

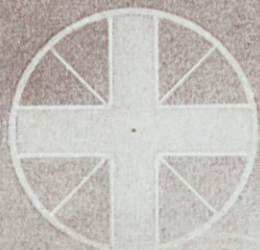
HVALI, SVET, ODREŠENIKA I

KATOLISKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

SEPT.-OKT. - ŠT. 9-10, 1960, XXXIV

SVET KRISTUSU!

„OD SONČNEGA VZHODA
DO SONČNEGA ZAHODA
SE BO DAROVALA MOJEMU
IMENU PREČISTA DARITEV...“

PREROKBA STARE ZAVEZE

BESEDA GOSPODOVA

Na Siharski ravnini stoji božji misijonar. Oko mu plove po širnem žitnem polju. V valujočem žitu zre podoba ljudstva, ki ječi v smrtni senci in temi poganstva. Kakšna je ta slika? Klasično nam jo je orisal sv. Pavel.

In so zamenili veličastvo neminljivega Boga s podobo, slično minljivemu človeku in pticam in četveronožcem in plazilcem... in so častili in molili rajši stvari kot Stvarnika; ki je slavljen na veke. Zaradi tega jih je Bog prepustil nesramnim strastem... In ker niso imeli za vredno, da bi se držali spoznanja božjega, jih je Bog prepustil izprijenemu mišljenju, da so počeli, kar se ne spodobi, polni vsakršne krivičnosti, hudobnosti, lakomnosti, zlobnosti, polni zavisti, ubijanja, prepira, zvijače, malopridnosti; podpihovalci, klevetniki, Bogu sovražni, nasilniki, ošabneži, bahači, izmišljavci hudobij, staršem nepokorni; brez pameti, brez zvestobe, brez ljubezni, brez usmiljenja. (Rim 1, 23-32.)

Pretresljiva slika! — Kristusu se zasolzi oko v usmiljenju, hrepenenju in ljubezni:

Zakaj Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje. Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil, marveč da bi se svet po njem zveličal. (Jan. 3, 15-17.)

Ljubil nas je in se za nas dal v daritev in krvavo žrtev, Bogu v prijeten vonj. (Ef. 5, 2.)

V tej ljubezni se je Zveličarju rodila vzvišena beseda. Ozre se po učencih:

Povzdignite oči in pogledjte polja, da sd že bela za žetev. (Jan. 4, 35.)

Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. (Mt. 28, 18.)

Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem. (Jan. 20, 21.)

Pojdite torej in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal, in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta. (Mt. 28, 29, 30.)

Oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu. (Mr. 16, 15.)

Zveličanje, ki ga je Bog pripravil pred obličjem vseh narodov, luč v razsvetljenje nevernikom. (Lk. 2, 31, 32.)

Oznanjujte med pogani njegovo slavo, med vsemi narodi njegove čudeže, pripovedujte to poganom, da Gospod kraljuje. (Ps. 95, 3, 16.)

Nikogar Gospod ne izvzame, vse hoče v ljubezni prikleniti nase:

Za vse ljudi je Kristus umrl. (2 Kor. 5, 15.)

Bog hoče, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice. (1 Tim. 2, 4.)

V resnici umejem, da Bog ne gleda na osebo, ampak mu je v vsakem narodu všeč, kdor se ga boji in dela po pravici. (Apd. 10, 34, 35.)

Ni namreč razločka med Judom in Grkom. (Rim 10, 12.)

Ni več Juda, tudi ne Grka; ni več sužnja, tudi ne prostega; ni več moškega in ne ženske. (Gal. 3, 28.)

Zakaj isti je Gospod vseh, bogat za vse, kateri ga kličejo. Kajti vsak, kdor bo klical ime Gospodovo, bo zveličan. (Rim 10, 13.)

Pa človeške sile so prešibke; kaj premore vsa dobra volja in usposobljenost misijonarja:

Ako Gospod ne bo zidal hiše, se zastonj trudijo, ki jo zidajo. (Ps. 126, 1.)

Zatorej ni nič, kateri sadi, in nič, kateri zaliva, ampak kateri daje rast, Bog. (1 Kor. 3, 7.)

Prosrite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev za svojo žetev. (Mt. 9, 38.)

Molite, bratje, da bi se Gospodova beseda razširjala in proslavljala, kakor se pri vas. (2 Tes. 3, 1.)

...da Bog odpre vrata našemu nauku, da oznanimo skrivnost Kristusovo... da bi jo razodel tako, kakor jo moramo oznaniti. (Kol. 4, 3, 4.)

Za ves trud in napor je prihranjeno plačilo:

Ženec prejema plačilo in spravlja sad za večno življenje, da se bosta skupno veselila sejavec in ženec. (Jan. 4, 36.)

Kdor da komu teh malih piti čašo hladne vode v ime učenca, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila. (Jan. 4, 36.)

Tedaj je spregovoril Peter in mu rekel: "Glej, mi smo vse zapustili in smo šli za teboj. Kaj bo torej naš delež?" Jezus jim je pa rekel: "Resnično, povem vam, ob prerojenju sveta, ko bo Sin človekov sedel na prestolu svojega veličastva, boste tudi vi, ki ste šli za menoj, sedeli na dvanajstih prestolih in sodili dvanajstere rodove Izraelove. In vsak, kdor je zapustil hišo in brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo ali otroke ali njive radi mojega imena, bo prejel stoterno in dobil v delež večno življenje." (Mt. 19, 27-35.)

v

NAŠA ODGOVORNOST

Kristus je vse človeštvo odrešil. A posameznik mora šele postati deležen sadov njegovega odrešenja. Zaklade svojega odrešenja je zato Kristus izročil Cerkvi, ki jo je ustanovil prav zato, da v moči Kristusovih odrešilnih milosti vodi vsakega posameznika in vse človeštvo tako skozi življenje do konca sveta, da se vsi ljudje večno osrečijo. "Bog hoče, da bi se vsi ljudje zveličali." (1 Tim. 2, 4.)

Od tistega trenufka dalje, ko je Kristus Cerkev ustanovil, je usoda človeštva v časnosti in večnosti popolnoma odvisna od Cerkve.

V čim večji in popolnejši meri vodi Cerkev narode, tem večja in splošnejša je resnična časna in onostranska sreča posameznika in skupnosti.

Že skoro 2000 let je od ustanovitve Cerkve. V koliko Cerkve po tolikem času svojega obstoja že vodi posameznike in družbo?

2600 milijonov ljudi šteje zemlja, pribl. žno. Od tega je večina poganov (1300 milj.), mohamedancev (200 milj.) in judov (20 milj.), pa dobra petina protestantov (300 milj.) in pravoslavnih (200 milj.), torej skupno nad štiri

Di questo figlio è tu che
l'hai dato alla Argentina
in questo 2.º anno, e tu che
di 2.º anno

Tommaso

P. S.

12.1.1960

petine človeških bitij, katerih Cerkev ne more voditi tako skozi življenje, kakor to Bog hoče in bi bilo edino človeštvu v srečo.

Kakih 500 milijonov je katoličanov, torej ljudi, do katerih Cerkev vsaj teoretično more priti z vsemi svojimi zveličavnimi sredstvi, katere bi mogla voditi. A ta katoliški del človeštva — ali ga Cerkev tudi dejansko vodi današnje dni? Cim dalje po svetu, po katoliških deželah romamo slovenski katoličani, tem bolj z glavami majemo... Pomislimo samo na katolicizem v Argentini, ki je sicer po številkah skoro stoddostno katoliška dežela, a dejansko je praktičnih katoličanov, ki vodstvo Cerkve sprejemajo in mu slede, komaj nekaj procentov; ostalo je masa, ki nanjo Cerkev nima odločilnega vpliva. — In Cerkev v deželah, v katerih vlada komunizem, naj bo Stalinov, naj bo Titov, naj bo Maotsetungov?! Kljub junaštvu Cerkvi in Kristusu zvestih se mase vedno bolj trgajo od vpliva in vodstva Cerkve, zlasti mase mladine, na kateri sloni bodočnost...

Največja nesreča in največji problem za človeštvo je dejstvo, da Cerkev Kristusova ne vodi učinkovito niti krščanskih narodov po njih življenjski poti, večina človeštva pa da je še povsem izven njenega nadnaravnega vpliva, istočasno pa lahek plen za antikristove osvojevalce.

Prodiranje brezbožnega komunizma v svet, zlasti njegov zmagoslavni pohod po pravoslavni in poganskih deželah — pomeni za vse človeštvo smrtno nevarnost.

Priče smo silnemu boju med dvema silama, ki se borita za osvojitve sveta. Da, priče, žal, le vse preveč samo priče, mi, katoličani. Komunisti vsega sveta garajo za zmago svoje stvari, dejansko posegajoč v vsakdanjo borbo, bodisi to, ki jo bojujejo sami v lastnem neposrednem okolju, bodisi ono, ko jo vodijo njih tovariši v oddaljenih deželah. Velikanska večina katoličanov pa stoji križem rok in čaka... čudeža. In še tisti, ki se žrtvujejo za zmago Cerkve v svojem okolju, na žalost le preradi omejujejo svoj apostolat prav nekatoliško samo na to akcijo takorekoč "pod lastno streho", dočim na preganjanje sovražnika in zavojevanje terena, ki Cerkvi pripada, to je, vsega sveta, skoro ne mislijo, kar pa je vsekakor usodna taktična zmeta.

Usodna zmeta, da, ta nedelavnost tudi praktičnih katoličanov na misijonskem polju! **Kako moremo po vsem tem, kar smo doživeli in izkusili, katoličani še čakati z misijonskim delom?** Ali ni dovolj, da si je komunizem usužnil že 600 milijonov Kitajcev? Ali naj mirno gledamo, da si osvoji še 400 milijonov Indijcev? Le katera sila ga bo zadržala, da si potem ne bi osvojil še ostalih malih narodov velike Azije in zavladal nad vsem svetom?

Usodnost je v tem, ker katoličani dovolj ne sodelujemo. Če se še v naslednjih desetletjih ne zganemo, bo krščanstvo — po naši krivdi — kot duhovno obkvalna sila izginilo z obličja zemlje in ostalo bo le zrno Cerkve, ki je peklena vrata ne bodo premagala. A to zrno bo pokopano v zemljo, čakajoč na to, da vzklije nekoč znova in pokuka na dan ter oznani pomlad in vstajenje — kdo ve, po kolikih stoletjih ali tisočletjih šele.

To je opomin in klic Misijonske nedelje vsem katoličanom — tudi nam, Slovencem. Kako ga bomo sprejeli, kakšen odmev bo našel v našem srcu, v našem dejanju? Ne recimo, za božjo voljo: Kaj pa mi Slovenci ob vsem tem ogromnem problemu zmoremo! Vse zmoremo, kar je na nas: izpolniti svojo dolžnost. Če bo vsak narod svoje izpolnil, svoj dolžni delež doprinesel, bo svet kmalu rešen in samo na ta način rešen.

L. L. C. M.

KARDINALSKA ČAST MISIJONOM

Piše Mons. dr. Maksimilijan Jezernik,

podravnatelj papeškega zavoda de Propaganda Fide, Rim.

Imenovanje prvega afriškega kardinala je eden izmed tistih dogodkov, katerih ni mogoče oceniti v vsem pomenu takoj na prvi pogled. Izkušnja uči, kako nekateri, včasih celo zelo resni ljudje povzdigujejo posamezne dogodivščine in jim pripisujejo večno trajnost. V resnici je čez nekaj dni vsega konec. Neizprosni tok časa zabriše za njimi in za njihovimi nepoklicani preroki vsako sled.

Morda je ravno ta strah, da se ne bi pripetilo še meni kaj podobnega, glavni razlog, zakaj nočem napisati slavošpeva bodisi Rimu, bodisi dvema misijonskima kardinaloma: tokijskemu nadškofu in tanganiškemu nadpastirju. Omejil bi se rad le na nekaj misli, ali bolje na nekaj dejstev, ob katerih bi bralec skušal sam dognati, kaj neki božja roka skriva za osebama obeh preprostih cerkvenih princev

Pozdrav obema "misijonskima" kardinaloma v papeškem Zavodu za širjenje vere, kjer je pisec tega članka, naš rojak, že dolga leta podravnatelj. V prvi vrsti: kardinal z brado je praprefekt Kongregacije za širjenje vere Agagianian; poleg njega stojita prvi japonski in prvi črnski kardinal; na desni mons. Sigismondi od Družbe za širjenje vere.

Novica o imenovanju dveh misijonskih kardinalov je prišla nepričakovano, čeprav smo vsi slutili, da bodo prej ali slej vključeni v kardinalski zbor tudi oddaljeni sinovi velikih narodov, med katerimi se Cerkev šele razraša. Tokrat sta na vrsti Japonska in Afrika.

Vse kaže, da se je sv. oče silno veselil in nestrpno čakal lepega trenutka. Še pred javno razglasitvijo novice je telefonsko sporočil po osebnem tajniku, kar je nekaj izrednega, bogoslovju za širjenje vere, da bosta čez nekaj ur dva njegova bivša študenta deležna kardinalske časti. Kdo bi popisal veselje študentov, ki predstavljajo 51 narodov! Afriški bogoslovci pa so bili dobesedno čisto iz sebe in skoraj niso verjeli, da je res, kar se dogaja okrog njih. Popoldne je še enkrat klical vatikanski telefon in vpraševal v imenu sv. očeta, kako so bogoslovci sprejeli novico. V navdušenju zastopnikov misijonskega sveta je zrl Kristusov namestnik veselje vseh oddaljenih sinov in hčera, ki širijo s svojo besedo in življenjem Kristusov nauk po vseh koncih sveta.

Na Daljnem vzhodu sporočilo na videz ni zmotilo japonskega zunanjega ravnovesja. S tem seveda ni rečeno, da notranji občutki ne bi dosegli globočine drugih bolj razgibanih narodov. Misel in čutenje vseh je povzel novi kardinal, ki je na konferenci odgovoril nekemu časnikarju: "Za maloštevilne japonske katoličane je povišanje japonskega sina v kardinala izključno dar sv. očeta. Ob tem dogodku prosim za milost, da bi moj narod čimprej dospel k pravi katoliški veri."

Afriški katoličani so sprejeli novico po radiju. Novi kardinal, ki je prej uradno sporočilo nekaj ur preje, je molčal. Laiki so bili prvi, ki so ujeli novico, in navdušenja seveda niso mogli prikriti. Od vseh strani so začeli odmevati bobni; v začetku od daleč, potem vedno bliže pri škofijskem dvorcu. Duhovniki so se vpraševali, kaj neki je to. Ali vstaja? "Ne vstaja", tolmačijo laiki, "temveč naš škof je postal kardinal!" Veselje se je še povečalo. Medtem je prišel k novemu kardinalu sosednji škof in ga vprašal, če sme potrditi novico radovednemu ljudstvu. Kardinal je odklonil, se za hip zbral in nato zašepetal: "Bom sam opravil tudi to težko nalogo! Fiat in nomine Domini! Naj se zgodi v imenu božjem!" Visoka, ravna postava se je prikazala pred množico, ki je kričala in razbijala po bobnih, da škofu sploh ni bilo mogoče priti do besede. Končno so se vdali in prisluhnili. Res je, škof je potrdil novico. Krik in vik sta odjeknila od vseh strani. Kot bi z bencinom polil umirajoči ogenj.

Kaj pomeni kardinalska čast za Afriko? Vsakdo čuti, da to ni ista zadeva kot imenovanje kakšnega italijanskega kardinala, ki jih je trenutno nad 30. Tudi ni prav isto kot imenovanje novega kardinala na raznih nadškofijskih sedežih, ki jim pripada po tradiciji ta čast, n. pr. Pariz in London. Škof Rugambwa je prvi afriški kardinal; z njim ne dobi le Tanganika svojega kardinala, temveč afriški kontinent vstopa v kardinalski zbor. Še več! To se je zgodilo v trenutku, ki je odločilen za prihodnost Cerkve v Afriki. Nekdanje mirno življenje se spreminja iz dneva v dan v vedno večje spore; tu in tam vstajajo nove narodne države in spet drugje skuša današnji gospodar zadušiti njihove narodne težnje. In kako se obnaša kato-

Gojenci zavoda Propagande poklanjajo novima kardinaloma izbrane darove.

liška Cerkev v tem boju? Skuša izrabiti vsako priložnost, samo da bi pokazala svojo naklonjenost novim afriškim narodom. Kardinalska čast je gotovo doprinesla svoj delež k večjemu zaupanju afriških sinov v rimsko Cerkev. Naj zadošča primer mohamedanskega prvaka. Ob novici, da je njegov katoliški škof postal kardinal, je kar ostrmel. Hipoma mu je upadel bivši pogum in izginila je gorečnost za islam. Pograbil je svoj fez in ga v jezi

zagnal v ogenj. "Gole čveke", je zamrmral, "islam samo slepi našo Afriko in jo skuša očarati. Le katoliška Cerkev brani dejansko in ne le s praznimi besedami tudi naše interese." Vstal je in šel k bližnjemu katoliškemu župniku ter se vpisal med katehumene. — Bog daj, da bi Afrika spoznala lju-bezen Kristusovega namestnika!

* * *

Rimljani so silno svojevrstni ljudje. Ne ozirajo se preveč na zunanjo obliko ter brez vsake zadržanosti na zunaj izražajo svoja čustva. Morda še več kot je res. Pri zadnjem konzistoriju se je ta njihova lastnost vidno pokazala. Prav ista množica, ki je pri prvem konzistoriju Pija XII. navdušeno ploskala nemškemu kardinalu von Galenu, je danes čisto iz sebe za afriškega kardinala. Nepristranski opazovalec se nehote vpraša, ali ta množica občuti in razume pravi pomen in se ne ustavlja le pri zunanjem edinstvu, da zre v njem le prvega črnega kardinala? Ali razume in se raduje nad dejstvom, da so novi narodi, ki vstopajo z enakopravnostjo v najvišji zbor katoliške Cerkve? Ali se bližajo kardinalu zaradi radovednosti, ali pa vedo in občudujejo, kako se na zunaj in vedno v polnejši meri izkazuje vidna vse-narodnost naše vere? Se veselijo, kako se polnijo mesta, ki so pripravljena za sinove od vzhoda in zahoda, brez razlike na obliko ali barvo obraza? Ali razumejo, da smo vsi, prav vsi enakopravni sinovi enega in istega očeta?

Uradno slavlje je bilo na Propagandini univerzi. Dvorana je bila kot nalašč popolna slika misijonske Cerkve. V sredini nova kardinala, vodstvo Kongregacije za širjenje vere, univerzitetni profesorji, bogoslovci Propagande in Sv. Petra, maloštevilni sonarodnjaki obeh kardinalov in v sredini, na častnem mestu, predstojniki misijonskih redov, ki delajo na Japonskem in v Afriki.

Značilna slika.

Nehote pride gledalcu na misel zgled staršev, ki izročajo posestvo starejšemu sinu in se pomikajo z ozadje. To je bila vsebina ganljivega govora kardinala Agagianiana, podprefekta Propagande. Njegove besede so bile slavospev misijonarjem, ki so žrtvovali vse za širjenje vere: dom, mater in očeta, domovino in njeno lepoto, celo samega sebe in šli na daljno pot. Bog jim je zaupal nalogo, da so več desetletij vodili kot pastirji novo čredo. Danes ta čreda dorašča in vodilna mesta prevzemajo bivši učenci. Dobesedno se spolnjujejo svetopisemske besede: On mora rasti, jaz pa se manjšati."

Japonski in afriški kardinal sta vidni izraz notranjega razvoja misijonske Cerkve.

* * *

Položaj Cerkve na Japonskem in v Tanganiki ni isti.

Na Japonskem je od 90 milijonov duš le 260.000 katoličanov. Torej neza-slišana manjšina, katera pa se ponaša z dejstvom, da ima izredno veliko duhovskih poklicev. Verjetno je v tej točki na prvem mestu, Na vsakih 250 katoličanov pride en duhovnik. Pretresljivo in lepo dejstvo, če človek pomis-

li na Evropo! V rimski škofiji je na župniji z nad 30.000 verniki le pet duhovnikov. To se pravi: na vsakih 6000 vernikov eden!

V Tanganiki je razmerje drugačno. Za 1.331.708 vernikov je 1.087 duhovnikov. Torej na 1000 vernikov približno eden. Mlada katoliška skupina, ki silno raste in potrebuje zunanje pomoči. Duhovniških poklicev ne manjka, samo sredstev ni. Afriški škofje in nadškofje so v polnem pomenu besede novi gospodarji, katerim so misijonarji kupili posestvo in začrtali, kje in kako naj si zgradijo hišo.

Vsi sodelujemo pri rasti Cerkve!

Vsak mora doprinesiti svoj delež, da bodo domovi novih rodov trdno zgrajeni in se bo od vseh vetrov dvigal iz cerkvá slavospev k nebeškemu Očetu.

Rim, 16. aprila 1960.

LUČ V TEMI

TAM SO NAŠI BRATJE, TAM SO NAŠE SESTRE

VERSKI POLOŽAJ V NEKATERIH AFRIŠKIH DEŽELAH

V številkah bomo navedli položaj Cerkve v 12 afriških "državah", ki so pred kratkim stopile v "Družino francoskih narodov". So to dežele, ki so zlasti zaradi gospodarskih prednosti zaenkrat ostale povezane s Francijo, a bodo čez par desetletij, če ne že prej, popolnoma samostojne.

Te države merijo 7.334.620 km², to je trinajstkrat več kot pa Francija.

Prebivalstva teh držav je 27.315.000. Katoličanov je 2.184.000; katehumenov 404.000; protestantov 1.298.000; mohamedancev 9.863.000; poganov 13.285.000. Duhovnikov v vseh teh deželah je 1.810; od teh je 286 domačinov; redovnic je 2.294, med njimi 726 Afričank.

DAHOMEY

Meri 112.000 km² in ima 1.722.542 prebivalcev. Glavno mesto je Porto Novo. Dahomey je zelo gosto naseljen, čeprav ni primeren ne za poljedelstvo, niti nima drugih naravnih bogastev. Dahomejci si iščejo dela in zaslužka v sosednjih pokrajinah.

Verski položaj: V Dahomeyu so tri škofije. Vse tri vodijo misijonarji iz Družbe za afriške misijone iz Lyonsa. Katoličanov je 231.000; katehumenov 39.000; protestantov 29.000; mohamedancev 272.000; poganov 1.114.000. Duhovnikov je 121, med njimi 37 Dahomejcev. Redovnic je 194, od teh 76 domačink.

VOLTA

Meri 280.000 km² in ima 3.429.242 prebivalcev. Glavno mesto je Ouagadougou. Tudi v tej državi je zemlja revna. Ljudi je preveč. Izseljujejo se v kraje, kjer upajo izboljšati življenje.

Duhovnikov je 248, med njimi 38 Afrikancev; redovnic je 285, od teh 135 domačink.

SENEGALIJA

Ima 197.161 km² in 2.269.574 prebivalcev. Prestolnica je Dakar. Precejšen del prebivalstva se preživlja z živinorejo. Tudi industrija zaposli nekaj odstotkov ljudi. Dakar je pomembno ladijsko in letalsko pristanišče.

Škofije so tri, ki jih vodijo kapucini, jezuitje in oblati.

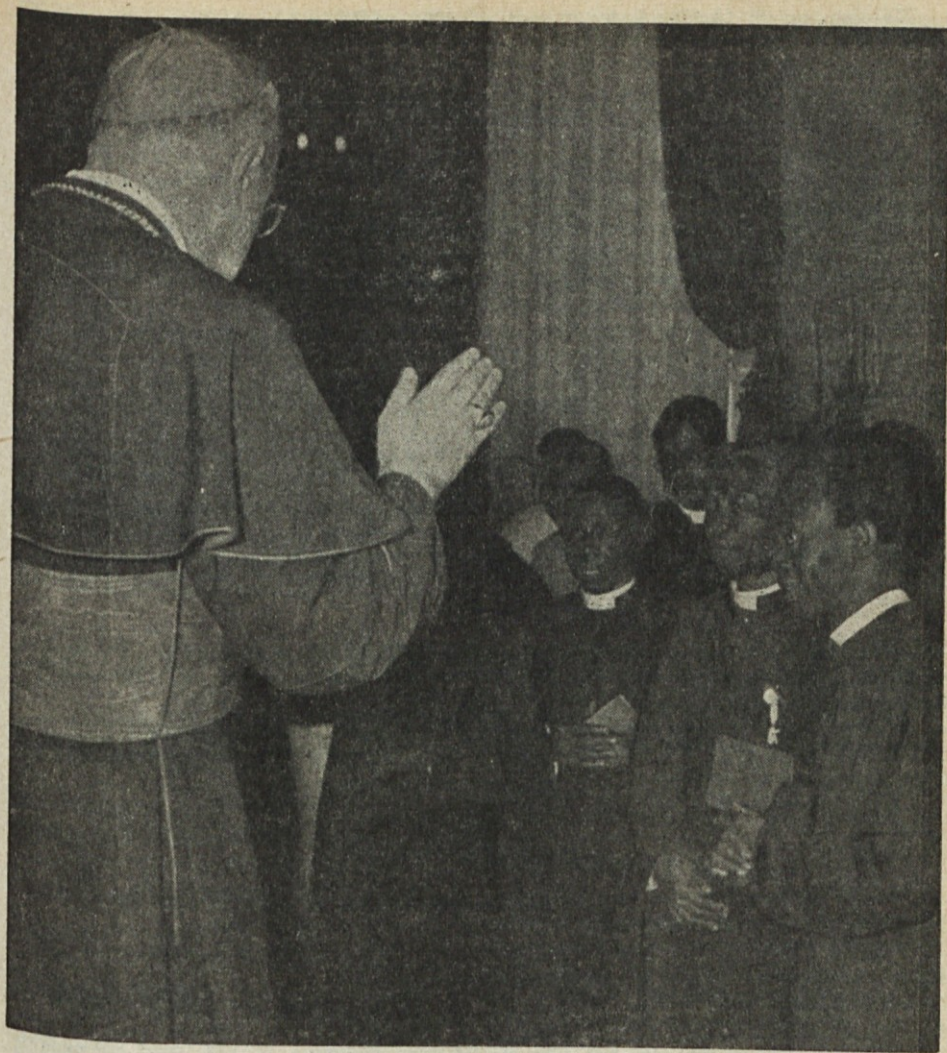
Katoličanov je 41.000; katehumenov 49.000; protestantov 46.700; mohamedancev 1.400.000; poganov 1.100.000. Duhovnikov je 71, med njimi en domačin; redovnic pa 68.

SREDNJEAFRIŠKA REPUBLIKA

Meri 620.000 km² in šteje 1.135.000 prebivalcev. Glavno mesto je Banghi. Ta republika ima možnost, da se razvije v bogato poljedelsko državo. Ima velike vodne sile in številna ležišča zlata in diamantov.

Verski položaj: Ena nadškofija, ena škofija in dve apostolski prefekturi.

Katoličanov je 108.000; katehumenov 50.700; protestantov 113.800; mohamedancev 48.500; poganov 805.000. Duhovnikov je 104, od teh 3 domačini; redovnic pa 109, od teh 3 domačinke.

Črni bogoslovci in duhovniki iz različnih afriških dežel na obisku v Rimu.

SUDANSKA REPUBLIKA

Sudanske republike ne smemo zamenjati z bivšim anglo-egipčanskim Sudanom. Meri 1.204.000 km² in ima 3.707.000 prebivalcev. Glavno mesto je Bamako. Sudanska republika ima lepe nasade riža in bombaža. Izvažata živino in kože.

Verski položaj: Ena nadškofija in tri apostolske prefekture. Vse vodijo beli očetje.

Katoličanov je 15.000; katehumenov 10.600; protestantov 2.000; mohamedancev 2.337.000; poganov 1.371.000.

Duhovnikov je 99, od teh 6 domačinov; redovnic je 65, med njimi 16 Sudank.

ZLATA OBALA

Ima 330.000 km² in 2.773.867 prebivalcev. Prestolnica je Abidjan. Med 12 državami, o katerih pišemo, je ta najbolj bogata. Izvažajo kavo, kavčuk in banane. Pristanišče Abidjan je zelo pomembno.

Verski položaj: Ena nadškofija in štiri škofije. Upravljajo jih misijonarji iz Družbe za afriške misijone iz Lyona.

Katoličanov je 193.000; katehumenov 70.000; protestantov 68.000; mohamedancev 645.000; poganov 1.786.000.

Duhovnikov je 186, od teh 52 domačinov; redovnic je 152, med katerimi 3 Afričanke.

MAVRITANIJA

Meri 1.169.000 km² in šteje 615.000 prebivalcev. Glavno mesto je Noukchott. Večji del te države je puščava. Poljedelstva skoraj ni. Mavritanci živijo od živinoreje.

Verski položaj: Na tem neizmernem ozemlju s tako maloštevilnim prebivalstvom misijonsko delo Cerkve še ni organizirano. Zato pa ni ne apostolskih prefektur, vikarijatov in še manj škofij. Katoličanov je 1.341.

NIGERIJA

Meri 1.240.000 km² in 2.836.000 prebivalcev. Prestolnica je Niamey. Tej državi se obeta lepa bodočnost. Ob reki Niger je mnogo dobre zemlje za različne nasade. Podzemlje je bogato na rudah.

Verski položaj: Ena apostolska prefektura, ki jo vodijo redemptoristi.

Katoličanov je 7.400; katehumenov 1.600; protestantov 600; mohamedancev 2.000.000; poganov 885.000.

Duhovnikov je 35; redovnic 39, od teh ena domačinka.

MADAGASKAR

Meri 600.000 km² in ima 5.087.000 prebivalcev. Prestolnica je Tananarive. Malgašci živijo od poljedelstva in živinoreje. Otok ima veliko rud.

Verski položaj: Tri nadškofije in deset škofij. Vodijo jih jezuiti, lazaristi, oblati, asuncionisti in očetje svetega Duha.

Katoličanov je 985.000; katehumenov 74.000; protestantov 851.000; mohamedancev 243.000; poganov 2.856.000.

Duhovnikov je 455, od teh 123 Malgašcev; redovnic je 874, med njimi 316 domačink.

REPUBLIKA KONGO

To republiko moramo razlikovati od Belgijskega Konga. Meri 360.000 km² in ima 866.265 prebivalcev. Glavno mesto je Pointe Noire. Bogastvo te države: olja, kava, riž, koruza.

Verski položaj: Ena nadškofija in dve škofiji, ki jih vodijo očetje sv. Duha. Katoličanov je 233.000; katehumenov 255.000; protestantov 13.000; mohamedancev 4.500; poganov 360.000.

Duhovnikov je 145, od teh 19 Afričanov; redovnic je 118, od teh 28 domačink.

Pred kipom fatimske Marije.

GABON

Meri 270.000 km² in ima 400.000 prebivalcev. Glavno mesto je Libreville. Gabon ima mnogo dragocenega lesa, petroleja in železa.

Verski položaj: Ena nadškofija in ena škofija pod vodstvom Očetov Sv. Duha. Katoličanov je 170.000; katehumenov 28.500; protestantov 45.000; mohamedancev 3.000; poganov 150.000.

Dusovnikov je 73, od teh 20 domačinov; redovnic je 92, Afričank 52.

ČADSKA REPUBLIKA

Meri 1.250.000 km² in ima 2.578.000 prebivalcev. Prestolnica je Fort-Lamy. Ozemlje te republike je veliko, a povečini puščavsko. Živinoreja in bombaž preživljata prebivalstvo.

Verski položaj: Tri škofije z jezuiti, kapucini in oblati; na čelu.

Katoličanov je 41.700; katehumenov 49.000; protestantov 46.700; mohamedancev 1.400.000; poganov 1.100.000.

Duhovnikov je 71, od teh 1 domačin; redovnic je 68.

* * *

Verjetno večina bralcev "Kat. misijonov" ni mislila na te milijone kvadratnih kilometrov zemlje, na te milijone duš in nekaj stotin misijonarjev, ki so naši zastopniki, ker so zastopniki Cerkve. Za skoraj 30 milijonov ljudi, ki žive na več kot sedem milijonih kvadratnih kilometrov, je samo 1810 misijonarjev. Vsi smo pričrani, da se bodo misijonarji zastonj trudili, če Gospod ne bo zidal hiše.

B. CM.

Človek - vladar sveta?

Svetovna zgodovina je posejana s poskusi, kako si človek želi postati vladar sveta. V teh naporih doživlja neuspeh za neuspehom, vedno in vedno pišejo ter govore o nesrečnem Sizifu, ki nosi skalo na vrh, in ko je z njo tik pod vrhom, mu spodrsne in s skalo zdrvi pod hrib; znova si jo mora naložiti in kreniti z njo na isto pot navzgor. Odkar človeštvo pomni, se pripoveduje ta zgodba in vsaka doba skuša dati njeni vsebini nov pomen, poglobljen smisel.

V maju se je v Parizu sešla konferenca državnih poglavarjev vodilnih držav na svetu. Ves svet je zrl z upanjem nanje in pričakoval, da se bodo pogovorili, rešili svetu mir in ljudi pomirili. Toda do razgovorov sploh ni prišlo, sovjetski predsednik vlade Hruščev je pred začetkom konference terjal izpolnilo pogojev, ki bi pokazali, da je predsednik ZDA, Eisenhower, moral kloniti do tal ter pri sovjetskem voditelju prositi odpuščanja za prestopke, ki ga komunisti ponavljajo vsak dan v tej ali oni obliki. Skala je zdrknila v dno in sedaj si obljublajo, da bodo v prvi polovici leta 1961 prišli skupaj boljši in spretnejši možje, ki bodo zmogli napor in skalo ponesli na vrh. Tam bo potem zasijala v vsem blesku ali zastava rdeče barve ali pa še pisanih barv; vrh bo zavzet in vladar, ki bo sedel pod zastavo, bo slavljen, kakor še ni bil slavljen vladar, kar pomni človeška zgodovina.

Kdo bo vrhovni vladar?

Ljudje mislijo, da bi bilo prav pametno, če bi na zemlji zavladal samo en vladar in bi dajal vsemu človeštvu kruha in iger, kakor bi si to pač srce pozelelo. Saj je zemlja po vseh računih dovolj bogata in bi mogla živeti vsaj še trikrat več ljudi kot pa jih sedaj (dve in pol milijardi znaša sedaj število prebivalstva na zemlji, vendar se številka že hitro bliža trem milijardam), če bi bil na vrhu mož, ki bi znal ljudi voditi tako, da bi resnično vsakdo delal vsaj štiri ure na dan. Poleg ljudi pa bodo delali skoraj vse, kar so do sedaj delali ljudje — vek zlata in sreče je pred durmi. Ker je mik take bodočnosti zelo vabljev, pomirjevalen in zaželjen, ni ravno nujno, da bi bilo treba gledati preveč nezaupljivo na moža, ki bo sedel na vrhu in vladal zemeljskemu planetu — samo da bo vsem zagotovil kruh in igre, pa bodo vsem klonile glave.

Toda to še ni vse: oni, ki je na vrhu, mora biti vedno varen stola, na katerem sedi. Ker bo njegov prestol visoko, bo moral imeti okoli sebe polno biričev, policajev in rabljev, ki bodo naglo pospravili tiste, ki bi se prestolu približali z napačnimi nameni. Človeška narava je pač taka: milijoni ljudi mirno živijo in sprejemajo vse, kar pride s prestola. Še veseli so, da je prestol visoko in je gora nedostopna. Toda med vsemi milijoni se od

Prestolnica vladarja najštevilnejše države na svetu — Kitajske.

časa do časa znajde kdo, ki misli, da je tudi njemu prisojeno mesto na prestolu. Ne zmeni se, da srše okoli prestola strele in se varijo pregraje in kopljeje grobovi, da so prav blizu vislice za tiste, ki bi prišli preblizu. Vedno se ponavljajo tragedije, ko se rušijo prestoli in padajo glave tistih, ki baje vedo, kakšno mora biti delo odreševanja za vse človeštvo; rojevajo se znanilci vedno novih teorij in programov, vsi so si podobni v tem, da napovedujejo samo oni pravilno rešitev za vse probleme, ki tarejo človeštvo.

Moč besede in moč ideje

Ljudje so ustvarjeni tako, da v besedo ne verujejo radi; v javnem življenju so se namreč zadeve razvijale tako, da so zlasti politični programi nazadnje prišli ob vsako ceno. Bilo jih je preveč, da bi jim mogel kdo še

dajati kaj več vere kot pa je življenje dnevnika, ki je program ali prerokovanje objavil. Besede so le obleka za ideje — in kadar ljudje slišijo kaj o idejah, takrat navadno še vedno radi prisluhnejo. Ideja in program! Ideja je nekaj nematerialnega, nekaj, o čemer se da sicer govoriti, še več pa se da misliti! Svet misli je še vedno tako skrit v srcih, da mu redarji, biriči in rablji ne morejo blizu.

Tako so se razvijali in se razvijajo politični sistemi, ki slonijo na velikih idejah. Ker je svet povezan v mednarodne sestave in oblike, se tudi na tem polju uveljavljajo ideje o tem, kako bo svet v naši ali prihodnji dobi organiziran, kako bo sposoben kreniti lepši bodočnosti nasproti.

Največ slovesa imajo pri tem ideje, ki se raztezajo na čim širše območje sveta, ki zajemajo čim več narodov in držav. Kadar bo v enoto povezanih kar največ narodov in držav, bo na zemlji zavladal mir. Voditelji narodov se bodo sešli, se dogovorili o skupni ustanovi, ki bo sporazumno branila mir in glavne dobrine človeštva — nastopila bo doba, ki bo uvedla nove oblike sožitja — mir in blagostanje bosta na svetu za vedno zavarovana. Po prvi svetovni vojni smo že imeli Zvezo narodov, ki je imela svoj sedež v Ženevi, in imamo danes Organizacijo združenih narodov, ki ima svoj sedež v New Yorku. Že Zveza narodov je storila mnogo koristnega, zlasti na socialnem in kulturnem polju; manj je imela uspehov na političnem polju in ni mogla preprečiti izbruha druge svetovne vojne v letu 1939. Organizacija združenih narodov bi morala biti obogatena z izkušnjami svoje prednice iz Ženeve. Njeni dosedanji sadovi so odlični zlasti na socialnem in kulturnem polju, slabi pa so njeni izgledi na političnem polju; saj ni mogla preprečiti vojskovanja na Koreji in so v raznih delih sveta (Vietnam, Alžir, Palestina) področja, kjer vsak hip lahko izbruhnejo sovražnosti ali pa so že v polnem teku. Najhujši udarec pa so zadali OZN njeni ustanovitelji sami, ko so se odločili, da bodo urejali najtežje sporne zadeve izven OZN, na posebnih konferencah; na posvetih kot je bil pariški, ki je pravkar propadel.

Kadar se tako važni ustanovi kot je OZN v New Yorku iztrgajo iz rok prav tiste zadeve, zaradi katerih je bila ustanovljena, tedaj mora biti nadomestilo nad vse učinkovito. Če spodrsne, zdrsne s tem tudi ugled OZN. Neuspeh v Parizu je bil udarec, ki bi mogel biti usoden ne samo za ustanovo v New Yorku, ampak za ves svet.

Vendar v resničen neuspeh OZN si danes nikdo ne upa verovati. Preveč je bilo krvi, ki je morala steči na bojiščih vsega sveta, da se je ustvarila ustanova, ki naj ohranja mir za vse čase. Ogrodje ustanove je sicer rešibko; nima sredstev za pravo izvajanje svojega poslanstva. Toda ideja je prelepa, da bi mogla kdaj kloniti. Človeštvo — upajmo — ne bo dopustilo, da bi se potepala zamisel, ki bi morala priversti svet do popolne enotnosti; zgoditi bi se moralo, da bi s sveta izginila gora, na katero prenaša Siziif svojo skalo; zrušiti bi se moral prestol, s katerega bi vsemogočni vladar ukazoval vsemu svetu, kakšen naj bo mir, ki ga bo samo on delil ljudstvom in narodom.

Blesk in vsebina ideje

Misel o enotnosti sveta ni nova. Narodi in ljudstva so se borila zanj, odkar stoji svet. Ko ljudje še niso poznali Boga, so se vladarji zavijali v blesk sonca in oblakov, nadevali so si božanski sijaj in z njim krotili tiste, ki se jim je zdela ideja brez vsebine le slepilo za nevedneže. Ko so pozneje

vladarje kronali s posebnimi opravili, so jim ustvarjali obredja, polna globokih misli in pomenov, in jih mazilil. Vladar je moral biti vzvišen, moral je s svojim bleskom nuditi luč in svetlobo, da so ljudje mogli brati v globino ideje, jo ljubiti in jo širiti.

Vse to se je dalo dosegati, dokler je bil svet majhen in je obzorje ljudi segalo komaj kaj delj čez mejo lastne dežele. Razvoj na polju tehnike in duha pa je začel prinašati nove poglede; vladarji so se vzporedno trudili, da bi se na prestolih s posebnimi zavezami utrdili, najprej v svoji domovini in nato v svetu; skupno z drugimi vladarji so potem skušali zavarovati mir in blagostanje na celem svetu. Devetnajsto stoletje se je začelo z ustanovitvijo prve velike zveze vladarjev, ko so se evropski monarhi povezali v sv. alianso. Pred križem in na evangelij so prisegali, da se bodo podpirali pri ohranitvi miru in obrambi svojih prestolov. Nad bleskom ideje je bila prisega, ki je bila naslonjena na križ in evangelije. Toda trajalo je komaj nekaj desetletij in stavba se je porušila. Vladarji so bili iz dinastij, ki so se sklicevale na božjo zamisel in poslanstvo; hotele so rešiti človeštvo — toda napor je bil brezuspešen: kmalu se je izkazalo, da so bili vladarji tiisti, ki so prvi kršili prisego zvestobe sv. aliansi. Ljudje so zasovražili idejo, ker je krivo prisegala na križ in evangelije.

Sledile so revolucije in pretresi, klicali so biriče in rablje, vladarji so se trdno držali prestolov, dokler se niso zrušili drug za drugim in v našem času skorajda izginili.

Vendar je blesk ostal; ideja ni menjala vsebine. Kjer so se umaknili kralji in cesarji, so se pojavljali voditelji, ki so imeli usta polna besed z isto posvečeno vsebino. Mir in sreča človeštva sta bila premočna vaba; samo to dvoje je moglo v očeh narodov in ljudstev opravičevati tiste, ki so se razglašali za rešitelje in osrečevalce človeštva. Kadar so na čelu svojih misli govorili o svojih načrtih za zedinjenje vsega sveta, so njih besede zvene le slovesno, imele so odmev in ko so v letih 1939 ter pozneje krenile njihove vojske v vojne pohode za uvedbo novega reda v svetu, so oznanjali, da opravljajo poslanstvo, ki jim ga je naložila Previdnost. Pri tem so opuščali besedo: božja... Sv. aliansa je pač pustila preslabe spomine. Toda bilo je še nekaj več! Cesarji in kralji so se še dali posvečevati s svetimi besedami v svoje posle, v našem veku pa je sedal na prestol in odhajal na bojišče Človek in kadar so ljudje govorili ali izpisovali imena novih poglavarjev, so morali naziv njihovega poslanstva pisati z velikimi začetnicami. Človek je začel jemati usodo sveta v svoje roke.

Človek — nosilec novega reda

Človek je mogel biti v resnici ponosen na vse, kar je dosegel. Prodiral je vedno globlje in širše, postajal je nosilec novih načrtov in uspehov. V 19. stoletju je razkrinkal lažne vladarje v sv. aliansi in proti koncu stoletja pometal s prestolov večino kronanih in maziljenih vladarjev. Če je na prestolih ostalo še nekaj vladarjev, tedaj so se mogli obdržati samo zaradi tega, ker so se brž odpovedali vsemu "božjemu" na sebi in se izenačili z ostalimi zemljani. Priznati so morali, da postaja nosilec novega samo človek.

Po drugi svetovni vojni se je moč in veljava posameznika še bolj utrdila. Vsaj tako je kazalo... Mimo vladarjev in državnih poglavarjev je korakal v prvi vrsti iznajditelj, znanstvenik, tehnik; moral je hiteti, se vglab-

ljati v svet in vase — mnogo iznajdb namreč ni nastalo iz učenosti v knjigah, ker knjig o tem še ni bilo, ampak je vzkliko naravnost iz zakladnice darov, ki so bili v posameznikih. In teh posameznikov niso jemali iz vrst izbrancev na vrhu. Talenti so bili tam, kjer so bili — človek je dobival novo ceno, novo mesto. Zemlja je postajala majhna; človek je krenil v vseмирje in skušal tam sebi in zemlji najti razbremenitve, izhoda... In vse to je dosegal človek s svojimi darovi. Razmerje med človekom in vladarjem, ki mu vlada, se je spremenilo: vladar bi si mogel prilastiti vso zemljo, toda to bi mogel doseči le, če mu človek s talenti daruje vse, kar ima. In če ima človek na tem kontinentu svoje talente, ima njegov drug na drugem kontinentu talente, ki njegove presegajo...

Če je danes kazalo, da se je valovanje tekmovanja za oblast nad svetom zaključilo, se more zgoditi, da bo jutrišnji val današnjega presešel in zalil. Še več: zemlja postaja preneznatna za izvedbo vseh načrtov. Tekma že sega za področji izven zemlje. Človek ni samo vladar sveta, napovedujejo mu celo vlado nad vsemirjem.

Tekma se šele začneja in ker gre vsaka doba skozi pretrese, vojne in poraze, moramo tudi v tej dobi računati s pohodi biričev, redarjev in rabljev. Nekateri misleci menijo, da se bo človeštvo moralo pripraviti celo no novo dobo suženjstva, če bodo tisti, ki menijo, da je usoda človeštva v tem, kdo bo zmagal, v tej tekmi vztrajali in segli po suženjstvu kot edinem sredstvu, ki naj omogoči končno zmago v borbi za vlado nad vsem svetom. Človek se bo bogatil s sadovi zemlje in vsemirja, toda se bo moral vrniti v suženjstvo. Kot suženj bo moral graditi nov svet!

Človek — edini smisel in cilj stvarstva

Človek stremi za redom v občestvu, skuša zgraditi temelje resnične pravičnosti in ljubezni, občestvo naj živi v harmoniji, v kateri bo življenje vredno življenja. Noče biti suženj!

Ko razvoj trga človeka od zemlje, se vedno bolj uveljavlja cena človeka, njegove vsebine. Izgublja pa se veljava tistih, ki mu skušajo rušiti njegovo vrednost v zunanjem ter notranjem svetu. Če zunanji videzi silijo voditelje, da se predajajo tekmi za vlado nad svetom in vsemirjem, se pa v človeku razvija poglobljeno čutenje za doživljanje sveta kot celota, toda ne za uvedbo nadvlade, ampak za ravnotežje, ki naj človeku zagotovi pravo mesto v stvarstvu.

Mimo idej o potrebi vlade nad enotnim svetom se razrašča v ljudeh zavest, kako je v svetu potrebna povezanost, ki bo zgradila občestvo na pravih temeljih univerzalizma. Ideje univerzalizma pa so najgloblje zasidrane v tistih globinah, ki se srečujejo samo v tihoti, miru in sreči notranjega življenja. Ko drve državniki izven meja zemeljskega planeta, ko segajo v vseмирje, se zavedajo, da se jim človek umika v svetj grozi in strahu pred sadovi njihovega tekmovanja. Pred sto leti so se vladarji sklicevali na svoje maziljenje. Danes se človek — vsak posameznik umika v tempelj svoje notranjosti in odkriva tam smisel in cilj svoje ustvarjenosti.

Proti obzorjem poseganja v univerzum navzven, v vseмирje, se človek zaveda vedno bolj neizmernosti univerzalne vsebine vsemirja svoje notranjosti.

Buenos Aires, 31. maja 1960.

ŽENA - VČERAJ IN DANES

Na prvi strani Biblije beremo tele besede: "Bog je ustvaril človeka po svoji podobi. Moža in ženo ju je ustvaril." Vladala je harmonija. Medsebojna ljubezen in spoštovanje. Potem je prišel strašni padec izvirnega greha.

Konec je blaženi harmoniji. Mož se bo dvigal na račun žene. Ona bo skozi dolga tisočletja tista, s katero se bo razpolagalo na najrazličnejše načine. Sodobno dekletu kar mrzab strrese, ko čita o svojih vrstnicah iz dobe pred Kristusom.

Ko se je število let pred Kristusom približalo svojemu zatonu, se je v Palestini rodila mala, preprosta deklica iz rodovine Davidove. V tišini svojega rodnega kraja, neznana velikanom tega sveta — bo ta skromna, a odločna deklica preobrnila tek zgodovini. Marija je bila poučena o vsakdanjem življenju žene, o gospodinjstvu, o zakonu, in iz svetega Pisma je poznala žalostno usodo žene.

V letu usmiljenja je bil angel Gabrijel poslan v Nazaret. Bog, ki je od večnosti mislil na Mater svojemu Sinu, je poslal oznanilo Mariji. Vseomogočni je razložil svoj načrt o učlovečenju svoji najdražji hčeri. Občudovanja vredno je ravnanje Stvarnika. Predstavi svojo željo, potem pa čaka na svoboden odgovor svoje stvari. Marija vpraša, premisli, potem pa izreče svoj "zgodi se". V luči tega "zgodi se" bo za ženo vstal nov red. Marija bo šla junaško prav do kraja v soodrešilnem delu. "Odslej jo bodo blagovali vsi narodi." Še več, k njej se bodo zatekali vsi — možje in žene, otroci in starčki. Pred njeno podobo bodo padli na kolena ubogi in bogati tega sveta. Milijoni in milijoni bodo vsako leto šli na božjo pot v Lurd, Fatimo itd. Največji problemi bodo zaupani Njej — Kraljici sveta. Sveti rožni venec postaja svetovna molitev, vsakdanja prošnja njej, Presveti.

* * *

Kdo bo preštel žene, ki stopajo skozi stoletja v brazdo, ki jo je v obličje zemlje zaoral Marijin zgled?

Sveti Pavel je v začetku svojega apostolskega delovanja srečal v Filipih Lidijo. Sprejela je sveti krst. Odslej bo njena hiša zibelka kristjanov v Filipih.

Mlada Rimljanica Cecilija je tako odločna v svojem sklepu ostati zvesta Kristusu, da jo njen ženin spoštuje. Prevzame ga notranja lepota in nadnaravno izžarevanje svoje neveste, ki mu postane mati v veri in mučeništvu.

V 17. stoletu živi Ludovika de Marillac, ki je s svetim Vincencijem soustanoviteljica usmiljenk. Sama ni nikdar direktno delala v misijonih ne za misijone. Toda v socialni razvoj človeške družbe je zarisala novo obliko redovnega življenja. Vzgojila je za apostolsko in misijonsko delo dekleta vseh slojev. Danes delujejo njene hčere — 45.000 po številu — v vseh delih sveta za emancipacijo žene v katoliškem duhu.

V 19. stol. je prestopila v katoliško Cerkev protestantinja — Mati Seton, katere junaška stopnja svetosti je bila proglašena 18. decembra 1959. Ta previdna in vesela Američanka je ustanovila "sedmero čudés" katoliške Cerkve v U.S.A.: brezplačne šole, bolnice, gobavsko naselbino itd. Po svojih duhovnih hčerah, katerih je danes 10.000, je gotovo najbolj aktiven ud za rast Cerkve v severni Ameriki v preteklem stoletju.

Malo pred smrtjo je sv. oče Pij XII. izjavil: "Žena je ENAKOPRAVNA z možem. Torej mu ni enaka, ker njena življenjska naloga je bistveno raz-

lična!" Mož je gospodar v moči, v tehniki, v znanosti, v kulturi in javnem življenju; žena pa je vir življenja. Njena ljubezen mora omiljevati suhoto in praznino tehničnega življenja. Prilagoditi mora vsakdanje življenje novim zahtevam gospodarstva, higijene, socialnih odnošajev. Neutrudno mora vcepljati v duha svojih otrok vero in krepost. Biti mora dobrotni angel vsem, ki so v duhovni, moralni in materialni potrebi.

Žena je in mora biti vse to, drugače ni vredna, da se imenuje katoličanka. Ogromno je prejela od svete Cerkve. Je spoštovana, svobodna, ljubljena; medtem ko njene sovrstnice izven katoliške Cerkve trpe pod jarmom odvisnosti in so cenjene kot šibki spol, igrača na razpolago strastem.

* * *

Bežen pogled širom sveta.

Kljub poizkusom modernizacije je islam še tiran žene. Nikdar ne bom pozabila dogodka iz diaspore. Musliman je prišel s svojo mlado ženo, ki je kljub neznosti vročini imela zakrit obraz — v dispanzer. Njen pogled je izdajal bol in strah. Niti besede ni spregovorila. Sestra je prosila moža, naj pusti ženi iti v zasebno sobo, da jo preišče in ji da potrebna navodila in zdravila. Suh "Ne" je bil edini odgovor. Bolnica je brez besede zapustila dispanzer. Odšla je s svojo boleznijo in svojim trpljenjem. Katoliška žena 20. stoletja, kaj si storila za izboljšanje življenjskega položaja svoje muslimanske sestre?

V Afriki so nekateri predeli pod dobičgarskim izkoriščanjem žene. Mož ima pravico do mnogoženstva. Žena je njemu na razpolago samo za rodno otrok. Mož pa kopiči državne podpore za številne otroke, za katere se prav nič ne briga in katerih pogosto še vidi ne. (Povzeto po reviji "Mission de l'Eglise".)

V Indiji imajo državni zakoni trd oreh s poganskimi običaji, ki predpisujejo, da se mora žena sezgati po smrti svojega moža.

Kdo bo razumel in pomagal tolikim zlomljenim življenjem žene ali matere, katero mož postavi kratko in malo na prag samo zato, ker se je je naveličal ali ker mu ne ugaja ali zato, ker ni otrok?

V materialističnem sistemu z idejo svobodne ljubezni je žena ponižana na stopnjo živali.

* * *

Dolge strani bi lahko napolnili z resničnimi dejstvi. Zdi se mi, da so gornje vrste dovolj kričeči SOS vsemu katoliškemu ženstvu. Sodobna katoličanka nima pravice uživati sadov emancipacije, če ne dela z vsemi svojimi močmi in na vseh poljih za to, da bodo vse žene sveta dosegle AVTONOMIJO in ENAKOPRAVNOST. Zapoved ljubezni je pozitivna: "Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!"

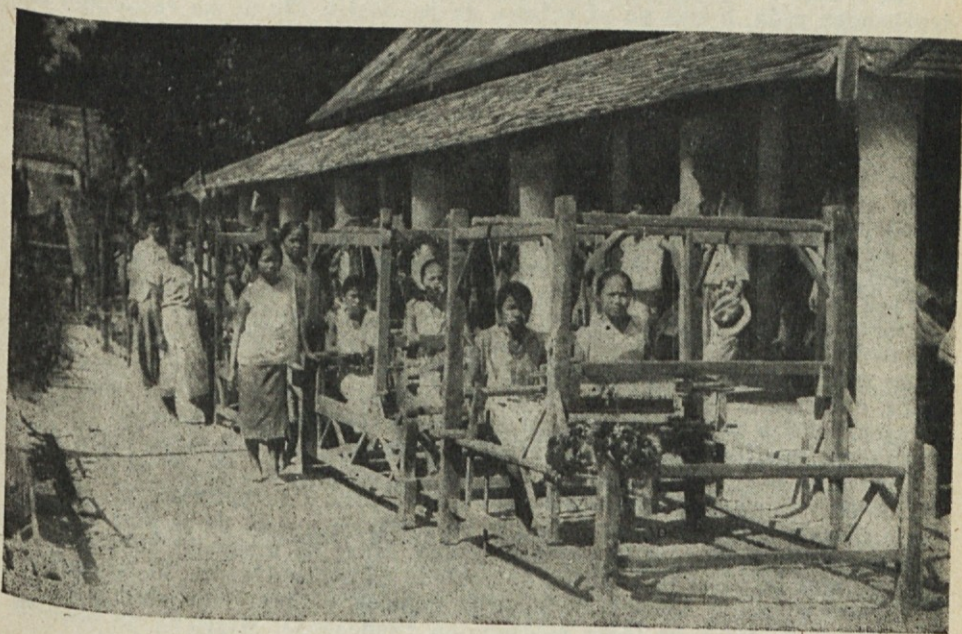
Kardinal Lavigierie je bil čudovit strateg. Hotel je, da se po potih krščanske ljubezni pripravi množica za prehod iz muslimanske vere v naročje svete Cerkve. Njegove smernice so gotovo najboljša priprava za pridobitev ženskega sveta za Kristusa. Po ženi bosta pridobljena mož in otrok zemske oble.

Pota za doseg tega vzvišenega cilja so različna. Vodijo na polja kot so: vzgojno, socialno, ekonomsko, higijensko itd.

Vzgoja mladine od otroškega vrtca preko osnovnih šol do srednješolske in strokovne izobrazbe je v veliki meri v rokah žene. Žene moramo uporabiti to sredstvo, da istočasno z znanostjo katerekoli stopnje vcepimo v srca čut soodgovornosti vseh do vseh prebivalcev zemlje. Vsakdo izmed

Iz življenja indonezijske žene. Zgoraj njen zaklad: otročiči. Spodaj: žene pri preprostih statvah.

zemljanov mora doprineseti svoj delež za dobrobit človeštva. Ko odkrivamo mladini katerekoli vere lepoto stvarstva, ji moramo dati spoštovanje do Bitja, ki je vse ustvarilo. Znajmo razložiti mladini naravni zakon, ki je zapisan v dušo slehernega človeka. Vzgojimo njih voljo za življenje po vesti. S tem skromnim, a obenem napornim delom bomo položile temelj višji moralni stopnji človeštva.

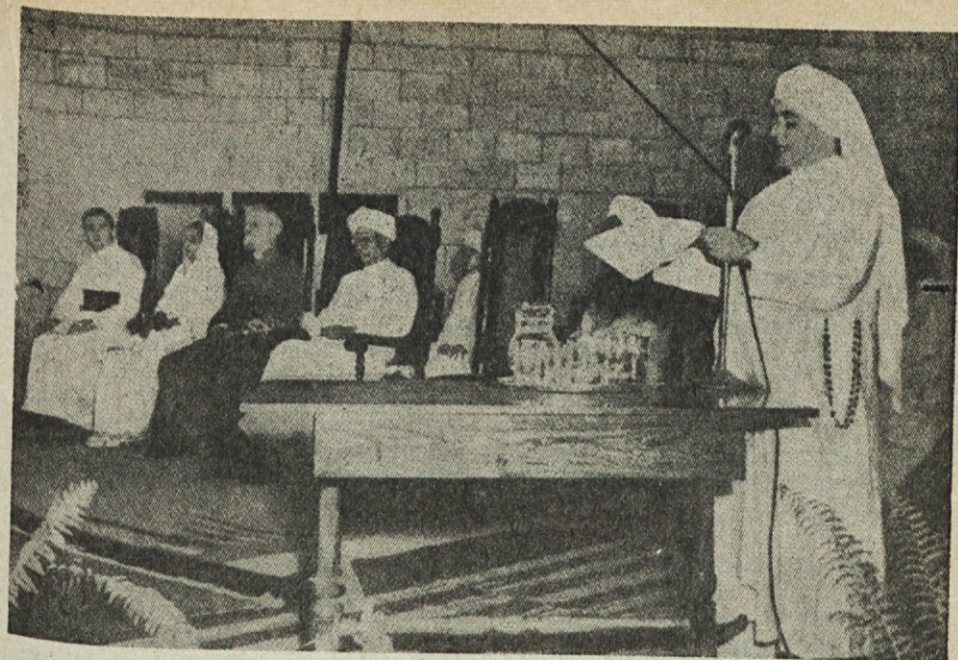
Socialni problemi so neštevilni. Poklic socialne asistentinje je ideal mnogih deklet. Če se ta poklic prav razume in uporabi, je čudovito učinkovit činitelj za razmah vesoljnega zakona Kristusovega: "Ljubite se med seboj." S tem, da se n. pr. pripomore do dela kakšni osebi, se ji da možnost živeti dostojansvo človeške osebe. Počuti se koristen ud družbe. Veselje se naseli v srce. Kdo ve, kolikšen bo odjek v korist tisti Cerkvi, ki uči, da ima vsak človek pravico do dela, ki mu da pravično plačano možnost ustvariti si lasten dom in dati svoji ženi in otrokom tisti minimum materialnega blagostanja, ki je po besedah Pija XII. "potreben za krepostno življenje."

Mnogo je **gospodinjskih šol**, tečajev za bodoče zakonce itd. Ne gre samo za to, da se dekleta nauči nekaj skuhati ali narediti lepo obleko. Vcepiti je treba tem bodočim nevestam in materam zadovoljstvo srca, ki bo najlepši okras njihovega ognjišča. Vsaka izmed njih se mora rada pogledati v prelepo ogledalo MOČNE ŽENE. Premisli, kakšni so njeni mesečni dohodki. Zadovolji se s potrebnim in koristnim. N. pr. stroj za pranje perila je koristen, ker zmanjša čas pranja. Mati bo manj utrujena, obenem pa bo prihranila dragoceni čas, katerega bo lahko posvetila vzgoji svojih otrok itd. Dati naši dobi, ki hlasta po novem, čut pravih vrednot, je največji **ekonomski problem**. Različni aparati imajo pravico do vstopa v sleherni dom zato, da bo več telesnih moči in prostega časa v službi ljubezni in apostolata.

Še besedo o 48urnem delovnem tednu, ki postaja počasi praktično pravilo družbenega reda. S tem pa ni rečeno, da je ostalih 120 ur na razpolago za denobo, za postopanje in zabijanje časa. Nič se ne zgodi brez božjega dopuščenja. Bog dopušča, da je čas poklicnega dela zmanjšan zato, da se nihče ne more opravičevati: "Nimam časa." Sveta Cerkev namreč kliče vse krščene, da pozitivno doprinesejo vsak teden nekaj ur bodisi za lastno versko izobrazbo, ki bo potem kot kruh, lomljen v katekizmu otrokom in odraslim; bodisi za dobrodelne namene v prid bolnim, ubogim; ali za širjenje dobrega tiska; ali za apostolat v misijonski akciji, Katoliški akciji; k sodelovanju kliče tudi dinamična Marijina legija.

Katoliške žene si morajo prizadevati, da z zgledom in praktičnim uvažanjem dajo vsem socialnim slojem **ljubezen do higijene**. Ne gre za besede, marveč za premostitev vseh pedsodkov. Gre za temeljni postavki: obvarovati zdravje in izpolniti zahtevo ljubezni do bližnjega. Ne gre za pretirano ljubezen do "brata osla", marveč za potrebno telesno higieno. Telo je po svetem krstu tempelj božji. Zato imamo dolžnost, da ga spoštujemo in ga ohranjamo čistega. Na razpolago imamo danes komodnost moderno zgrajenih hiš s prho in kopalnico za vsakdanjo pametno uporabo. Toda v pre mnogih misijonih ti znaki napredka še manjkajo. A nihče ne more preprečiti duha iznajdljivosti misijonske sestre. Ob svojih obiskih po domovih naj nauči matere zaostalih dežel nadomestiti prho s škropilnico itd. Gospodinje ji bodo gotovo hvaležne, če jim bo pokazala z A B, da je bolj logično menjati perilo dvakrat ali trikrat na teden. Manj bo umazano, toda hitreje oprano. Mož bo vesel in ponosen ob pogledu na svojo družino, ki bo snažna. Predvsem v vročih deželah bo še drug dobiček — neprijetni duh potu bo odstranjen — torej bo lažje medsebojno prenašanje. Higijena je obenem

Redovnica — žena — kot misijonska zdravničica govori ob navzočnosti predstavnikov indijskih oblasti ob otvoritvi nove bolnišnice.

pedagoško sredstvo. Kako dati primitivcem čut za lepoto in red v duši, katere ne vidijo, če nimajo najmanjšega smisla za telesno ascetiko, in stremijo le za naslado? Po otopljivem zgledu bodo lažje prišli do resnice starega pregovora: Zdrava duša v zdravem telesu.

* * *

So še mnoge oblike za širjenje krščanske miselnosti in civilizacije. Delo je tako ogromno in obenem vsakdanje, da je prostora za vse vrste izobrazbe in za vse žene in dekleta sveta. Roka v roki, po istih metodah in z istim idealom za rast Kristusovega Skrivnostnega Telesa se mora združiti prav vse. V edinosti je moč in uspeh. Misijonsko zaledje in misijonsko polje sta dve obliki istega dela. Misijonsko zaledje mora biti kot ognjišče, ki izžareva zgled praktičnega katolicizma. Ustvariti ga mora privlačno. S tem bo delo misijonarjev vsaj za polovico olajšano.

Treba nam je mater, ki bodo na svojih kolenih vzgojile misijonarje, telesno in duhovno močne.

Treba nam je deklet, ki bodo kot katehistinje vcepljale misijonskega duha katoliški maldini; kot pisateljice navdušile naš rod za junaška dela; kot skrite delavke v tovarnah in pisarnah darovale napore vsakdanjega dela za misijone.

Treba nam je redovnic z velikim srcem in odprto dušo. Sveti oče Pij XII. se je zgrozil ob pogubonosnih idejah, ki so se širile nekaj desetletij. V nedogled je bila povzdigovana mistika zakona. Svet je pozabljal modro zagotovilo, da je duhovno materinstvo vzvišenejše od telesnega. In da bo

vedno dovolj telesnih mater, če bodo one, katere so od Stvarnika poklicane v zakonski stan — res matere. Krasni encikliki "Sponsa Christi" in "Sacra Virginitas" sta privreli iz srca Namestnika Kristusovega, da sta svetilnika vsem onim, ki slišijo klic: "Žetev je velika, a delavcev malo". Ni dano vsem razumeti, da je odpoved zemski ljubezni, ključ do vesoljne ljubezni do vseh, v temi in preizkušnjah tavajočih. Toda, "kdor MORE, naj RAZUME". Redovno življenje je razcvit dekliških, teženj, obenem pa resnična podoba zveze Kristusa s svojo Cerkvijo. Zato pa v Bogu posvečenem življenju ne sme biti več drugih skrbi kot ena sama: vse v večjo čast božjo! Redovnica je skozi stoletja mistična nadaljevalka Marije. Sklanja se ne več nad sveto telo božjega Deteta, marveč nad mistično telo Kristusovo, ki potrebuje nege in ljubezni milijonov novih redovnic.

Dekleta zemske oble, strnite se! Kristus vas čaka, da vdihnete katoliškega duha vsakdanjemu življenju 2 in pol milijarde ljudem. Preko teles pa morate doseči duše, katere žeja zavestno ali ne po BOGU.

Od vsake izmed nas zavisi, da se ne ponovi tragično dejstvo, ko so trije poslanci Afrike prišli prosit na kolenih za sestre v Evropo — in so bili generalni predstojniki prisiljeni odgovoriti: "Ne moremo jih dati, KER JIH NI!"

* * *

"Kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših, ste meni storili. Lačen sem bil v duši nevernikov; žejen sem bil resnice; brez obleke sem bil; v ječi strasti in poganskih običajev; bolan sem bil na telesu in duhu. Še je čas, da mi pomagate!! Če me odklonite, če me nočete spoznati v najbolj ubogih, bo jutri Sodni dan. Na izbiro vam je, ali za vso večnost "Blagoslovljeni" ali "Prekleti."

Sr. Andreja Šubelj, usmiljenka, Santiago, Chile.

Kalkutski nadškof s skupino redovnic, ki jih je ustanovila znana s. Terezija.

CERKEV V LETU 1960

SESTAVIL STANISLAV BOLJKA C.M., EKVADOR

Pred dobrim letom je Janez XXIII. naznanil vesoljni cerkveni zbor. Le prav malo jih je bilo, ki so pričakovali nekaj tako redkega in izrednega. A navdušenje zaradi tega ni bilo nič manjše, ampak še večje. Ker je papež omenil, da se bo na cerkvenem zboru razpravljalo tudi o ločenih kristjanih, so se tudi ti začeli zanimati in izražati mnenja o tem, kaj naj bi bil prihodnji vesoljni zbor. Ker se je sv. stolici zdelo, da nekateri katoličani in ločeni kristjani niso prav razumeli papeževih izjav, je državni tajnik kard. Tardini nekatere stvari pojasnil.

Eno je gotovo: papež Janez XXIII. pozna krščanski vzhod, ker je tam dolgo živel. In vzhodnim ločenim kristjanom veljajo njegove besede: "Če se vrnejo v Rim, ne bodo prišli v tujo hišo, ampak v svojo lastno, katero so njihovi predniki s svojimi nauki napravili slavno in bogatejšo s svojimi krepostmi."

* * *

Krščanstvo bo kmalu staro 2000 let. Rodilo se je na vzhodu in v prvih stoletjih je bilo predvsem "vzhodno". Dokaz za to je vesoljni cerkveni zbor v Niceji, v današnji severozapadni Turčiji, leta 325. Velika večina očetov, ki so se zbrali v Niceji, je bila vzhodnega porekla. Bili so zastopniki Cerkev, ki je bila v najlepšem razvoju v deželah, ki se danes imenujejo Izrael, Jordanija, Sirija, Libanon, Iran, Irak, Turčija. V letu 1960 so vse te dežele že ne popolnoma, vsaj večinoma mohamedanske. V prvih krščanskih stoletjih so pa tam rasli številni krščanski svetniki in misleci. Ker so te dežele v naslednjih stoletjih v svojem krščanskem življenju postale slabokrvne, ker so izgubile preveč moči zaradi mohamedanskih napadov in osvoboditev, je krščanski zapad zavzel prvo mesto v Cerkvi.

Vzhodne Cerkve so zelo ponosne na svojo preteklost. Vse, pa naj imajo veliko število vernikov, kot sta abesinska in koptska, ali pa so neznatne, kot one v Iranu in Iraku, sredi mohamedanskega morja. In od skoraj vseh vzhodnih Cerkev, ki žive ločene od Rima, so se odtrgale manjše ali večje skupine in se združile z Rimom, ali pa se nikdar niso ločile od središča krščanstva.

Katoliška Cerkev je z vzhodnimi Cerkvami, ki so združene z Rimom, še posebno dobrohotna. Tako si škofje volijo svoje patrijarhe, ki jih potrdi papež. In kar dva kardinala imajo: Tappuni je Sirec; Agagianian, ki je med najbolj uglednimi v kardinalskem zboru, pa Armenec. On je, ki vodi misijonsko delo katoliške Cerkve.

* * *

Bralcem "Katoliških misijonov" bomo pokazali, seveda samo v obrisih, našo skupno mater Cerkev. Ljubiti moremo samo tisto, kar poznamo. Svojo vero bomo še bolj ljubili, ko bomo videli, da je vera vseh narodov in ljud-

stev. Med vsemi narodi si Kristus izbira svoje prijatelje in na ta način množi število naših bratov in sester. Na te bližnje in daljne brate in sestre bomo opozorili. Za vsako številko, ki jo bomo navedli, so duše in srca, ki nas v Kristusu poznajo in ljubijo. Zavest, da nismo sami, čeprav se nam morda včasih dozdeva, da so tisti, ki verujejo, upajo in ljubijo, osamljeni, nas bo napolnilo s ponosom in zaupanjem. Svet ponos je upravičen pri tistem, ki si je svest resnice, ki ga dan za dnem osvobaja. In čeprav bo nekaj, če ne mnogo dni, ko se bodo zgostile v njem ali okrog njega teme, bo šel z zaupanjem naprej za tistim, ki je Luč, ki vodi v Življenje.

Vsi, ki smo zunaj domovine, smo trpeli in še trpimo. "Domovina, ti si kakor zdravje". Vendar smo pa lahko tudi veseli, ker so se nam odprla obzorja, katere bi doma komaj slutili. Nova obzorja so se nam odprla tudi glede naše Cerkve. Nje veseljnost moremo otipati. Razkropili smo se po petih zemeljskih celinah. Koliko razlik je med novimi zemljami in našo domovino! Cerkev je pa povsod ista: vse poglavitno je enako. Naša Mati, ki smo jo poznali doma, je ista v Avstraliji, pri Winnipeškem jezeru v Kanadi, v argentinskih ravninah, ali katerikolem ameriškem velemestu. Ista Mati in isti otroci. In otroke te skupne Matere bomo našli v prikazu Cerkve v letu 1960. Ker se je Cerkev rodila na vzhodu, bomo začeli s katoliškimi skupinami, ki živijo na bližnjem vzhodu. Potem bomo pa obiskali ves svet. Po vsem svetu imajo "Katoliški misijoni" bralce. Po vsem svetu bomo pozdravili naše brate po veri in narodnosti, ko bomo govorili o katoliški veri v deželi, kjer so se nastanili in dobili svojo drugo domovino.

OB SREDOZEMSKEM MORJU

LIBANON

Na libanonskih gorah, ki jih sveto pismo na več mestih omenja, živijo maroniti. Ti katoličani so pravi otok sredi mohamedanske večine. Njihova zvestoba do Rima je bila vedno junaška. Zahtevajo pa, da jim Sv. stolica pusti stoletne pravice glede volitve škofov in patrijarhov.

Maronitski patrijarh je istočasno verski in narodni voditelj. Njegov glas ne odmeva samo v libanonski republiki, ampak tudi med drugimi arabskimi narodi. Maroniti hočejo biti in ostati Arabci in katoličani. Zato pa njihov položaj ni vedno lahek. Arabec je mohamedanec in misli, da krščanstvo jemlje Arabcu nekaj, kar mu da narodnost. Maroniti pa poudarjajo: Katoliška vera ni nobena ovira, da ne bi mogli biti dobri Arabci in dobri državljani Libanona.

SIRIJA

Sirija in Egipt sta se pred nekaj leti združila v eno državo. Združitev se nam zdi nenaravna, ker oba naroda niti skupnih mej nimata. Zato bomo o katoliški veri v vsakem izmed njih govorili posamič.

Ko je prišlo do združitve, so mnogi mislili, da bi bilo mnogo bolj razumljivo, če bi se združila Sirija in Libanon. Saj sta ti dve državi skupaj in imata podobno zgodovino in približno enako stopnjo omike. Vendar se je pa Libanon odločil za "svobodo". Sam hoče odločiti o svoji usodi.

Kaj pa kristjani v Siriji? Ko se je pridružila Egiptu, so se kristjani

ustrašili. Premoč mohamedanske vere je bila po združitvi še večja in pomembnost krščanske manjšine se je zmanjšala. In res so se v prvih mesecih po združenju oblasti pokazale neprijazne do kristjanov in še posebej do katoličanov. Ti so se zlasti zbal za svoje večstoletne kolegije, ki jih v Damasku vodijo jezuitje in lazaristi. In vendar je pomiritev prav kmalu prišla. V prid katoličanom so nastopili ugledni mohamedanci. Med vodilnimi mohamedanci se je večina vzgajala v katoliških zavodih. In ti so javno pokazali navezanost na svoje bivše učitelje. Na glavni narodni praznik so nalašč povabili katoliške zavode, naj pripravijo proslavo, ki je izredno lepo uspela. Mohamedanci so tako dosegli, kar so hoteli doseči: javno so dokazali, da se državni učni zavodi še marsikaj lahko nauče od kolegijev, ki jih vodijo katoliški redovniki. Tako se je napetost zmanjšala in vsaj zaenkrat v Siriji ni nevarnosti, da bi vlada nastopala protikrščansko.

Sirija in Egipt imata med 28 milijoni prebivalcev 3 milijone kristjanov, torej nekaj več kot 10 odstotkov. Med temi 3 milijoni je pa samo 325 tisoč katoličanov, dočim vsi ostali pripadajo različnim razkolniškim Cerkvam. Je pa važno in razveseljivo da se kristjani zelo dobro razumejo med seboj. Kadar preti nevarnost od strani mohamedancev, se dvignejo "kot en sam mož" in zahtevajo pravico.

E G I P T

Krščanstvo je v Egiptu zaživelo že v dobi apostolov. Vendar pa so se egipčanski kristjani pozneje ločili od prave Cerkve in potegnili za seboj še Abesince. Čeprav so jih mohamedanci vedno smatrali za manjvredne, jih pa mohamedanski pritisk ni strl.

Tudi v Egiptu so katoliške šole dale katoličanom večji ugled, kot pa bi pričakovali od njihovega števila. Ko so nekateri nestrpnježi očitali katoliškim kolegijem "premajhno narodno zavzetost", jih je miril sam predsednik Nasser.

Tako v Egiptu kot v Siriji je komunistična stranka prepovedana. Je pa prav prepovedani sad tisti, ki dostikrat najbolj vleče.

I R A K

V Iraku se vedno nekaj "kuha": revolucije se ponavljajo.

Katoličanov je 200.000. Niso trpeli zaradi političnih prekucij. Le katoliške šole so se morale nekako prilagoditi: šole prost dan ni samo nedelja, ampak tudi petek. Tudi na katoliških šolah poučujejo korán, seveda je pouk namenjen samo mohamedanskim učencem. Vlada pa je ameriškim jezuitom dovolila, da so v Bagdadu odprli katoliško univerzo, kar je nedvomno nekaj izrednega za mohamedansko državo. Iraški katoličani, čeprav jih je malo, so imeli vedno velik ugled. Zlasti so pospeševali šolstvo in nihče jim nikdar ni očital, da ne bi bili mohamedancem enakovredni.

J O R D A N I J A

V Jordaniji je precej krajev, kjer je božji Zveličar osebno oznanjal blagovest. To sicer malopomembno državo danes nekoliko bolj poznamo, ker

je na njenih tleh našlo zatočišče pol milijona Arabcev, ki so se morali med judovsko-arabsko vojno umakniti s svojih domov. V Jordaniji živi 90.000 katoličanov, med katerimi je tudi več tisoč arabskih pribežnikov. Na jordanskih tleh je mesto Betlehem; pa tudi precejšen del Jeruzalema.

I Z R A E L

Jeruzalem, ki pripada delno Jordaniji, delno pa Izraelu, je sveto mesto ne samo za kristjane, ampak tudi za Jude in mohamedance. Ko to pišemo, je v Jeruzalemu mir. Ker pa je nasprotje, skoraj sovraštvo med Judi in Arabci precej zagrizeno, ta mir ne more biti trajen.

Nihče ne more predvideti, kakšna bo bodočnost Izraela in Judov, ki so od vseh vetrov prišli, da bi na zemlji svojih prednikov postavili narodno ognjišče. Dežela je v nekem smislu zdaj začela postajati to, kar je Bog obljubil že patriarhom: mleko in med naj bi tekla v potokih... Današnji Judje so "garači", ki puščavo spreminjajo v zelenico. V dobrih desetih letih so spremenili "obličje zemlje". Čeprav je splošen vtis tak, da Judje le preveč mislijo na svetne dobrine, pa vendar spoštujejo sobotni počitek.

Katoličanov je 45.000 in se slabo počutijo. Dan za dnem imajo sitnosti zaradi mešanih porok; pa tudi katoliške šole so judovskim oblastem trn v peti. Krščanska ljubezen skuša "zasuti doline in izravnati griče" tam, kjer je živela učlovečena Ljubezen.

T U R Č I J A

Koliko slave je doživela Cerkev v deželah današnje Turčije! Koliko škofij je bilo na tem "mostu" med Evropo in Azijo. Ostala so samo imena... Cerkev jih ohranja, ko imenuje škofe, ki nimajo svojih škofij, kot naslovne škofe teh dežel, ki so pred stoletji pripadale Kristusu...

Turčija je od časov Kemala Ataturka laična republika: država je do vere docela brezbrizna, se zanjo "ne zanima". Nad takšnim stanjem so se druge mohamedanske države precej pohujševale. Vendar pa so pozneje nekatere prav turški zgled posnemale. In ko je do tega prišlo, so se Turki premislili: leta 1959 je islam spet zadobil precejšen vpliv na turško javno življenje.

Katoličanov je v deželi komaj 25.000 sredi 20 milijonov prebivalcev. Duhovniki in redovnice v svojih duhovniških oblačilih ne smejo na cesto. Vsakršno spreobračanje h krščanstvu je po zakonu prepovedano.

M A R O K O

Maroški kralj (sultan) bi rad postal nekaj kot predsednik Nasser v Egiptu. Muslimanska univerza v Fesu bi se rada kosala z univerzo El Azhar v Kairu.

Položaj katoličanov v Maroku je dober. Francoski škof Léfèvre je osebnost, ki jo tudi mohamedanci spoštujejo. In menihi v Toumliline nudijo v svojem samostanu vsako leto gostoljubno streho muslimanom in kristjanom, ki se zbirajo na razgovore o vsem, kar jih more družiti... V maroškem kraljestvu je ustava; in v ustavi stoji, da so Mavri lahko tudi kristjani. Ta določba pa ima velik pomen za bodočnost krščanstva.

T U N I Z

V ustavi te severnoafriške države stoji, da je islam državna vera in da je edinole mohamedanec lahko predsednik države.

Število katoličanov v Tunizu stalno pada. Ker se je po osamosvojitvi dežele nad 100.000 Francozov vrnilo v domovino, so krščanske župnije začele izumirati. Sedanji državni predsednik Burguiba je bil kristjanom vedno prijazen. Je pa mučno, da je njegova žena, ki je Francozinja, javno odpadla od krščanstva.

Beli očetje opravljajo v Tunizu poslanstvo posebne vrste. Vodijo arabske visoke šole, kjer zlasti poučujejo arabsko filozofijo. Arabci jim priznavajo, da arabščino obvladajo bolje kot pa domačini. Morda bo to znanstveno delo čez dolga leta le rodilo kakšne uspehe tudi na verskem področju.

Tuniz bo menda prva arabska dežela, ki bo podpisala konkordat s Sveto stolico. Dežela sv. Avgušтина, ki je nekoč tako veliko škofij imela, pač zasluži to odliko...

A L Ž I R

Sveti Avguštin je dolgo živel in učil v Kartagini, ki pripada Tunisu. Rodil pa se je v Tagaste in škofoval v Hiponu (današnji Bone), ki sta na alžirskih tleh.

V Alžiru je krščanska manjšina številna: 8 milijonov mohamedancev; 900.000 katoličanov in 20.000 protestantov. Alžirski nadškof Duval je neštokrat skušal ublažiti posledice državljanske vojne, ki se vleče že peto leto. Je nekaj muslimanov, ki znajo ločiti med Francozi in med katoliško vero. Prepričali so se, kako Francozi, ker so katoličani, čeprav v nevarnosti, da bi jih preganjali zaradi protidržavniške delavnosti, pomagajo muslimanom. Kakšna je bodočnost alžirske Cerkve? Negotova. Če Alžir slednjič le doseže politično samostojnost, do katere ima pravico, bo veliko Francozov iz dežele odšlo. In če se bo to zgodilo, bo v severni Afriki znova mnogo cerkva zaprtih, ker ne bo vernikov. Godilo se bo prav isto, kar se že godi v Tunisu.

L I B I J A

Italijani so v Libiji pred drugo veliko vojno veliko dobrega storili. A napak so računali, da bodo za vedno tam ostali. Italijanski imperij naj bi nasledil rimskega. Hudo so se zmotili in večina tistih ki so šli za časa Musolinija v Libijo, se je morala vrniti. Danes je v Libiji samo še okrog 45.000 Italijanov, ki so seveda katoličani. Ker so v deželi odkrili bogate petrolejske vrelce, bo vsaj nekaj tujcev moralo tja, da organizirajo izkoriščanje tega naravnega bogastva. In prav zato mislimo, da se bo v Libiji število katoličanov, četudi ne katoličanov domačinov, dvigalo, ne pa padalo.

A B E S I N I J A

Abesinija je ena od dežel, ki so med prvimi sprejele krščanstvo. Med 20 milijoni Abesincev je 9 milijonov kristjanov, ki pa so ločeni od Rima.

V prejšnjem stoletju so katoličane krvavo preganjali. Med mučenci sta znana zlasti bl. Justin de Jacobis, Italijan, in pa bl. Ghébre Mihael, Abesinec. oba lazarista.

V našem stoletju in zlasti za kraljevanja sedanjega neguša Haile Selasija se je pa položaj katoličanov močno spremenil. Neguš hoče za vsako ceno dvigniti izobrazbo svojih podanikov. V ta namen išče pomoč in učne moči po vsem svetu. Ne gleda na to, ali so učitelji katoličani ali ne. Morda je katoličanom še bolj naklonjen kot pa protestantom. Tako je izročil kolegij, ki ga je sam ustanovil, kanadskim jezuitom. Osebnopodpira učni zavod, ki ga v Addis Abebii vodijo Marijine hčere, katoliška redovna družba. Med več tisoč učenkami so katoliške v znatni manjšini; a cesar jim vendar dovoli, da vse prisostvujejo krščanskemu nauku.

V Abesiniji je Cerkev vstala iz katakomb. Čeprav je katoličanov samo 125.000 sredi 20 milijonov prebivalcev, je pa katoliški vpliv v javnem življenju precejšen. Ločeni abesinski kristjani so začeli spoznavati in priznavati, da so jim katoličani mnogo bližji kot pa mohamedanci, ki jih je v Abesiniji nad 6 milijonov.

Julija 1958 je bil po presledku 15 stoletij spet posvečen abesinski katoliški škof. Cesar sam je posvečenju prisostvoval. Prišlo pa je k slovesnosti tudi šest razkolniških škofov in mnogo duhovnikov. Vse to je bilo nekaj tako izrednega, da so katoličani komaj verjeli lastnim očem. Posvečenje je bilo v abesinskem jeziku gez, kar je seveda še povečalo zanimanje domačinov.

P E R Z I J A

Tudi v Perziji se je Cerkev zasedrila že v prvih krščanskih stoletjih. In koliko krvi so žrtvovali perzijski mučenci! Polmesec pa je tudi tu izrinil križ in danes je v Perziji le nekaj maloštevilnih krščanskih skupin. Nekatero žive ločene, druge spet z Rimom združene. V Perziji je verska strpnost. Tako šah (cesar) kot vlada in seveda "boljši" sloji nikoli ne kažejo, da bi jim navzočnost kristjanov ne bila všeč. Res je, da je med neukimi mohamedanci tudi nekaj nestrpnosti; a ti kakšne posebne škode ne morejo napraviti, ker vedo, da bi javnost nobenega fanatizma ne podprla. Mnogo višjih uradnikov se je šolalo po katoliških šolah, ki jih vodijo lazaristi in salezijanci. V Perziji se nihče ne pohujšuje, če je ministrski predsednik mož, čigar hči je katoliška redovnica. Ko so pred nedavnim prišle v deželo Ch. de Faucauldove redovnice, jih je osebno šel sprejemati minister za narodno zdravje...

ARABIJA in JEMEN

Arabija ni samo zibelka mohamedanske vere, marveč jo tudi neprestano pomlaja. Saj so v Arabiji glavna muslimanska svetišča, kamor mora vsaj enkrat v življenju poromati vsak Mohamedov vernik.

Jemen pa je poznan v svetu, ker tam še vedno "cvete" suženjstvo. Tako Arabija kot Jemen sta za krščanstvo docela zaprta.

* * *

Do sedaj smo obšli dežele ob Sredozemskem morju, kjer so mohamedanci v večini. Izjema je samo Abesinija, kjer pripada islamu komaj ena tretjina prebivalcev. V naslednjem pa bomo obiskali Cerkev po deželah na severovzhodu in severozahodu Sredozemskega morja, ki so kulturno in versko različne, ker so se razvijale pod vplivom Bizanca in Rima.

Čeprav je bil teoretično rimski imperij en sam in tudi vera na njegovem ozemlju ena, je bilo med Vzhodom in Zahodom — med Rimom in Bizancem — vedno mnogo razlike. In ko so na vzhod vdrli mohamedanci ter so se barbari začeli vključevati v zapad ter se je ta očitno dvignil nad vzhod, so se razlike še bolj namnožile in stopnjevale.

Ko se je vzhod okrog leta 1000 ločil od zapada, je bilo to samo uradna potrditev tega, kar se je že dolga stoletja pripravljalo. Večina Slovanov je za svoje versko središče imela Carigrad, dočim so romanski in germanški narodi ostali z Rimom.

Danes je komunizem razdelil Evropo na vzhodno in zapadno. Vzhodu, ki je pod komunizmom, pripada večina dežel, ki so bile pod vplivom Bizanca. Zapadne dežele so pa tiste, ki so v dobi razkola ostale zveste Rimu. Seveda pa je na obeh straneh nekaj izjem. Omenimo samo katoliško Poljsko, ki je sredi vzhodnega bloka, in pa pravoslavno Grčijo, ki je ena izmed "zapadnih demokracij". Najprej si bomo ogledali položaj Cerkve v deželah vzhodnega bloka.

VZHODNI BLOK

CARIGRAD

Teoretično je Carigrad "vzhodni Rim", središče vsega pravoslavja. Ker pa mesto pripada Turčiji, ki politično pripada zapadu in zlasti še, ker je bil patriarh Atenagoras dolga leta predstojnik pravoslavne Cerkve v ZDA, ga dolže, "da je pod vplivom ameriškega kapitalizma". Pravoslavni, ki žive po državah "ljudskih demokracij", so zato dobili nalogo, da se obrakajo na patriarha v Moskvi. Seveda pa zato patriarh v Carigradu ne bo izgubil "prvega častnega mesta", ki so mu ga vsi patriarhi vedno priznavali.

Položaj patriarha Atenagorasa ima dobre in slabe strani. Slabo je to, da ima pod svojo pastirsko palico le malo vernikov in je zato nekako osamljen. Po drugi strani pa ima veliko več svobode kot kateri koli vzhodni patriarh in tako razumemo, zakaj je bil prav on, ki je lahko ob različnih priložnostih govoril o združenju kristjanov. On je bil, ki je prvi in ves navdušen odgovoril na poziv Janeza XXIII. o združenju krščanskih Cerkva: "Upamo in molimo, da se rimska Cerkev obrne na vzhod... kjer ima brate. In naša želja ni samo naša, ampak je želja vseh kristjanov." Ko je bil decembra 1959 na obisku pri aleksandrijskem pravoslavnem patriarhu, je ponovno slovesno izjavil, da nobena stvar ne opravičuje ločitve krščanskih Cerkva".

GRČIJA

Med grškimi pravoslavci živi komaj 50.000 katoličanov. Skoraj vsi so na treh ali štirih otokih.

„POJDI TE PO VSEM SVETU IN UČITE VSE NARODE IN KRŠČIJTE JIH“

SVET KRISTUSU!

Grški kralj Pavel je pred kratkim obiskal Janeza XXIII. Grčija se je po več stoletjih znova predstavila papežu. V Rimu so bili teh stikov veseli, dočim je atenski pravoslavni škof grozil kralju s cerkvenimi kaznimi, če bi se odločil, da obišče papeža. Zdi se pa, da je ostalo vse bolj pri besedah. Pavel I. nadškofovih izjav ni vzel resno. Je pa nadškofov poseg v kraljevo ravnanje dokaz, da se bo pravoslavna grška Cerkev le težko približala zapadu, čeprav je vabilo Janeza XXIII. k združenju krščanskih Cerkev med grškimi verniki vzbudilo veliko navdušenje.

A L B A N I J A

Grčije soseda je Albanija. Albanci so po veri katoličani, pravoslavni in muslimani. Versko preganjanje je prizadelo vse tri skupnosti in katoličani so bili nekaj časa brez svojega škofa. Novic o položaju Cerkve pa ni veliko in še o teh, ki pridejo čez mejo, nihče ne more vedeti, če so zanesljive.

J U G O S L A V I J A

Položaj katoliške Cerkve v Jugoslaviji bralci Kat. misijonov zvečine poznajo. Nismo še pozabili trpljenja škofov, duhovnikov in vernikov v prvih letih po prihodu komunistov. Z veseljem ugotavljamo, da se je položaj v marsičem zboljšal. Boli pa nas, da Cerkev še vedno nima tiste svobode, ki bi jo po božjih in človeških postavah morala imeti. Dokler Cerkev ne bo smela imeti lastnega tiska in šolstva, ne moremo govoriti o nobeni resnični verski svobodi.

Poročajo, da je država na različnih krajih dala obnoviti verske umetnine. UNESCO je objavila o tem čudovite stvari... Seveda vse to komunistom izvrstno služi za propagando: vera je po vsem tem v Jugoslaviji ne samo svobodna, ampak jo država celo podpira... Istočasno pa so cerkvene umetnine kot povsod tudi v Jugoslaviji vaba za turiste.

Ne vemo, koliko mladine imajo za seboj jugoslovanski komunisti. Seveda mislimo le tiste, ki so prepričani komunisti. Tisti, ki prihajajo iz Jugoslavije, pravijo, da ne veliko. Dodajajo pa, da mladina tudi s Cerkvijo ni. Mladina se ne briga ne za komunistične ideje, ne za sporočilo, ki ga je Kristus oznanil človeštvu. Mladina je brez idealov! Zanima jo samo trenutni užitek. Seveda je pri tem nekaj izjem. In med mladimi na katoliški strani te izjeme dozore v duhovniške in redovniške poklice, o katerih pravijo, da se v zadnjih letih bolj in bolj množe.

Rekli smo, da je nekaj več svobode na verskem podrčju. Tudi s katoličani drugih dežel dovoljujejo jugoslovanske oblasti več stikov. Imamo dokaze, da nekaj verskih revij iz tujih dežel redno prihaja v Jugoslavijo.

M A D Ž A R S K A

“Spoštujemo duhovnike, ki oznanjajo mir in delajo za rast socializma. Ko pa nam govore o nebesih in o vsem, kar pričakujejo v onstranstvu, pa ne soglašamo z njimi” je trdil v zadnjem času eden ogrskih komunističnih voditeljev.

Narod sv. Štefana kralja, v katerem so bila krščanska izročila tako živa, danes veliko trpi. Madžari so na svojo vero in narodnost zelo ponosni. Danes pa je sovjetska vojska tista, ki dela red na madžarskem narodnem ozemlju; verski položaj pa je tudi izredno žalosten. Redovne družbe so z zakonom prepovedali, Jugoslovanski komunisti nikoli niso šli tako daleč.

Še trideset let ni poteklo od svetovnega evharističnega kongresa v Budimpešti, s katerim so se ogrski katoličani postavili pred svetom. Danes bi pa položaj v tej deželi lahko označili z besedami iz Sv. pisma: "...razdejanje na svetem kraju".

ČEŠKA in SLOVAŠKA

Zgodovina Češke in Slovaške je tudi zgodovina katoliške Cerkve v teh dveh deželah, kjer katolištvu pripada 75 odstotkov prebivalstva. V Jugoslaviji je katoliška vera v manjšini, če jo primerjamo s pravoslavljem. Na Madžarskem je precej protestantov. Če vzporedimo te tri države, je Češka-Slovaška tista, ki ima največ katoličanov: 9 milijonov. Čeprav so šli Čehi v preganjanju katoličanov zelo daleč in je praški nadškof Beran moral docela izginiti, pa seveda ne morejo zatajiti svoje katoliške preteklosti. Na svetovni razstavi v Bruslju, tako so povedali, kateri so jo obiskali, je bil češko-slovaški paviljon natrpan s komunistično propagando. Kljub temu pa je večina razstavljenega gradiva pričala o duhovnosti, ki je deset let materializma ni moglo zadušiti.

Češki minister za narodno zdravje, ki je odpadli duhovnik, se je dolgo trudil, da bi ustanovil češko narodno Cerkev. Ni dosti dosegel, čeprav je vedno poudarjal, da je on sam duhovnik, ki hoče služiti Bogu in narodu...

ROMUNIJA ni BOLGARIJA

Glede obeh držav lahko rečemo, da je v zadnjih letih pravoslavna Cerkev zadobila tam precej pravic, dočim pa bi katoličane najrajši vse do zadnjega ugonobili. Obe državi zahtevata od pravoslavne duhovščine, da ju podpira v političnih stremljenjih in tako nekako plača navidezno versko svobodo. Vendar pa tudi romunska in bolgarska pravoslavna Cerkev nista dobili dovoljenja, da bi smeli poučevati mladino ali imeti lastni verski tisk, ki bi ne šel skozi komunistično cenzuro.

Pritisk na katoličane, da bi prešli v pravoslavje, do danes še ni ponehal. 1.280.000 romunskih in 50.000 bolgarskih katoličanov je docela odrezanih od ostalega katoliškega sveta. In prav zato jim moramo biti z molitvijo še posebej blizu.

R U S I J A

Kakšen je verski položaj v Rusiji leta 1960? Najprej bomo odgovorili na vprašanje o pravoslavju. Zdi se, da se je položaj ruske pravoslavne Cerkve zboljšal. Vendar pa nadškof Nikolaj, ki je priznani govornik in izredno globok v svojih izjavah, trdi, da je samo 25 odstotkov ruskega prebivalstva vernega: trikrat manj kot pred revolucijo 1917 leta. A nekateri opazovalci ugotavljajo, da žerjavica, ki toliko let tli pod pepelom, še ni pošla in da na raznih krajih znova prižiga kresove vere. Tudi je res, da

se je vlada v zadnjih časih večkrat pritoževala nad širjenjem verske propagande in nad "pritiskom" staršev na otroke glede verske vzgoje...

Katoličani žive v zapadnih predelih Rusije: v Podkarpatski Rusiji, ki je pred drugo svetovno vojno pripadala Češki; v Beli Rusiji in zlasti v baltiških državah, ki so po zadnji vojni prišle pod Sovjetsko zvezo. Zanesljiva so poročila, ki govore o popolnem uničenju uniatske Cerkve v Podkarpatski Rusiji: vernike so prisilili v pravoslavje, duhovnike pa so poslali v Sibirijo. Isto trdijo poročila o uničenju katolištva v Beli Rusiji. Med baltskimi državami pa moramo še posebej omeniti Litvo.

L I T V A

80 odstotkov Litvancev je katoličanov. Nihče ne ve, koliko jih je med zadnjo vojno umrlo. Judje, ki so živeli med njimi (skoraj 200.000), so bili skoraj vsi pomorjeni.

Katoliška Cerkev v Litvi je v Sovjetski zvezi edina, ki ima vsaj še enega škofa in nekakšno uradno priznanje s strani sovjetskih oblasti. Leta 1958 so litvanski katoličani slavili petstoletnico smrti svojega narodnega zavetnika sv. Kazimirja, poljskega kralja. Rodil se je le-ta v Krakovu in je umrl komaj 25 let star. Ker so ga pokopali v litvanski prestolnici, so ga Litvanci zaradi njegovega groba v Vilni začeli častiti za svojega svetnika.

Litvancev je po svetu precej. So majhen narod, a jih vendar povsod najdeš. Nekateri, ki žive v ZDA, so prišli do uglednih mest v javnem življenju. Že večkrat so se obrnili na ves svet s prošnjo, naj ne dopusti, da bi Litvanci na severu prišli ob svojo vero in narodnost. A vse do zdaj je to le glas vpijočega v puščavi...

P O L J S K A

Položaj Poljske, čeprav v teoriji podoben položaju ostalih ljudskih demokracij, je praktično precej različen od drugih. Komunisti niso mogli mimo dejstva, da je čez 90 odstotkov Poljakov katoliške vere in da tudi po veri praktično žive. Naj so Poljakom vladali Nemci, Rusi ali pa domači komunisti, poljski narod se je vedno zbiral krog Cerkve.

Tudi na Poljskem so komunisti začeli zgrda. Nič več niso priznavali konkordata z Rimom in kardinal Wysziński je moral precej časa živeti v nekem samostanu. Leta 1956 pa se je položaj spremenil in kardinal se je znova pojavil. Wysziński je moder mož. Čeprav ni nikoli popuščal v načelih, ki jih mora kot škof braniti in tudi kot verski poglavar naroda, je s pogajanjem dosegel, da so komunisti dovolili to, česar niso nikjer drugje: skoraj po vseh poljskih šolah je verouk uradno dovoljen in ga poučujejo duhovniki. Res je, da je od časa do časa tudi nekaj sitnarjenja od strani komunističnih oblasti; a prvi poljski komunist, Vladislav Gomulka ni nikdar preklical sporazuma s Cerkvijo in javno zatrjuje, da ga tudi v bodoče ne bo. Tudi glede imenovanja cerkvenih predstojnikov je poljska Cerkev postala svobodna. Glede stikov z Rimom katoličani nimajo posebnih ovir. Sam kardinal je bil že večkrat pri papežu in se je lahko udeležil tudi volitev Janeza Triindvajsetega.

Poljska Cerkev ima precej več svobode kot pa Cerkev v Jugoslaviji. Vendar pa komunisti ne bi bili komunisti, če ne bi Cerkvi vsaj nagajali, ka-

dar se jim priložnost ponudi. Z organizacio Pax (Mir) so skušali razdvojiti poljske katoličane. Kakšen vpliv ima to združenje nekaterih katoličanov, ki hočejo sodelovati s komunisti, je težko reči. Vemo samo, da imajo za svojo propagando precejšnje vsote denarja, ki jim ga lahko da edinole komunistična vlada. Če pa komunisti pomagajo katoličanom, je zadeva precej sumljiva.

V zadnjih mescih so se komunisti večkrat spravili na pogumnega škofa iz Kielc in mu prepovedali izvrševanje škofovske službe. Objavili so tudi, da so v samostanu na Jasni gori našli protidržavno propagando, kar jim je bilo za povod, da so v časopisju lahko udarili po duhovščini.

Poljski komunisti pravijo, da hočejo s Cerkvijo živeti v miru. In Cerkev ima pravico do miru in si ga tudi želi. Vendar pa ne moremo reči, da bi država in Cerkev na Poljskem res živeli složno in v miru...

VZHODNA NEMČIJA

To je edina država vzhodnega bloka, ki je še nismo omenili. Katoličanov je razmeroma malo, samo 1 milijon med 17 milijoni prebivalcev. Komunistični pritisk tako na katoliško manjšino kot na protestantsko večino je trd in morda vsak dan težji. Dve osebnosti sta posebno vidni v boju s komunisti: protestantski škof Dibelius, ki je svetovno znan še iz Hitlerjevih dni, pa kardinal Doepfner, berlinski nadškof, ki ima del svojih vernikov v Vzhodni Nemčiji. Nemški komunisti skušajo pritegniti zlasti mladino. Medtode so tudi tu skoraj iste, kot jih je že pred 25 leti uporabljal nacizem. Komunizem naj bi bila vera nove nemške mladine. Komunisti so iznašli "zakramente", ki jih delé ko mladi vstopajo v stranko ali pa prisegajo, da bodo vse življenje delali po Marksovih in Leninovih smernicah.

3.500.000 beguncev, ki so zapustili nemški vzhod po letu 1945, je zgovoren dokaz, da tam, kjer ni svobode, življenje ni lahko. Za svobodo in za vero so ti milijoni ljudi žrtvovali tudi domovino.

LJUDSKE DEMOKRACIJE

Skupno jim je zlasti, da imajo brezbožno propagando organizirano vse približno na enak način. Mladini branijo, da bi se Cerkvi približala. Hočejo, da Cerkev omeji svoje delo na bogoslužje, in trdijo, da ima s tem že "vso svobodo". Ne dopuste, da bi bila vera nekaj, kar lahko vpliva tudi na skupnost, na družbo. Samo posamezniki imajo pravico, da se izven vsake organizacije odločijo za krščanski svetovni nazor. Škofe in duhovnike silijo, naj jim pomagajo pri "prizadevanju za svetovni mir" in v boju proti atomski vojni. Seveda ima beseda mir za komuniste čisto drug pomen kot za ostali svet.

Komunisti so v vseh svojih protiverskih podvigih odvisni od Moskve. Če v Moskvi pravijo, da duhovnikov ni treba nadlegovati ali naj vernikom dovolijo več svobode, bodo v vseh satelitskih državah tako storili. Če pa iz Moskve zapiha ostrejši veter, se zdi, da so tudi drugod že kar čakali na to in bodo takoj začeli z divjo protiversko gonjo.

(Sledi.)

ZASAJANJE CERKVE

DELO ZA DOMAČI DUHOVNIŠKI NARAŠČAJ V MISIJONIH

Piše Karel Wolbang C. M., U. S. A., Velika noč 1960.

IV. ZAČETKI NAŠE MISIJONSKE AKCIJE

Dne 12. januarja 1954 je neimenovana žrtvovala prvih 150 dolarjev za enoletno vzdrževanje kakega potrebnega domačega bogoslovca v Indiji. O. Jože Cukale S.J. v vroči in soparni Kalkuti ga je obljubil pri svojem nadškofu, ki je menda lani že tisočega domačega bogoslovca iz Indije v duhovnika posvetil, čimpreje stakniti. Nadškof se je odločil za mnogo obetajočega teologa J. B. D'Silva izmed jezuitov, ki je menda najbolj odgovarjal stavljenim pogojem. Njegovo zgodbo smo v Kat. misijonih s sliko vred pred leti priobčili. Z dobrotnico, ki je zanj plačala štiriletno vzdrževalnino v znesku 600 dolarjev, je ostal D'Silva v letnem pismenem stiku do svojega posvečenja. Iz svojega delokroga se ji je kasneje oglasil z zanimivim pismom, ki je vredno objave. O. Cukale ga pošilja s pripombo: "Pismo p. De Silva je pri meni že dolgo. Pogled na datum. Bo pa dobrotnica toliko bolj vesela za božič, ko ji boš voščil in izročil patrovo pismo in izrazil obenem moja osebna voščila in blagoslov. Za božič pričakujejo vse cerkve velik naval. Kako lepo bo gledati ubožne Bengalce in še ubožnejše kristjane s pristav 24. Parganasa, zavite v tenke rjuhe, bosih nog, ko bodo klečali pred jaslicami in molili svojega ubožnega Kralja..." D'Silvovo pismo objavljamo v celoti. Njegova dobrotnica ne želi biti imenovana in je za D'Silvom prevzela vzdrževanje indijskega teologa Joseph Paul Remedios S.J., katerega sedaj vzdržuje že tri leta, in plačuje zanj po 150 dolarjev letno. Z iskreno prošnjo in željo, da bi ji Bog ohranil zdravje, službo in možnost nadaljevati z vzdrževanjem bogoslovcev v misijonskih deželah letno do svoje smrti. V zahvalo za sveto vero in vse blagoslove, ki za čas in večnost rosijo v njeno dušo že toliko let. Takole piše mladi indijski jezuit D'Silva:

"Draga dobrotnica!

6. septembra 1958.

Srečen sem, da Vam morem po dolgem presledku ponovno pisati. Zadnjič ste o meni slišala, kot se mi dozdeva, tam okrog mojega mašniškega posvečenja. S tem pismom želim izraziti svoje srčno zahvalo za veliko in iskreno zanimanje, ki ste ga izkazovala meni—in prav tako kalkutskemu misijonu—, ko ste mi pomagala, da sem postal duhovnik božji, orodje za zveličanje in posvečenje ljudi. Vaša prepričljiva velikodušnost in nesebična požrtvovalnost pri finančnem podpiranju misijona bo brez dvoma nagrajena ne sicer po ljudeh, marveč od Boga samega, ki vedno ljubi veselega darovalca in stokratno poplača celo čašo vode, darovano v Njegovem imenu. Nihče ga ne more prekositi v velikodušnosti. Ono malo, kar jaz zamorem storiti za Vas, da dokazem svojo hvaležnost, je neprestano priporočanje Vas same in Vaših namenov Bogu v svojih molitvah pri oltarju. Zagotavljam Vas, da delam to že vsa zadnja leta.

Morda Vas zanima, kakšno delo vršim? Omejeno je na poučevanje. Učim razred fantov, ki so povprečno 13 let stari. To je drugo leto mojega pouče-

Drugi od leve v vrsti stoječih je bogoslovec Remedios, eden od podpvrancev...

vanja . Naša šola ima nad 900 fantov, ki so po večini nekatoličani. So Hindujci, ki pripadajo bengalskim družinam srednjih slojev. Med njimi je sicer približno 150 katoličanov, a niso v družbi tako dobro situirani, kot njih hindujski sošolci. Obstoja poleg šole še "boarding department", zavod za stanovanje in prehrano dijakov, v katerega so pripuščeni samo katoličani. Od okrog 40 profesorjev na gimnaziji je osem jezuitov. Vsi ostali so laični šolniki.

Tu v Calkutti, kot drugod v Indiji je vzgoja, ki jo nudijo misijonarji, zelo upoštevana. Njihove šole so zelo iskane zaradi svoje uspešnosti in visokega nivoja poučevanja. Veliko dijakov vedno išče potov in možnosti,

da bi bili sprejeti v te šole. Več šol kot redovne družbe odprejo in vodijo, več dobrega bo možno napraviti preko njih za ljudstvo in na splošno.

Sedaj je ravno deset let, kar je Indija postala samostojna. Naglo se spreminja. Dežela hitro napreduje. Stoji sicer pred mnogimi perečimi problemi, ki jih mora uspešno razvozlati in rešiti, če hoče, da ljudstvo doseže potrebno blagostanje. Eno teh vprašanj je gotovo moralna in intelektualna vzgoja ljudstva. Katoliška Cerkev v Indiji je avantgarda v tem področju svojega apostolata.

Tako, draga dobrotnica, sem bil dovolj dolg. Naj bo moja zadnja beseda obenem prošnja, da nadaljujete z molitvijo za mene. Bog Vas blagoslovi!

Obnavljajoč svojo zahvalo in zagotavljajoč Vam svoje molitve, ostajam Vaš udani

J. B. D'Silva, S.J.

Goreče molitve mladega indijskega jezuita spremljajo nadaljnje žrtve dobrotnice, ki sedaj vzdržuje bogoslovca Remediosa, katerega bralci K.M. deloma že tudi poznajo.

Medtem so slovenski dobrotniki že prevzeli vzdrževanje bogoslovca Carvalho S.J., ki študira v Kurseongu prvo leto. In bengalskega svetnega bogoslovca Thomas Gómeza, ki je v velikem semenišču v Ranchiju začel s študijem filozofije. Celotno vzdrževalnino za pet let študija — od katere je bilo doslej oddano za prva štiri leta 600 dolarjev — je žrtvoval globokoverni Tržičan Frank Starin, slovenski staronaseljenec v USA, ki že vsa leta te akcije zvesto sodeluje in letno veliko žrtvuje za njeno utrditev in razširjenje.

Vzdrževanje domačinskega bogoslovca Thomas Gómeza pa je prevzela dobra katoliška družina Jožefa in Julke Wintar iz Kirkland Lake v Kanadi. Že več let sta želela prevzeti vzdrževanca, ki naj bi bil deležen, kot bodoči služabnik Jezusov, njune osebne ljubezni. Ko sta končno sin in hči v družini doštudirala, se jima je tudi ta želja uresničila.

O. Jože Cukale S.J., ki je pred božičem 1959 denar prejel, piše:

“Hitim k nadškofu in predstojniku prijetno obložen z masnim čekom 900 dolarjev. Po naročilu g. Bernika bom 150 dol. izročil g. provincijalu S.O.B. na ime bogoslovca Roberta Kerketta, ker isti pripada Assamski provinci (o skupini domačih bogoslovcev iz področja g. Pavla Bernika S.D.B. v Indiji več v prihodnjem članku — op. pisca). 600 dol. za Br. Carvalho, ki je tako odplačan in odkupljen do svoje nove maše, in 150 dolarjev za škofijskega bogoslovca Gómeza, teologa prvega letnika, kar vse lepo zneso 900 dolarjev. Toliko denarja že dolgo nisem imel v rokah, če sem ga sploh kedaj imel. Dragi, zavedam se, da denar ni dar milijonarjev, marveč naših dobrih krščanskih ljudi, ki jih je Gospod obdaril s pridnimi rokami in zlatim srcem. Pa jim stisni roko, prosim, še v mojem menu in vošči vesel, zvrha blagoslovljen božič in vse, kar praznik obsega in pomeni: Mir z Bogom in ljudmi, ki ga svet ne more dati, marveč le Odrešenik, ki nam govori: ‘Svoj mir vam zapustim, svoj mir vam dam, ne kakor ga svet daje, vam ga jaz dam. Blagoslovljene praznike in srečno novo leto 1960 vsem iz srca želi Vaš Jože Cukale S.J.’”

Petoletno vzdrževalnino Br. Carvalho bo dobil naknadno, če bo po posvečenju nadaljeval s študijami. Ako ne bi, bo preostala vsota uporabljena za novega bogoslovca. Imenovani štirje iz Indije so le majhna skupina

štirih izmed 28 bogoslovcev v vseh delih misijonskega sveta, ki uživajo velikodušno letno študijsko podporo slovenskih dobrotnikov ali kakih duš, ki so pobudo dobile od njih. O posameznih, kot tudi o skupinah Kitajcev, Japoncev, Indijcev, Afrikancev, Vietnamca, bomo obširneje poročali. Le, kar se godi v srcu študirajočih za oltar za železno zaveso, ne bomo mogli. O njih borbi bo pa spregovoril Bog v večnosti in dobrotnike še posebej nagradil, ker niti stika niso z njimi smeli imeti. Njih dobra dela bodo rodila trajne sadove za duše v večnosti.

Več kandidatov iz raznih misijonskih dežel ravno čaka, da jim najdemo kakega slovenskega dobrotnika, ki bi bil pripravljen jih vzdrževati. Ne dovolimo, da bodo izčrpana poročila mnogih domačih bogoslovcev, z vsem čudovito zanimivim življenjskim ozadjem nekaterih med njimi, čim bodo objavljena v Kat. misijonih, vzbudila v številnih plemenitih dušah globoko željo in sklep: "Dajmo, prevzemimo še mi vzdrževanje enega kar takoj!" Bog jih daj kmalu in mnogo. Potreb je veliko in so tako kričeče, da zna biti prepozno, če odločitev odlagamo tudi samo za kako leto. Kot gobe rastejo nova semenišča v Afriki v teh mesecih. Dvakrat da, kdor hitro da, da bo moglo študirati ob večji pomoči vsaj nekaj več bogoslovcev domačinov tudi zaradi velikodušnosti slovenskih misijonskih dobrotnikov. Molima zanje prav goreče in vztrajno vsi, ki nam je ta kričeča potreba vojskujoče se misijonske Cerkve morda že dolgo močno pri srcu.

(Sledi.)

Oče Jože Cukale S.J. asistira kalkutskemu nadškofu pri delitvi sv. birme.

ISLAM OSVAJA

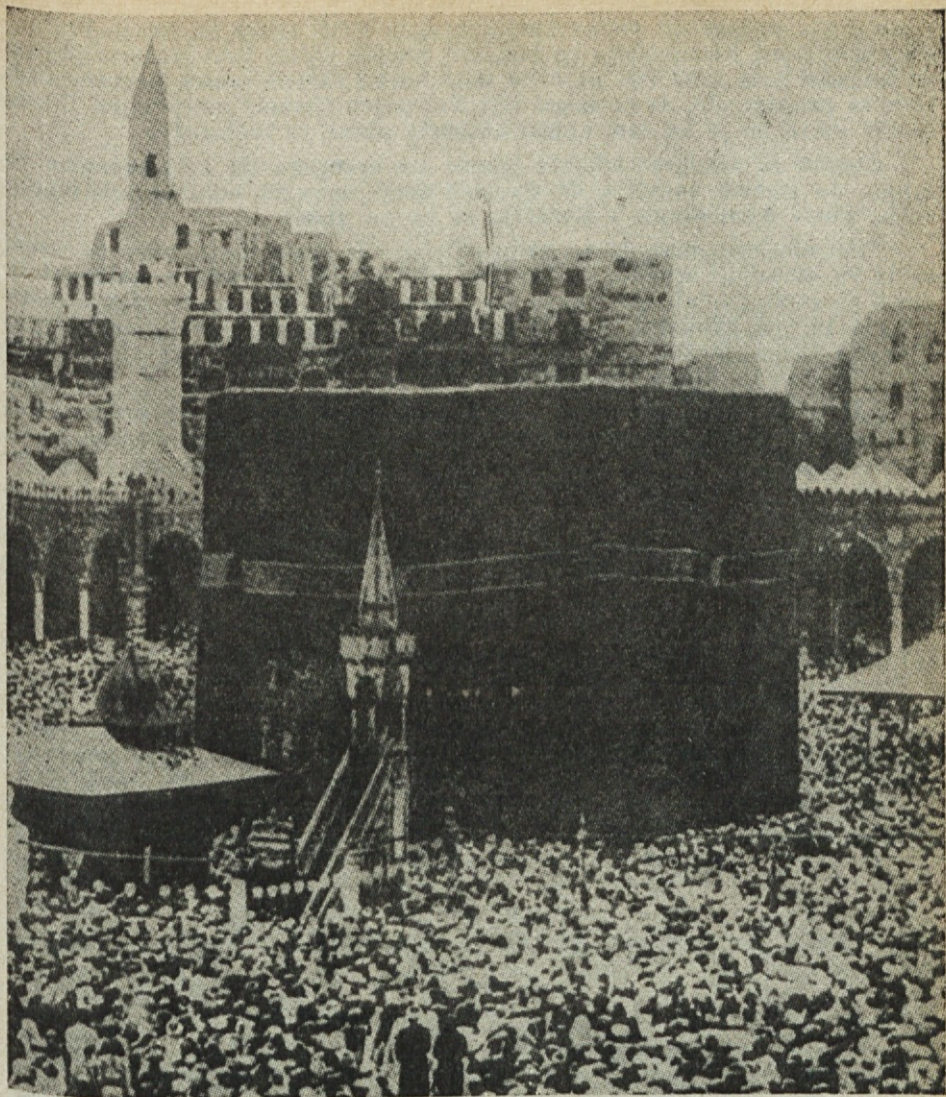
NEKAJ MISLI O SODOBNEM ŠIRJENJU MOHAMEDANIZMA

Malo pred drugo svetovno vojno je izšla v Nemčiji knjiga "Islam. Jutri svetovna sila?" — Mesto vprašaja bi danes morali postaviti klicaj! Danes se je pojavil na svetovni pozornici nepričakovano islam; zaživel je nanovo, raste in osvaja. Ni sicer lahko navesti točne številke sedanjih Mohamedovih vernikov. Zadovoljiti se moramo samo s približnimi. Te bi znesle nekako 350 do 400 milijonov. Največje uspehe je islam dosegel v Afriki. Tukaj napreduje nevzdžno. V neke ameriškem misijonskem listu je moral izvedenec v tem vprašanju iz družbe Belih očetov napisati: "Zmaga, ki jo je nekdaj dosegel islam na Bližnjem Vzhodu in severni Afriki takoj po svojem nastanku, se bo, tako se zdi, danes ponovila v črni Afriki." (Letellier, Worldmission. 1959, 39). Ti uspehi so islamu tem lažji, ker je krščanstvo za mnoge Afričane "vera belih osvajalcev", ko se jim zato zdi nasprotno, da je islam vera Črncev" ali se vsaj tako predstavlja. Neko študentovsko društvo se je v Sudanu takole izrazilo: "Vse vere so dobre, pot Črncev pa je islam." Povrh so se Afričani začeli svoje dosedanje vere sramovati. Islam jim pa nudi višjo družabno stopnjo; pri tem jih duševno ne obtežuje preveč, pač pa jim daje zavest, da pripadajo veliki skupnosti, ki svojim pripadnikom daje pomoč in varstvo. obeta jim boljšo kulturo in socialni napredek. Mohamed je pridigal svojim vernikom bratstvo in to daje islamu v Afriki veliko privlačno moč, ki je močnejša, kakor pri drugih nekrščanskih verah.

Leta 1930 je bilo v Afriki 46 milijonov muslimanov med 150 milijoni prebivalcev. L. 1950 jih je bilo že 80 milijonov med 200 milijoni. Danes je islam s svojimi 90 milijoni največja skupina med 234 milijoni Afrikancev. Kristjanov je 41 milijonov, od teh je 24 milijonov katoličanov. Pripadnikov starih ver je 77 milijonov, ostanek so razni drobci številnih afriških ločin, budisti in hinduisti skupaj.

Najuspešnejši "misijonski prostor" je za islam v Črni Afriki pač Zahodna Afrika, točno med 5. in 15. vzporednikom severno od ekvatorja. Nigerija n. pr. šteje 14 milijonov muslimanov, Francoska zahodna Afrika 7 milijonov. Ni mogoče tajiti, da se je islam v zadnjih 25 letih širil odstopno hitreje, kakor krščanstvo. Ta razvoj je za afriške misijone resna zadeva. Vendar ne smemo prezreti, da se islam v Afriki ni utrdil na neki široki ploskvi, pokrajini, celini. Njegovi verniki živijo redno samo ob rekah, železnicah, karavanskih poteh; v ozadju za njimi še živijo stare vere. To je za krščanstvo še široko misijonsko polje.

Islam je danes svetovna sila, ki ima svetovne cilje. Misijonska volja je islamu prirojena. Postati hoče svetovna vera in obvladati ves svet. Vsak musliman se čuti dolžnega, da za ta cilj misijonsko sodeluje. Vse v islamu mora služiti temu cilju. Karkoli je v njem verskih, kulturnih in političnih sil, vse se mora stekati v ta veletok, vse služiti širjenju islama. Zato ni čudno, da je islam začel ustvarjati celo v Evropi svoja misijonska središča. Pred nekaj meseci je bila odprta mošeja v Frankfurtu na Majni. V Nemčiji so mošeje zgrajene od poprej v Hamburgu, Berlinu, Monakovem,

Islamski "Rim" + Meka v Arabiji.

Heidelbergu in v Rhurski pokrajini. Ker je zadnja leta islam mnogo napredoval v Aziji in še bolj v Afriki, se je odločil, da pospeši svoje misijonstvo tudi po drugih kontinentih.

Največja in najbolj delavna misijonska družba islama je Ahmadiyya. Ta ima za cilj, da bo pridobila za islam vse človeštvo na miren način. Pred-

vsem skuša prilagoditi koran Evropejcem in širiti islam po zgledu krščanskih misijonov. Koran širijo po nemških visokih šolah. Prvi moderni prevod je že pošel leta 1957. Ta ni čisto dobeseden; skrbna izbira primerne besede za propagando, da bi mogel biti Evropejcu čimbolj sprejemljiv. Uvoda je 178 strani in je en sam napad na sveto pismo in krščanstvo.

Čeprav je zaenkrat trkanje islama na evropska tla bolj previdno in lahno, ne smemo pozabiti, da ga vodi zelo resna in odločna misijonska volja. Poziv Ahmadiyye v Karačiju se na pr. glasi:

“Potrebujemo mož, ki se bodo odločili, da bodo širili islam po vsem svetu in oznanjali njegovo poslanstvo. Kaj mislite, da bodo Amerikanci in drugi po svetu postali muslimani sami od sebe? To ni mogoče. Nekdo mora k njim in jim pridigati. Število že delujočih misijonarjev je premajhno. Prosimo vsako družino, da posveti enega svojega člana širjenju islama. Samo tako bomo mogli razširiti islam.”

Ali ni ta misijonska volja za nas resen opomin, da si prisvojimo vsi, vsak na svoj način, Gospodovo misijonsko povelje? V kolikor sledimo temu povelju, samo v toliko smo živi udje Kristusovega Telesa in njegove Cerkve.

Misijonska nedelja, ki je pred durmi, je kaj primerna prilika za misijonsko izpraševanje vesti vsakega katoličana. V tekmi za osvojitve sveta sodelujem sebi in potrebam primerno?

*Na dvorišču univerze Al Azhar v Kairu;
ta univerza je kulturno in versko središče islama.*

PROTESTANTSKI MISIJONI

JOŽE MEJAČ C.M.

(Nadaljevanje)

C) PROTESTANTSKI MISIJONI MED JUDI

Zanimanje za spreobračanje Judov sega v prva desetletja 18. stoletja, ko so akademiki na protestantski univerzi v Halle začeli pretresati to vprašanje v svojih študijskih urah. Sadove teh študijev je povzel Müller de Gotha v skromni knjižici, v kateri je v obliki dvogovora skušal prepričati Juda, da bi priznal Kristusa kot obljubljenega Mesija. Vse to je nagnilo prof. Calenber-ja, da je leta 1728 ustanovil "Institutum Iudaicum", ki pa je leta 1792 propadel. V njem je bil vzgojen Friderik Frey, spreobrnjeni Jud, ki je leta 1809 v Londonu ustanovil "Družbo za širjenje krščanstva med Judi". Sprva se je posvečala le angleškim Judom, pozneje pa je prenesla svojo delavnost tudi na evropsko celino. Silen zagon pa ji je dal nekaj let pozneje Joseph Wolf. Po rojstvu Jud, je prestopil v katoliško Cerkev in bil vzgojen na Propagandi v Rimu. Leta 1819 je odpadel, stopil v omenjeno družbo in pričel s svojimi številnimi potovanji po Egiptu, Palestini, Perziji, Indiji, Arabiji in Abesiniji. Lewis Way je zapisal o njem: "Wolf je res izreden človek. Kadar mu nameravam pisati v Sirijo, mi sporoče, da je na Malti, in kadar pričakujemo, da se povrne v Anglijo, zvemo, da jaha kot vihar proti Antiohiji. Človek, ki preživlja svoje dneve v razgovorih in prerekanjih z neverniki, ponoči pa preučuje Talmud; človek, ki ne potrebuje mehke postelje, ki se ne boji preganjalcev; ki zna pridobiti oblastnike in pobijati nauke patriarhov; človek, ki potuje brez spremljevalca in vodnika, govori z neverniki brez tolmača, počuje brez denarja, odpušča obrekovalcem, sam pa se trudi, da ne bi užalil nikogar. To in tak je Wolf..." Veliko misijonov med Judi je bilo ustanovljenih prav radi silnega slovesa, ki si ga je ta mož pridobil med njimi. Tedaj je misijonsko delo med Judi zacvetelo. Po statistikah iz leta 1938 je bilo vse to delo organizirano v 5 komitejih, 41 družbah s 150 misijonskimi središči v 15 deželah z malo bolj številnim judovskim prebivalstvom.

Kljub velikim težavam gledajo na to misijonsko delo z velikim optimizmom. Prepričani so, da že padajo stene, ki so toliko stoletij odbijale Jude, da niso priznali Kristusa. Sovražno zadržanje krščanskih narodov in držav do tega preizkušenega naroda je bil glavni vzrok njihovega trdovratnega zanikanja Kristusa. Trdijo, da se je v teku enega stoletja spreobrnilo vsaj 300.000 Judov, a pristavljajo, da točnih podatkov ni mogoče dobiti.

D) PROTESTANTSKI MISIJONI MED MUSLIMANI

Strokovnjaki, ki dobro poznajo muslimanski svet, zatrjujejo, da je treba ogromno maso (okrog 350 milijonov) Mohamedovih vernikov deliti vsaj na štiri skupine. V prvo skupino stavijo "pravoverne in čiste muslimane" s

središčem v Arabiji in številnimi pristaši tudi v Afriki, zlasti pa v srednji Aziji, ki je danes pod sovjetsko komunistično oblastjo in kjer bijejo pravi boj s komunizmom za čistost svoje vere.

V drugo skupino postavljajo "reformiste" zlasti Indije in Egipta, ki zahtevajo, da se njihova sveta knjiga Koran priliči današnjim kulturnim in socialnim zahtevam.

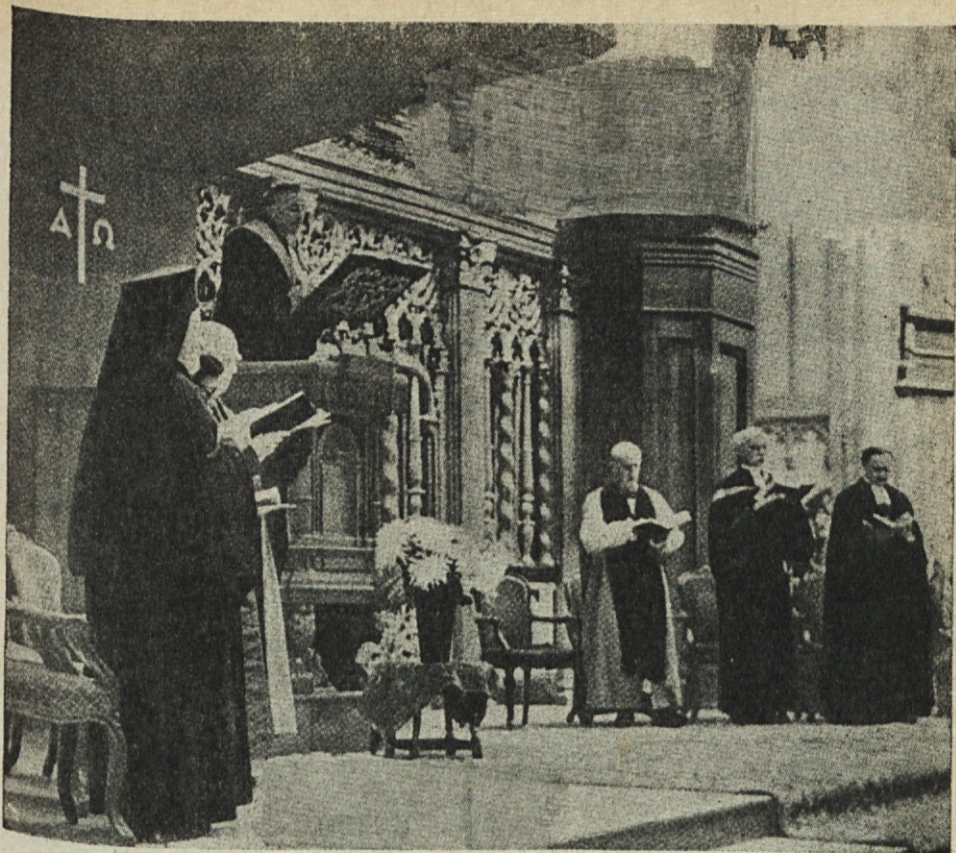
Tretjo skupino "naprednih muslimanov" tvorijo mlade države okrog Perzijskega zaliva, ki gledajo svojo vero bolj v luči narodne zavednosti.

V zadnjo skupino prištevajo vse tiste, ki so svojo vero sploh ločili od države (Turčija) in se za vero malo menijo.

Gotovo pa je, da se vse te štiri skupine lepo skladajo v bistvenih točkah Mohamedovega nauka: "Samo en Bog je: Allah; Mohamed je njegov prerok. Koran je naša sveta knjiga, Meka naše sveto mesto; samo ena molitev je prava: tista ki se opravi z obrazom obrnjenim proti Meki; samo en post je potreben in zveličaven: ramadan".

V času prvih protestantskih misijskih poizkusov med muslimani gotovo ni bilo teh razlik. Prvi, ki so našli stik z muslimani, so bili holandski misijonarji na otokih Java in Sumatra, kjer so bili precej ugodno sprejeti in so dosegli tudi znatne uspehe. V začetku 19. stoletja so Škoti poslali svoje misijonarje med tatarske muslimane, a po malenkostnih uspehih ob Kaspiškem morju so se morali kmalu umakniti. Podobno se jim je godilo tudi drugod: v začetku malenkostni uspehi, potem pa sovražnost in celo izgon misijonarjev. Nič čudnega ni, če se je le-teh neredko pollaščalo malodušje in so se raje posvečali čisto poganskim rodovom. V letu je general E. Lake kot predsednik C.M.S. (Cerkvena misijska družba) sklical posebno konferenco, na katero je pozval vse misijonarje, ki so delovali med muslimani. Ugotovili so, da je misijsko delo med muslimani skoro opuščeno. Ob isti priliki so tudi proučevali način, kako prodreti v tako težaven misijon. Mnenja so bila zelo deljena in nazadnje so se res odločili za to, naj vsak na svojem terenu postopa po navodilih za tiste kraje. Tudi so ugotavljali, da je treba dati prednost tistim deželam, ki stavijo manj ovir. Tako so se navduševali za Indijo, ki jim je tedaj nudila veliko prostost, medtem ko so trdili, da se ne splača delovati v sovražni in zaprti Turčiji. Drugi so spet poudarjali, da ni dovolj, če se misijonari v Indiji in severni Afriki, marveč je treba zagrabit v osrčju mohamedanstva, v Arabiji, Siriji in Palestini. Tretji so spet kazali na veliko nevarnost s strani muslimanske univerze v Kairu. Al Azhar, ki je začela pošiljati svoje misijonarje na vse strani črnega kontinenta. General E. Lake je nazadnje le navdušil svoje povablence za misijsko delo v Indiji, Mezopotamiji in Zapadni Afriki. Njihovi uspehi so izzvali precej navdušenja v drugih misijskih družbah, ki so začele tudi pošiljati svoje ljudi v take misijone. Vsaka si je izbrala svoj delokrog. Zlasti Afriki so začeli posvečati veliko pozornost. Nekatere so si prav pod vplivom dejstva, da se je islam še vedno širil po afriškem kontinentu, izbrale za svoj delokrog ozemlje osrednje Afrike in se posvetile spreobračanju odnotnih primitivnih rodov prav z namenom, da tako preprečijo nadaljnje prodiranje islama. Vse te družbe, pa naj bodo že angleške, ameriške, nemške, holandske ali katere druge narodnosti, izdajajo lepo urejevane revije o muslimanskem svetu in misijskem delu v njem.

Kakor katoličani, tako tudi protestantje poudarjajo, da je delo pri spreobračanju muslimanov silno težko. Navajajo tudi razne razloge:

V protestantskem templju pri službi božji.

1.) Musliman je do dna srca prepričan o pravilnosti svoje vere, ki jo smatra za popolnejšo kakor pa je judovska in krščanska, prav zaradi svojega poznejšega izvora. Hkrati se čuti dolžnega, da svojo vero širi, ne pa da bi jo zapustil.

2.) Musliman krščanskega misijonarja prezira in sovraži ter ga dolži, da je tudi on kriv, da se islam ne more širiti kakor bi bilo treba. V smislu določb korana je treba pustiti kristjana pri življenju, a na vsak način preprečiti njegovo misijonsko delavnost.

3.) Odpad od vere pomeni za muslimana smrt, če že ne pravo, pa vsaj v civilnem pogledu, ko ga njegovi rojaki smatrajo za nevrednega njihove družbe in sožitja.

4.) Ker sta po koranu vera in država bistveno združeni, pomeni za muslimana odpad od vere tudi izdajo svoje države.

Lepo je vse te navedene razloge izrazil protestant Zwemer, ko je v svojem navodilu zapisal: "Misijonar naj se zaveda, da gre za to, da bi najbolj ponosni človek sveta (musliman) sprejel to, kar najbolj sovraži (krščanstvo) in sicer po oznanjevanju človeka, ki ga povsem prezira (krščanskega misijonarja)."

Tudi današnji protestantizem živi v strahu in upu glede islama. Nekateri poudarjajo bolj temno stran, nemožnost spreobračanja in celo nevarnost novega prodiranja. To velja zlasti za muslimansko prebivalstvo mladih in nacionalno prenapetih mohamedanskih držav, ki alj sploh onemogočajo prihod misijonarja v deželo ali pa mu to dopuste, a s pogojem, da ne poizkuša s pridobivanjem. Druge sicer priznavajo svobodo veroizpovedi in jo vključujejo v svojo ustavo, a razumejo pod tem prostost opravljanja svojega verskega bogočastja in nič več; kaj šele, da bi se mohamedanec prelevil v kristjana.

Drugi pa v svojem optimizmu napovedujejo, "da se islam počasi razkrajaja in da je mohamedanska ofenziva že zlomljena in da nima več moči za napredovanje. Zato je treba pohiteti, in ne zapravljati časa". Da bi zbudil čim več zanimanja, je "Odbor ameriške konference za delo med muslimani" leta 1943 sestavil 195 tem, ki naj bi se obravnavale na študijskih tečajih. Naj navedem le nekatere: Srečanje zapadnjaškega življenja z muslimansko miselnostjo; Kaj imajo skupnega kristjani in muslimani; Proučevanje metod, ki jih uporabljajo muslimani pri svoji propagandi; Kako prikazati muslimanom Kristusa.

Ali bodo protestantje imeli res večje uspehe v mohamedanskem svetu kakor pa jih žanjejo katoliški misijonarji? Prihodnost bo pokazala, kaj danes store eni in kaj drugi.

E) PROTESTANTSKI MISIJONI V PROTESTANTSKIH DEŽELAH

Čudno se to sliši, a vendar je danes tako. Spočetka so bili protestantje silno bojevitni in drug do drugega nestrpni. Znano je, kako sta se pismeno dajala in medsebojno pobijala Luter in Zwingli; kako so nekatere vernike tuje sekte celo sodili in kaznovali in kako je bila prav ta verska nestrpnost vzrok, da so številni protestantje zapuščali Evropo in se podajali v Ameriko, kjer naj bi živeli v prostosti. A komaj so se tam pripadniki ene sekte čutili močnejše od drugih, so začeli ravnati podobno. Tako so n. pr. puritanci v koloniji, kjer so oni imeli precejšnjo večino, s silo izgnali pristaše drugih sekt ali pa jih prisilili, da so postali še oni puritanci.

Le počasi so prišli do spoznanja, da bo prav, če bodo ravnali v skladu s svojimi verskimi načeli. Eno glavnih načel pa je ravno bilo, da je treba vsakemu pustiti, da veruje, kar hoče in kakor njega navdihuje Sveti Duh. Seveda niso prišli vsi do takega zaključka. Tako so n. pr. mormoni, ki smatrajo vse druge vere, tudi protestantske sekte, za poganske, že v času svoje ustanovitve začeli pošiljati misijonarje na vse strani. Ko so pa videli, da njihovi čudni nauki ne najdejo pravega odziva med ljudstvom, so izbrali številne protestantke univerze za žarišče svojega misijonskega delovanja. Mormonski akademiki imajo nalogo, da med svojimi tovariši širijo svoje verske nauke, in mormoni smatrajo vsako univerzo kjer je le nekaj njihovih akademikov, za misijonsko postojanko.

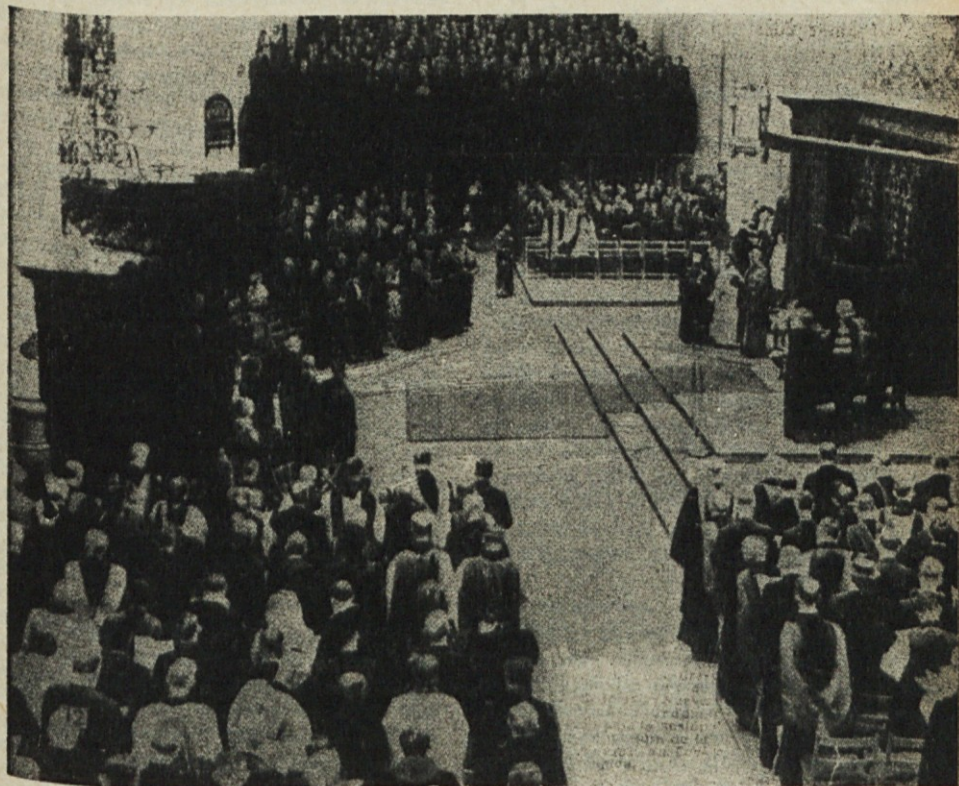
Podobnega mnenja so adventisti sedmega dne. Katoličanov in druge protestantske sekte sicer ne uvrščajo med pogane, proglašajo jih pa za heretične, ker ne izpolnjujejo bistvene določbe sv. Pisma glede posvečevanja sobote. Zato hočejo razviti svojo misijonsko delavnost prav po vsem svetu.

Bolj ali manj skušajo tudi druge sekte utrditi svoj položaj in povečati število vernikov na škodo ostalih sekt. Tako najdemo danes ves protestantski svet prepleten in pomešan in prav gotovo ne moremo govoriti o kaki sekti, ki bi bila edina verska družba na kaj večjem ozemlju. To ne velja le za Ameriko, ampak tudi za Evropo, kjer med luterani, evangeličani, anglikanci, prezbiterijanci in drugimi že najdemo močne postojanke novejših ameriških sekt.

Kadar razpade enotnost nauka in se zanika potreba enotnega vodstva in prave oblasti, se cepijo in medsebojno uničujejo velike sile, ki bi pod enotnim vodstvom in z istim naukom lahko dosegale vse drugačne uspehe na misijonskem polju.

(Sledi.)

Zborovanje različnih protestantskih sekt.

po misijonskem svetu

JAPONSKA

Praznik boga sreče

V prvih februarjskih dneh je bila v vasi Išiji, blizu mesta Matzujama starodavna slovestnost v čast boga sreče. Letošnje slavje je imelo še prav poseben uspeh, tako po številu romarjev kot tudi v gmotnem pogledu. Cele tri dni je valovila množica k šintoističnemu templju. Mislijo, da ga je obiskalo nad 50.000 romarjev. Vsakih pet minut je privozil in odhajal spet avtobus, pa tudi vlaki so bili nabito polni. Na poti do templja in krog njega je bilo vse polno šotorov, v katerih so romarji kupili, kar jim je požeželo srce... Celo na cirkus niso pozabili. Bobni in drugi inštrumenti so še bolj poživljali že tako razigrano življenje.

Češčenje boga sreče v njegovem svetišču je zelo preprosto. Ko romar pride pred tempeljski vhod, udari na nekakšno ropotuljo, da močno zabrni. Nato vstopi v svetišče, se približa kipu boga sreče, ga nekajkrat narahlo poboža, vrže svoj dar v nabiralnik in spet odide. Nekateri pa se približajo šintoističnemu duhovnu, da mu izroče svoje dar, za kar jim on podari poseben novc. Tega potem skrbno hranijo v denarnici. Prepričani so, da jim bo ta amulet naklonil srečo, da jim vse življenje ne bo zmanjkalo denarja. Denarna nabirka je letos prekosila vse dosedanje, saj je vrgla čez 4 milijone yenov, 540.000 več ko lani. K temu pa niso šteli lepi in vredni darovi, ki jih tudi ni bilo malo.

Denarni uspeh letošnjega praznika je mogoče razložiti tako, da so izbrali za to slavje res najprimernejši dan: nekaj dni pred začetkom izpitov na šolah in po univerzah; dan, s katerim začenejo trgovci novo poslovno leto, in čas, ko polje zori in obljublja dobro ali pa slabo letino. Zato vsi hite k bogu sreče, da se

mu priporoče, saj so prepričani, da v glavnem od njega zavisi uspeh v šoli, v trgovini in na polju...

KITAJSKA

Mao Ce Tung — nezmotljivi učitelj kitajskega komunizma

Še nikoli ni komunistični kitajski tisk posvečal tolikšne pozornosti Mao Ce Tungovim naukom o pravilnem pojmovanju komunizma kakor ravno sedaj. Kadar v strankinem vodstvu ni vse v redu, kadar se pojavljajo dvomi in težave glede reševanja posameznih vprašanj, je treba iskati vzroke ali v nepoznanju ali pa v napačnem tolmačenju nauka kitajskega komunističnega ideologa. Zdravilo za vse to bo treba iskati v bolj iskrenem in poglobljenem preučevanju njegovih spisov. Navedli bi lahko celo vrsto primerov, kako časopisi dan za dnem zatrjujejo, da v Mao Ce Tungovih delih najdemo navodila in nezmotni kazipot za vse komunistično delo na Kitajskem. Za primer navedimo le dve izjavi iz "Ljudskega dnevnika" z dne 1. I. 1960.

Tako je Vu-čih-fu, prvi strankin tajnik za provincio Honan, priobčil v omenjenem dnevniku članek z naslovom: Preučujmo delo tovariša Mao Ce Tung. V članku zagotavlja, da so prav zaradi slabega in nezadostnega poznanja njegovih misli in naukov "nekateri tovariši postali omahljivi, drugi so oslabei v boju za velike komunistične ideale, tretji pa so celo zašli tako daleč, da so skoraj postali sužnji nazadnjaške desnice. Le tako se je lahko leta 1959 ponovilo, kar se je zgodilo leta 1957, ko so oportunisti strankinega desničarskega krila prešli v napad". Zato pa se je treba brez oklevanja vrniti in brezpogojno slediti voditeljevemu nauku, saj je njegova ideologija najpopolnejša uresničitev marksistično leninistične resnice in izvedbe kitaj-

ske revolucije. Nujno je, da nekatera njegova dela prebiramo vsaj nekajkrat na leto, druga vsaj enkrat na mesec, tretja pa nam morajo služiti kot priročnik, v katerega se moramo poglobljati vsak dan in to tako dolgo, da postane naša duhovna last."

Li Fu-čun, član politbiroja pa priporoča: "Razvijmo zastavo Mao Ce Tungove misli, poglobljajmo se vanjo, širimo jo. Šele tedaj, ko jo bomo res razumeli in pri naših načrtih upoštevali, zraven pa se naslanjali na delavnost in stvariteljsko silo množic, se bomo bližali veličastni socialistični zmagi tako v političnem kakor tudi v gospodarskem pogledu."

Danes skoraj ni kitajskega pisca, ki bi si upal dajati kakšne izjave, ne da bi se pri tem opiral na nauk komunističnega učitelja-preroka, katerega vedno bolj zavijajo v sij prave nezmotljivosti.

HONG-KONG

Komunistično tekmovanje

Komunistična propaganda v svobodnem svetu neprestano poudarja, da je treba odpraviti kapitalistični sistem, ki delavca le izčrpa. Ko bo zavladal na svetu komunizem, šele tedaj da se bo ubogemu delavstvu zasmejala življenje. Dejstva pa kažejo precej drugače. Vsi se spominjamo, kako so pred leti ruski komunisti hvalili udarnike-stahanovce in jih postavljali vsem delavcem za zgled. Danes se godi isto na Kitajskem. Vlada neprestano poudarja, da je treba dvigniti proizvodnjo, izboljšati njeno kakovost, hkrati pa še zmanjšati proizvodjalne stroške. Hoče pa pri tem ustvarjati videti, da vse to doseže s lahkoto, s samo dobro voljo zavednih ljudskih množic. Njena naloga bi bila le v tem, da daje vedno nove pobude. Vidi se, da je v tem res iznajdljiva, ker najde vedno primerne ljudi in organizacije, ki vse to izvedejo. Tako je na primer delovna občina v Lovencao objavila pet lastnosti, ki naj bi jih imel vsak njen član in sicer: zavednost v produktivnem delu, v učenju,

pri ohranjanju miru, pri telovadnih nastopih in v oboroženih jedrih.

Komunistična mladina omenjene delovne občine pa se je hotela še bolj postaviti. Zato je omenjenim petim lepim lastnostim dodala še šesto dobrino: skrb in podpora stranki. To je podžgalo navadne člane. Niso smeli zaostajati. Brž so prišli na dan še s sedmo dobrino: medsebojna pomoč.

Leta 1959 so kar trikrat pretresali dejavnost in podjetnost skupin kakor tudi posameznikov. Najboljši od njih so nato prejeli častne nagrade, ki so jih objavili v časopisu z imeni nagrajencev. Tako je bil posebno odlikovan in nagrajen Sun Vang-ji, ki je v enem delovnem dnevu opravil delo dveh dni in pol. Spet drugi je bil pohvaljen, ker je v enem mesecu opravil 42 delovnih dni. Sun Lien, vodja skupine miličnikov, je pomagal svoji ženi pri hišnih opravilih, ona pa njemu pri izdelavi opeke. Tako se mu je posrečilo, da je on napravil v enem dnevu 800 kosov opeke, žena pa 400. Oba sta prejela štirikratni naslov "miličnikov vseh petih lastnosti".

Napak bi ravnali, če bi kar zanikali sadove omenjenega početja. V materialnem pogledu prav gotovo prinaša precejšen napredek. Spet pa je res, da vse take stvari, ki so le na videz izraz dobre volje množic, v resnici pa izraz stranskega pritiska na množice, prej ali slej rode odpor in naveličanost pri ljudeh. Tudi med Kitajci se pojavlja tak človeški odziv.

SIAM

Apostolat med akademiki

Mons. Chorin, apostolski vikar v prestolnem mestu Siam, Bangkoku, je zaprosil jezuite, naj bi prevzeli duhovno skrb za študirajočo mladino v deželi. Družba se je prošnji odzvala in sedaj je sedem patrov že na delu med študenti. Začeli so tako, da so navezali prijateljske stike z izobraženci, hkrati pa kazali vedno več zanimanja za akademike. In kmalu je eden od patrov prejel povabilo, naj vstopi v profesorski zbor tamkajšnje

univerze, nekaj mesecev za njim pa še drugi. Sedaj delujejo že štirje kot profesorji na univerzi. Odločili so se, da bodo najprej poskrbeli za katoličane, šele potem se bodo lotili dela med pogani. Tako so leta 1957 ustanovili Društvo katoliških akademikov, ki je včlanjeno v Pax Romana. S tem so povezali v prijetno celoto nad 200 krščenih slušateljev in slušateljic. "Ksaverijeva dvorana" jim služi za nedeljsko službo božjo in mesečne sestanke. Na nekaterih fakultetah imajo že organizirano Kat. akcijo. Veliko pozornost posvečajo tudi akademikom, ki študirajo v inozemstvu. V ZDA že imajo svojo skupino, na Angleškem pa jo zdaj organizirajo.

Za akademike, ki so že končali študij, so ustanovili Newman Club. Tam se shajajo z namenom, da se izpopolnijo v svoji stroki in rešijo vprašanja strokovnega življenja po načelih katoliške vere.

"Ksaverijeva dvorana" je stalno odprta za vse. Knjižnica s 6.000 knjigami je na razpolago vsem, naj so katoličani ali ne. A prihodnje leto imajo v načrtu gradnjo večje stavbe, kjer bo imelo stanovanje in vso oskrbo okrog 80 akademikov. Vsekakor bodo prav ti duša vsega katoliškega akademskega življenja.

Čeprav jezuitje z vso resnostjo opravljajo to svoje plemenito delo med akademiki, najdejo še vedno čas tudi za druga dela. S tehničnimi znanstvenimi razpravami stopajo v vrste priznanih znanstvenikov. Z jasnimi katoliškimi naukom o socialni pravičnosti stopajo med delavske množice v številnih predmestjih, izobražene katoličane pa navajajo k resničnemu apostolatu med reveži. Daj Bog, da bi ti tako lepi poganjki obrodili bogat sad.

PAKISTAN

Vlada in verska vzgoja

Pakistanski vzgojni minister je 10. januarja letos na časninarski konferenci razlagal stališče pakistanske vlade do vzgojnih vprašanj. Tisti dan so namreč objavili 360 strani obsegajoče zaključke komisije, ki je dolge mesece proučevala

vso zadevo. Komisija ugotavlja, "da je vzgoja najmočnejše sredstvo, ki se ga Pakistan lahko poslužuje za oblikovanje naroda in za zadostno pripravljenost tistih, ki bodo poklicani, da posežejo v javno življenje. Tako bodo vsi usposobljeni, da doprinesejo sad v skladu s svojo nadarjenostjo in službo."

Nas zlasti zanima tisto poglavje, ki govori o važnosti verske vzgoje. Takole izjavljajo člani komisije: "V vseh časih človeške zgodovine je bila vera eden najvažnejših in najbolj dejavnih oblikovalcev civilizacije. Vera goji duha žrtve, poudarja nujnost medsebojne strpnosti, povečuje medsebojno pomoč, uničuje pa nestvarne razlike med ljudmi. Da bo vera tudi našim ljudem prinesla vse te dobrine, je treba, da se njen pouk strinja z naslednjimi točkami: 1. Vsa vzgoja mora biti bistveno prežeta z verskim poukom. 2. Pri nas imamo več priznanih veroizpovedj in pouk v vsaki od njih mora biti omejen samo na njene vernike. Verska vzgoja ne sme storiti ničesar, kar bi lahko nasprotovalo socialni in politični edinosti države. Goji naj bratstvo enakost in človekovo dostojanstvo, pri čemer naj se opira na lepoto in privlačnost dobrote, kreposti in pobožnosti. — 3. Verski pouk bo različno zajel vse tri študirajoče skupine. Za prvo (ljudska šola) bo verski pouk obvezen; za drugo (srednja šola) bo prostovoljen; za tretjo (visoka šola) pa bo verski pouk poglobljen. V prvih osmih šolskih letih se morajo vsi muslimanski učenci učiti korán in do dobra poznati Mohamedovo življenje. V tem času ni dovoljeno nobeno razpravljanje o morebitnih spornih vprašanjih. Naslednji dve leti je verski pouk prostovoljen. Na univerzi pa je poglobljen verski pouk všteti kot prosti predmet v študij islamizma.

Treba je ustanoviti univerze ali vsaj fakultete z znanstveniki v raziskavanju islama, ki naj prikažejo to vero kot nauk, ki more tudi v našem času zadovoljiti človekovega duha in njegove težnje."

Upajmo, da bo pristojno ministrstvo z enako naklonjenostjo gledalo tudi na krščanstvo, ki je v državi priznana vera.

Nekaj statistike (podatkov):

Katoliški seznam Pakistana za leto 1950 navaja vrsto podatkov, ki bodo tega ali onega bralca KM zanimali.

Država šteje 82 milijonov prebivalcev. Od teh je 71 in pol milijona mohamedancev, 9 milijonov hindujcev, a samo 304.446 katoličanov in 82.6659 katehumenov. V deželi deluje 360 duhovnikov, med temi je 71 domačinov, v velikih semeniščih pa imajo 34 bogoslovcev. Dragocena pomoč pri tem delu so misijonski bratje in redovnice-misijonarke. Od 83 misijonskih bratov je že 17 domačinov, med 786 redovnicami pa je domačink že 301.

ALŽIR

Položaj Cerkve.

V zadnjem času se veliko piše in razpravlja o Alžiru. Jedro skoro vseh francoskih političnih kriz zadnjih let je treba iskati prav v zapletenem položaju te velike kolonije, ki hrepeni po svobodi. Občudovanja vredna je žilavost in nepopustljivost teh borec za svobodo, ki kljub številnim žrtvam, ki jih zahteva njihova borba in kljub temu, da nimajo skoro nobenega upanja na skorajšnji uspeh, ne odložo orožja, marveč se bijejo naprej.

Katoliška Cerkve uživa v deželi velik ugled, pa čeprav je prebivalstvo po večini mohamedanske vere. Od 9.804.000 prebivalcev je le okrog 900.000 katoličanov, torej komaj 10 %. V cerkvenem pogledu je vse to ogromno afriško ozemlje razdeljeno na štiri škofije. Tri od teh —Alžir, Oran in Constantina— so v Alžiru samem in so že postale del redne cerkvene hierarhije. Četrta —Langhoaut— pa obsega velik del Sahare in je še vedno pod pokroviteljstvom Kongregacije za širjenje vere.

Nadškofija Alžir ima 16 dekanatov, 150 župnij in nekako 350.000 vernikov. Duhovnikov je 227, redovnic pa kar 1.026. Za moško mladino imajo 14 ljudskih, 7 srednjih in tri tehnične šole. Za deklice pa je bilo ustanovljenih 33 ljud-

skih, 9 srednjih šol ter 11 šol za ženska ročna dela. Poleg tega ima tudi še 5 otroških zavetišč.

Škofija Oran je razdeljena na 10 dekanatov, 110 župnij s skoro enakim številom vernikov kakor nadškofija Alžir. Duhovnikov ima 223, redovnic pa 352, šol pa bolj malo: za moško in žensko mladino le 5 ljudskih, 10 srednjih in 4 tehnične, zraven pa še dve otroški zavetišči.

Škofija Constantina je še bolj skromna: Deli se na 10 dekanatov s 74 župnijami. Za misijonsko delo ima 138 duhovnikov in 310 redovnic. Glede šol je statistika sledeča: 8 ljudskih, 7 srednjih, 3 tehnične in 2 otroški zavetišči.

Površinsko je najbolj razsežna škofija Lanchoaut, a ima komaj 20.000 vernikov. Misijonsko delo opravlja 56 duhovnikov, večinoma Beli očetje, ki so si za to ustanovili 15 misijonskih središč. Pri delu jim pomaga 138 redovnic, zlasti pri vzgoji mladine. Vodi jo 23 šol z 2469 učenci.

Vsaka od imenovanih škofij ima svoje malo semenišče, v katerih je bilo lani 350 gojencev. Veliko semenišče pa imajo v Alžiru (31 semeniščnikov) in v Oranu (25 teologov). Katoliška akcija je povsod dobro vpeljana in ima lepo število članov.

DURBAN. — JUŽNA AFRIKA

Rasna bočitev mora prenehati

V mesecu marcu letošnjega leta so bili v Južni Afriki veliki nemiri, ki so zahtevali precej smrtnih žrtev. Črni in beli so se spopadli. Napadalcji so zahtevali vse politične pravice, beli pa se temu ustavljajo in branijo svoje starodavne predpravice (privilegije). Svetovno časopisje je označilo te krvave izgrede kot pravi škandal našega stoletja.

Katoliška Cerkve je že večkrat prav jasno pokazala na rešitev tega vprašanja. Tako je lani v avgustu mons. Denis Hurley, nadškof v Durbanu, v svojem govoru akademski mladini in številnemu izobraženstvu povedal tozadevni nauk Cerkve: "Rešitev afriškega rasnega

problema je samo ena: njega odprava. Beli imajo vse pravice v deželi. Z 18. letom imajo že volilno pravico in vsa oblast je v njihovih rokah, pa čeprav jih je le nekaj nad 3 milijone, medtem ko je črncev 12 milijonov, pa niti volivnega glasu nimajo. V ekonomskem pogledu rasnega problema skoro več ni, v političnem pa se je stvar silno zaostрила. Kot kristjani spoznajmo svojo dolžnost in pripravimo črnce, da čimprej postanejo enakopravni državljani z nami”.

Naslednji dan je omenjeni škof govoril na univerzi v Johannesburgu in se ponovno dotaknil istega vprašanja: “Zelo malo verjetno je, da bi v prihodnjih desetletjih evropska demokracija blestela v naši deželi. Verjetno bomo gledali na vladi ljudi in gibanja z zadostno močjo, da obdrže v svojih rokah oblast, do katere se bodo kmalu priborili. Vzrok temu je v zastareli miselnosti belih, ki sicer zavračajo skrajno rasno ločitev, ne morejo a!j pa nočejo priti do edino rešilnega zaključka, da se podelje politične pravice vsem črncom, ki imajo vsaj minimalne sposobnosti za to.”

Mons. Hurley, irske krvi a rojen v Južni Afriki, je znan po svoji odločni besedi in resničnem prizadevanju za rešitev rasnega vprašanja v svoji domovini. Žal, da njegova beseda do sedaj še ni našla zadostnega odziva v merodajnih krogih.

R I M

Predvajanje filma “Molokai”

Po prizadevanju španskega in belgijskega poslanika pri Sv. stolici so 19. in 22. februarja letos kazali v dveh vatikanskih dvorinah film “Molokai”, ki kaže življenje in delo flamskega redovnika iz Družbe Presv. Src, p. Damjana Veusterja, po vsem svetu znanega apostola gobavcev.

Prva predstava je bila namenjena le kardinalskemu in diplomatskemu zboru ter višjim cerkvenim dostojanstvenikom rimske kurije. Bilo je navzočih devet

kardinalov, precej poslanikov s svojimi uradniki ter lepo število vatikanskih prelatov.

Film je napravil globok vtis na vse, ki so večkrat z navdušenjem in ploskanjem nagradili izredno lepe in doživljene prizore. Film z zgodovinsko natančnostjo, brez sleherne izumetničenosti kaže življenje junaškega misijonarja, ki vse svoje sile od leta 1864 do 1889 posveti gobavcem na otoku Molokai, na Havajskem otočju. Visoka pesem človeškemu bratstvu in krščanski ljubezni, ko človek izrednega značaja zapusti domovino in vse, kar bi mu moglo nuditi ugodje in se za celo življenje obsodi v samoto majhnega otoka z edino željo, da pomaga trpečim in rešuje njihove duše za srečno večnost. Naravnost čudovit je optimizem in nasmeh, s katerim igralec obvlada vse mogoče probleme in najtežje odločitve. Neizbrisen ostane prizor, kako se oče Damjan, v čolnu kleče, spoveduje svojemu predstojniku, ki sloni na ladijski palubi, ki je za čas obstala ob obali. Prav tako čudovit je trenutek, ko misijonar spozna, da je tudi sam okužen. Še posebej pa pridiga, s katero oznanja to spoznanje svojim gobavim bratom, ko pravi, da je srečen med svojimi gobavci, istočasno pa pokaže na druge, premnoge nevidne gobe, ki so mnogo strašnejše in nevarnejše: gobe greha v grešnem svetu.

Ko poznamo te podrobnosti, se pač ne bomo čudili, da je film želel takšen uspeh v Španiji, da so ga samo v Madridu vrteli 16 tednov ob stalno zasedenih gledališčih. Film je izdelala španska filmska družba “Eurofilms”. Javier Escrivá je izredno posrečeno upodobil lik očeta Damjana ter tako izkazal velike umetniške sposobnosti.

Papež Janez XXIII. je v posebni avdijenci sprejel predsednika filmske družbe, generalnega vikarja in postulatorja Družbe Presv. Src in glavnega igralca. Ko jim je čestital k izrednemu uspehu, se jim je zahvalil za trud, s katerim so katoliški film dvignili na mesto, ki mu gre kot nosilcu kulture in umetnosti.

naši misijonarji pišejo...

JAPONSKA

Oče VLADIMIR KOS S.J. se iz Tokija zahvaljuje za denar, ki ga je prejel iz sklada 1959 in za vzgojo domačih bogoslovcev. Takole pravi: "Prosim, sporočite mojo zahvalo vsem, ki so kakor koli doprinesli k tako lepi vsoti. Vsak dan pri sveti maši molim zanje."

Sestra ANICA MIKLAVČIČ, kanosijanka, ki deluje tudi v Tokiju, piše č.g. Wolbangu, ge. Anici Tušar in uredniku KM. Gospe Tušarjevi in misijonskemu krožku, ki ga ona vodi v Gilbertu, ZDA, piše tole:

"Ne morete si predstavljati, kako me je zveselilo Vaše drago pismo, v katerem mi izražate željo, imeti nekaj tistih slik z Japonske, o katerih pravite, da ste brali o njih v KM. Z velikim veseljem sem Vam takoj poslala 10 takih slik. Kako sem vesela ob misli, da bodo visele v vernih slovenskih domovih in spominjale naše ljudi na Japonsko in na misijonsko delo Cerkve tam. Upam, da boste tudi Vi v molitvi z nami, za kar se Vam goreče priporočam!"

Tudi uredniku KM piše misijonarka predvsem o teh slikah in sporoča, da pošilja 20 novih, kajti prve poslana so bile brž prodane. Med na novo poslanimi je tudi ena, posebno velika, ki jo je prosila neka dobra duša iz Venezuele, češ da bi jo rada imela za njihovo kapelico Materne božje. — G. Wolbangu pa piše o znamkah, ki jih bo poslala za njegovo akcijo. Spet se tudi spominja tržaške Marijine družbe, katere članica je bila in od katere zdaj od časa do časa prejme lepo pomoč za svoj misijonski delokrog.

Usmiljenka s. JOŽEFA ZUPANČIČ iz kraja Maiko piše med drugim ge. Anici Tušar: "Pri nas spet zidamo, pre-

tesno nam je, kajti mala družina se precej množi, hvala Bogu; redovniških poklicev je veliko. Domače sestre so zelo potrebne, ker bolj poznajo svoje rojake in se jim ni treba šele prilagojevati, kar je posebne važnosti, imajoč pred očmi veliko različenost japonskega in evropskega značaja. Sicer se skušamo tudi me Evropejke kar se da prilagoditi, in če bi zdaj odšla v Evropo nazaj, bi se verjetno ne znašla več. Naša dekleta, ki jih imamo v penzionu, so pridna, iz njih vrst smo dobile že štiri poklice. Malčkov imamo okrog 100; že tako lepo molijo naše molitvice, čeprav so še vsi pogančki. Me samo sejemo, drugi bodo želi...

S. Anica Miklavčič pred turško votlino.

Naš misijonski zdravnik dr. JANEZ JANEŽ piše 7. maja č. g. Wolbangu in se zahvaljuje za poslani dar iz misijonskega sklada 1959. Pošilja tudi znamke za misijonsko znamkarsko zbirko, vse nove, kajt: "starih lovitj nimam časa", pravi.

Štirinajst dni pozneje pa piše uredniku "Katoliških misijonov" tole žalostno pismo:

"Pred nekaj dnevi sem prejel najžalostnejšo vest, katero človek na tem svetu dobiti more: Po kratki bolezni sem izgubil mam'co. Umrla je 8. maja, pokopali so jo 10. maja.

Julija letos bo 8 let mojega dela v Marijini bolnici tu na Formozi. Izrazil sem željo, da bi rad prišel v tej bolnici vsaj do deset tisoč operacij. Naključje je hotelo, da sem letos 11. maja, par ur po-

tem, ko so mam'co v grob položili, v operacijskem seznamu zabeležil operacijo št. 10.000...

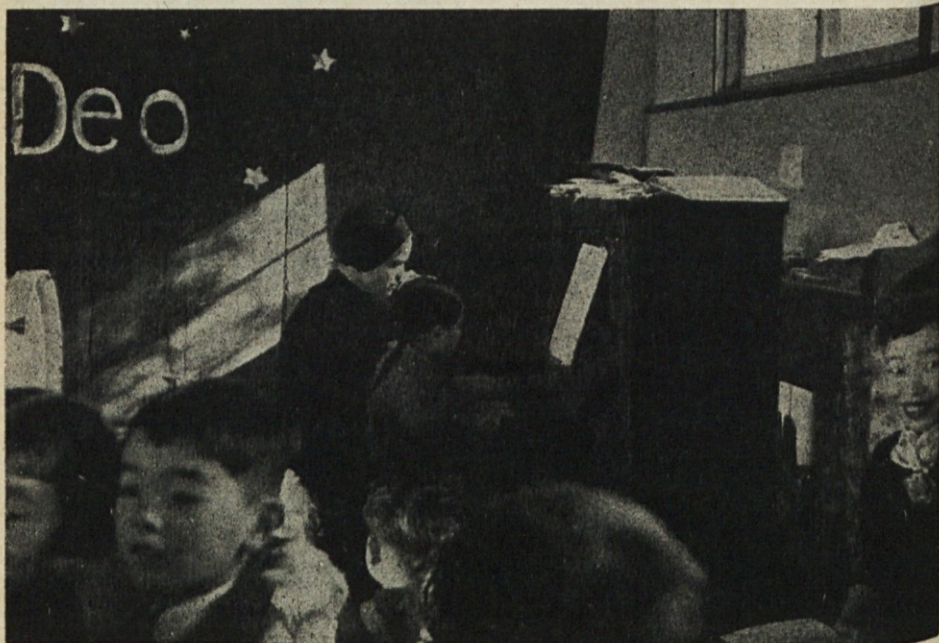
Vest o mrtvi mami Vam sporočam z željo in prošnjo za molitev. Tu so številni misijonarji maševali zanjo in to bodo storili vsi po otoku, ki so v teh letih bili moji bolniki; saj je med številom 10.000 bilo operiranih nad 100 misijonarjev...

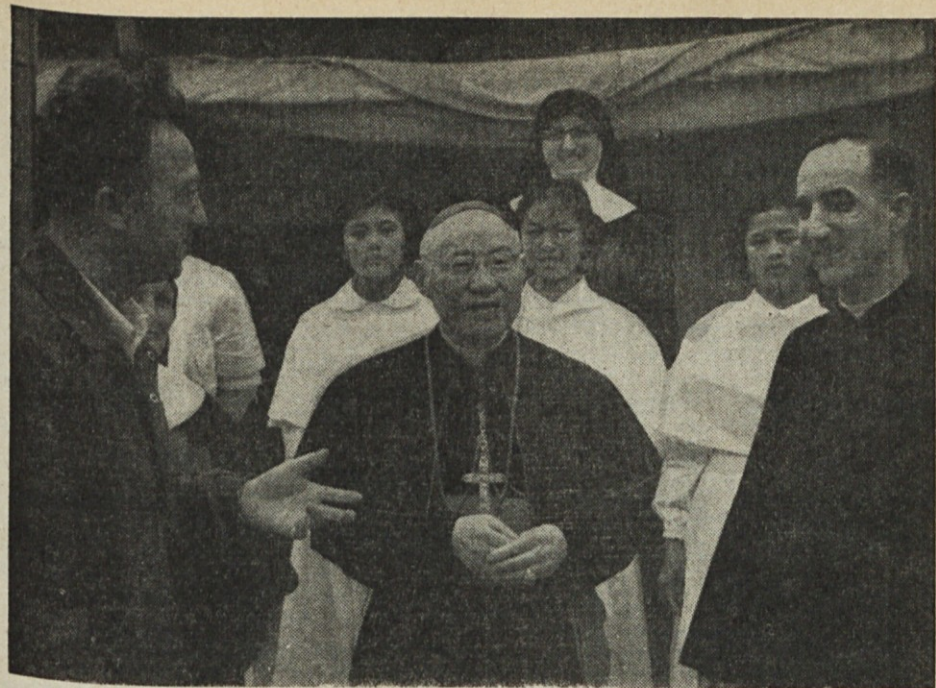
Ker sem šel v misijone in ostal revež, mami nisem mogel pomagati, kot bi sin materi pomagati moral. V veliko tolažbo mi bo, če lahko vsaj mrtvi dam, česar sedaj najbolj potrebuje, zato prosim, da se je kak misijonski dobrotnik v molitvi spomni. Njeno ime: Ana; umrla je v starosti 72 let...

Že sedaj lepa hvala za uslišano prošnjo in vdane pozdrave!"

Slovenska misijonska akcija izraža vsem dragemu dr. Janežu iskreno sožalje k tako težki izgubi in toplo priporoča slovenskim misijonarjem in misijonar-

S. Anica Miklavčič pri poučevanju klavirja v njih japonskem misijonu.

Naš dr. Jamež v družbi s kardinalom Tienom. Sam misijonar je na sliko tole zapisal: "Kardinal Tien je prevzel nadškofijo v Taipei. Pred vladavnim je bil v naši bolnici 10 dni na pregledu in odhodu."

kam po svetu, kakor tudi vsem bralcem "Kat. misijonov", naj se spomnijo pri sveti maši in v molitvi dobre nabere našega požrtvovalnega misijonskega zdravnika. To bo njemu naša najboljša častitka in najdragocenejši poklon ob jubileju 10.000 operacij v misijonki službi sv. Cerкви in trpečemu kitajskemu narodu.

č. g. Wolbangu se ogjaša s Formoze iz kraja Yuanli misijonar č. g. FRANC REBOL, marya knoec. Zelo se zahvaljuje za molitve in še prosi zanje. Pravi, da imajo zelo široko razpreden delokrog v njegovi fari: 13 katehumenatov s kakimi 300 pripravniki na sveti krst. Veliko dobrega naredi potujoča katoliška razstava, o kateri misijonar pravi, da je kakor Cerkev v miniaturi... Delo med pogani ni lahko, kajti zelo težko se ločijo od svojih praznovterij in poganskih verskih običajev. Prav zato je treba ve-

liko močiti, da obilje milosti zmaga to težko oviro.

HONGKONG

O lepem delu salezijancev v tej angleški koloniji pred vrati rdeče Kitajske poroča č. g. Wolbangu C.M. salezijanec č. g. STANKO PAVLIN:

"To leto je bil Bog posebno dober z nami in naše misijonsko polje lepo zori za žetev. Končali smo novo poslopje naše gimnazije, sedemnadstropno stavbo, ki ima dvajset razredov, tri laboratorije za fiziko, kemijo in botaniko, knjižnico in veliko knodvorano. Otvoritve se je udeležil sam guverner te britanske kolonije skupaj z najodličnejšimi predstavniki raznih oblasti.

Za božič in za praznik sv. Dominika Savia smo krstili 50 gojencev. Za praznik Marije Pomočnice bomo imeli pa

sveto birmo in isti dan bo prejelo sveti krst pet učiteljev, ki se pripravljajo že skoraj eno leto. Veseli smo božjega blagoslova in bogate žetve!

Kaj pa jaz tu počnem, me boste vprašali... Sem "študijski prefekt" in imam dela čez glavo, saj moram nadzorovati vso to babilonijo 1600 zunanjih in še 174 notranjih gojencev, kar zame, ki sem bil skoro leto dni v bolnišnici z resno rano na pljučih, ni špas. Ob nedeljah grem na pomoč sosednjemu župniku, kjer lahko doživljam bogato versko življenje tukajšnjih Kitajcev. Kri mučencev - seme kristjanov, o tem smo tu vedno bolj prepričani, ob misli na trpečo Cerkev na Kitajski celini..."

INDIJA

Gospe Tusharjevi piše o. JOŽE CUKALE S.J., zahvaljujoč se za lepo božično pismo, ki ga je prejel od njenega misijonskega krožka. Spominja se pokojnega škofa Rožmana in pravi:

"Za našega blagopokojnega vladiko sem že dvakrat maševal. Par tednov pred smrtjo mi je še pisal lepo, lepo pismo. Zdaj je pastir pri Pastirju in delata za skupno stvar mnogo učinkoviteje kot prej, Gospod pa mu je obrisal vse solze z njegovih oči, saj ni trpel le kot nadpastir, ampak tudi kot zaveden Slovenec in mehka koroška duša. Njegovo geslo: *Crucis pondus et proemium* je zdaj že doživeo svoj polni smisel: Križ mu je zamenjan s krono, križa teža je poplačana. Naj prosí za nas vse!

Ustanova Mladih krščanskih delavcev me precej zaposluje, zato prosim molitve, da žrtve ne bodo zaman, ampak da se preko teh delavskih apostolov razširi božje kraljestvo. V ustanovi imamo ne le katoličane, ampak tudi muslimane in hindujce, študente, ki jih je gibanje prevzelo in hočejo sodelovati. Torej molite!"

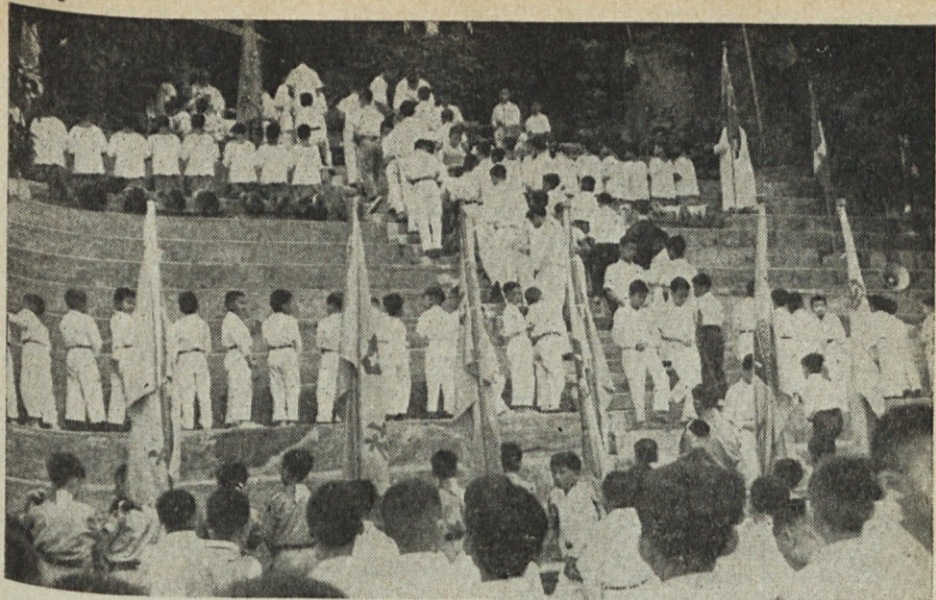
INDONEZIJA

Obširnejše pismo je pisala iz te dežele uredniku Kat. misijonov" naša misijonarka m. DEODATA HOČEVAR OSU.

Najprej sporoča, kako je bila veselo presenečena, ko jo je obiskala cela družina g. inž. Mozetiča: gospod, gospa in trije fantje: "Obisk slovenske družine na tem koncu sveta je pač nekaj izrednega in vselega." Pravi, da je želela po simovih, ki so kmalu potem odpotovali nazaj v Argentino, poslati za našo misijonsko veletombolo nekaj predmetov, pa ni mogla pravočasno priti z njimi v stik; bo pa poslala po samem g. inženrju, kadar odpotuje, verjetno konec tega leta. Potem pa piše:

"Iskreno se Vam zahvalim za molitve za moje zdravje! Pred štirimi leti sem bila težko bolna, osem mesecev priklenjena na posteljo. Vsi so mislili, da bom umrla, toda Gospod je drugače določil. Zdaj sem bila spet bolna, a to pot na pljučih. Treba je bilo počivati šest mesecev. Pljuča so, hvala Bogu, zdaj popolnoma dobra, le paziti moram še nekaj časa. Zdravnik mi je za šolo predpisal enoletni bolezenski dopust, to se pravi, da ne bi smela poučevati eno leto. Pa je Gospod tudi v tem pogledu vse tako uredil, da nisem bila nič posebej prizadeta: Ravno, ko sem morala iz šole radi bolezni, so izdali zakon, da tujni ne smejo poučevati. Upam, da se bodo razmere čed mojim bolezenskim dopustom v toliko spremenile, da bom spet lahko začela poučevati. Misijonarji sicer še niso dobili indonezijskega državljanstva, ki ga morajo imeti, ako hočejo ostati v deželi za trajno.

Položaj v deželi je mučen. Gotovo ste brali v časopisih, da je Hruščev obiskal Indonezijo in v kakšnih odnošajih sta si obe deželi... Bodočnost je negotova. Ko je bil Hruščev tu, je bil v Bandungu kongres indonezijske mladine. Tudi katoliška mladina se ga je udeležila. Škof v Bandungu je hotel, da se od strani katoliške mladine dá kongresu povdarek, in je povabil domačinskega škofa iz Semarang, msgr. Sugijapranato, da je v bandunški katedrali daroval slovesno mašo za začetek kongresa, katere so se udeležili vsi, tudi pognanski in muslimanski udeleženci. Med sveto mašo je igral narodni orkester "gamelan" (glej sli-

Iz misijonskega delokroga misijonarja Stanka Pavlina SDB v Hong Kongu. "Na praznik gospoda Rektorja smo imeli sv. mašo na prostem pred "lurško votlino"; slika kaže prizor med sv. obhajilom". — Slika spodaj: "Na ta praznik so se tudi naši profesorji hoteli predstaviti in smo zapeli pesem nalašč za to priliko sestavljeno." Misijonar na desni, ki dirigira, je naš g. Stanko Pavlin SDB.

ko na str. 413!), ki je tudi prišel iz srednje Jave v to. Ko je Hruščev prišel v Bangkok, so mislili, da bo govoril na mladinskem kongresu, a organizatorji ga niso povabili... Kaj več o sklepih kongresa še nismo zvedeli, le za enega, najvažnejšega, naslovjenega na državnega predsednika: da mladina hoče federativno ureditev dežele. Je toliko različnih plemen v Indoneziji, da bi bila federacija res neobhodno potrebna. Že leta prosijo za to, a doslej brez uspeha. Vsa oblast v celi deželi je zdaj izključno v predsednikovih rokah.

Pred nekaj dnevi smo zvedeli, da so "gošarji" napadli neko misijonsko postajo na otoku Sumatri. Gospod misijonar je bil s služabnikom sam doma. Ustrelili so v zrak in zahtevali, da odpre. Misijonar se ni hotel kar tako podati. Spet so ustrelili in skušali vrata s silo odpreti. Misijonar je spoznal, da mu ne kaže drugega, kot da jim odpre. Postavili so ga pred vrata, omi pa so vso hišo izro-

Misijonarka m. Deodata Hočevar O.S.U.

pali in vse odnesli. Tudi v zakristijo so udri in v cerkev, vzeli nekaj cerkvenih oblačil, tabernaklja pa niso oskrunili. — Tudi na našem otoku Javi je veliko teh "gošarjev", se pravi, nasprotnikov sedanjne vlade, ki se skrivajo po gorah, a se zdaj pa zdaj prikažejo in navadno ropajo kar cele vasi. Tako se godi že od leta 1945.

Inž. Mozetič mi je poslal tisto številko "Svobodne Slovenije", ki govori o smrti in pogrebu blagopokojnega škofa Rožmana. Hvalažna sem Bogu, da sem smela vsaj od daleč sodoživljati žalovanje naroda v tujini, ki je s pokojnim toliko izgubil! A vse nas tolaži misel, da imamo zdaj še enega mogočnega priprošnjika v nebesih! Tudi kardinal Stepinac je odšel k večnemu počitku. Oba bosta pomagala domovini k svobodi, da bi se nas Bog usmilil in nas združil v svoji ljubezni!

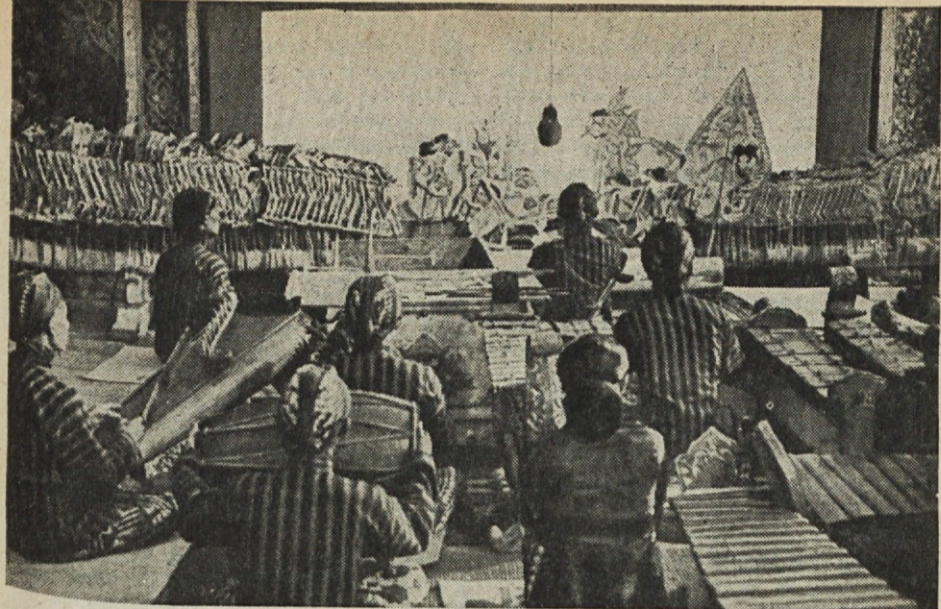
Letos se je mohamedanski post (v naši deželi je veliko mohamedancev!) začel 28. februarja, torej skoraj istočasno kot naš. Državne šole imajo v postu prostot. Naš prosvetni minister bi pa rad počitnice prestavil v meseca junij in julij, pa se mu doslej še ni posrečilo; verni mohamedanci tega ne sprejmejo.

Čujemo, da so trije jezuitje pred nedavnim prejeli dovoljenje za vstop v deželo. To je nekaj izrednega za čas, v katerem živimo... Upajmo!"

AFRIKA

Iz Južne Afrike so pisale ge. Tusharjevi in č. g. Wolbangu tri naše misijonarke: M. KSAVERIJA LESJAK OSU piše aprila meseca g. Wolbangu. Napoveduje mu znamenito serijo jubilejnih novih znamk Južnoafriške unije za njegovo misijonsko znamkarsko zbirko, potem pa sporoča:

"Kako se nam godi tu doli na jugu Afrike, se mi zdi, da veste. Mi pisati ne smemo, vendar smo uverjeni, da so po zadnjih dogodkih oči vse Evrope obrnjene v našo deželo. Vznajajo bodo volitve: ali za republiko ali proti njej. To pot

Narodni javanski orkester "gamelan", ki je igral pri pontifikalni maši v Bandungu.

bom smela voliti tudi jaz, ker sem radi razmer postala južnoafriška državljan-ka.

V misijonu pridno delamo, da čim več zamorcev prbližamo ljubemu Bogu. V januarju je bilo sprejetih v naročje Cer-keve 21 črnih rudarjev. Trenutno imam ob nedeljah skupino 15 katehumenov, ki jih poučujem. Večinoma so naši bivši učenci in učenke. Krščeni bodo za Veliko noč. Priporočam Vam jih v molitev, zla-sti še zdaj, ko se bližajo težki časi...

Misijonska šola je v polnem razmahu. Mladine imamo več kot smo je zmožni sprejeti. Naše učiteljstvo nam je kljub slabemu gospodarskemu položaju še ved-no zvesto, hvala Bogu. Zelo nam je žal, da je bil šolski nadzornik, ki nam je bil jako naklonjen, premeščen. Novi nas še ni obiskal, zato še ne vemo, kako se bo do nas zadržal.

Zlati rudniki v Randfonteinu, kjer je naš misijon, so že skoro izčrpani. Evro-pejci se že izseljujejo v druge kraje. Poljedelstvo v naši okolici pa ni v pro-

cvitu, tudi industrija je le malo razvita, tako za naše zamorce ni lahko najti pri-merno zaposlitev, da si zaslužijo borni vsakdanji kruh. Težave so torej vse-stranske.

Ta teden smo zaključili pogajanja z zidarjem in tako bodo v teh dneh pričeli z zidanjem cerkve v novi zamorski vasi, kamor so domačini prisiljeni izseljevati se. Polovica se jih še ni izsella, ker je v zadnjem času pritisk malo ponehal. Škoda, velika škoda, da ne smemo zidati tudi šole. Kako dolgo nas bodo pustili delati na starem mestu, še ne vemo. Vsako leto moramo ponovno vložiti proš-njo za obstanek."

Še druga slovenska uršulinka iz Južne Afrike je pisala gospe Tušarjevi, nam-reč sestra BRIGITA BREGAR OSUrS., ki deluje v Roodeportu. Takole piše:

"Iskrena hvala za voščila, molitve in priloženi dar! Z vsem ste me zelo raz-veselili. Veliko dobrega storite v Vašem

misijonskem krožku, ko pomagata dekle-
tom pridobiti misijonskega duha, ki bo
potem šel z njimi v življenje. V večnosti
bo Bog Vaš plačnik za vso požrtvoval-
nost!

Za sveti večer smo imeli precej dežja,
da oddaljeni ljudje sploh niso mogli k
polnočnici, zato pa so prišli zjutraj k
prvi maši. Na sveti dan nas je pa spet
obisjalo sonce. Sedaj imamo poletje in
precej vročine, pa tudi dežja, ki pa je
prišel bolj pozno, za sadje skoraj pre-
pozno. Kar je dobrega, je že zrelo: ma-
relice, breskve in drugo.

Naš misijon je še kar v mira, zaen-
krat še nadaljujemo s šolami, spreobr-
njenji in krsti, a kako dolgo bo mogo-
če, ne vemo. Misijonarke, ki delajo v šo-
li, se zdaj še bolj pridno učé domačnskega
jezika, da bodo za primer ukinitve
šole lahko šle delovat v zamorske vasi,
učit katekizem in drugo, da bodo razu-
meli tudi oni, ki ne znajo angleško."

Tudi ta misijonarka se spominja bla-
gopokojnega škofa Rožmana, za katerega
čim večjo srečo v nebesih pridno mo-
li, dasi trdno upa, da je že v nebesih.

Gospe Tušarjevi je pisala tudi oblati-
nja sestra MARIJA VINCENCIJA NO-
VAK, ki poroča o zadevah, katere smo
zvedeli že iz pisma uredništvu našega
lista. O preizkušnji, ki je zadela misi-

jon z izgubo še mladega misijonarja, ki
ga je zadela kap; o razočaranjih nad
mladino, ki se vzgaja na misijonu, pa
potem kaj rada idealom obrne hrbet; pa
tudi o slovesnosti na praznik Kristusa
Kralja, ko so krstili okrog 100 oseb.
Omenja, da je lani 1. maja obhajala 25
letnico redovnih zaobljub; 24 let je že
preživela v misijonih.

Iz Liegeja v Belgiji, kjer je na okre-
vanju, piše č.g. Wolbangu C.M. afriška
misijonarka s. MARIJA ANGELA. Po-
ve med drugim tole:

"Moje zdravje gre vedno na bolje, sa-
mo slabo vreme mi je malo mrzlice pov-
zročilo, a sem zdaj spet na nogah in pri
delu. Zdravnik mi je dejal, da moram
vsaj kako leto paziti na zdravje in prej
ne iti nazaj v misijone... Želite vedeti,
koliko mi dolgujete za poslane znamke.
Za poštnino sem p.ačala 20 frankov, kar
bi zraven dodali za znamke, vedite, da bo
vse poslano v Afriko za najpotrebnejše
in najnujnejše namene. Misijonsko po-
lje je obsežno, nikdar ni sredstev dovolj,
vsak frank je dragocen in dobro porab-
ljen. Te dni sem prejela od našega gos-
poda škofa iz Afrike pismo, v katerem
mi pravi, da namerava v kratkem usta-
noviti nekaj novih župnij, in se priporo-
ča za cerkveno perilo. No, jaz se zana-
šam na božjo pomoč in na dobre duše.
Pa sem mu odgovorila, da lahko računa
na kako pošiljko... In res, na moje po-
sredovanje so sestre presv. Rešnjega
Telesa, ki veliko delajo za oltarne po-
trebe, s pomočjo številnih laikov že po-
slale škofu lepo pošiljko, meni so pa tudi
dale veliko cerkvenega perila zanj in pa
40 m. blaga za oltarne prte. Te sestre
imajo dvakrat tedensko misijonsko raz-
stavo cerkvenih predmetov in perila. Ko-
likim ubožnim župnijam pomagajo, tako
v krščanskih kot v poganskih deželah.
Glede plašcev, o katerih ste mi pisali, da
jih lahko pošljete, vedite, da prav pride-
jo tudi tako lahki kot težki, saj je ško-
fija razsežna in je ponekod bolj vroče,
ponekod bolj hladno, pa si misijonarji
zamenjajo. Le pošljite!"

"MOLITEV IN MILOŠČINA
STA KAKOR DVE PERUTI, PO
KATERIH LETI EVANGELIJ-
SKI GLAS PO VSEJ ZEMLJI."

(Škof Slomšek)

*Molimo in darujmo za misijone,
zlasti na Misijonsko nedeljo!*

ZNAMKE ZA MISIJONŦ

Poleg sklada za vse slovenske misijonarje in akcije za vzdrževanje domačih bogoslovcev v misijonskih deželah, bo poslej Slovenska misijonska zveza izvajala še načrtno akcijo za zbiranje znamk v pomoč našim misijonarjem.

Mnogi misijonski prijatelji vse življenje zbirajo znamke za misijone in jih oddajajo v prid misijonom, kamor pač morejo. Psihološko vzgojni namen akcije obstoji že v tem, da ob vsakokratnem trganju znamke z došlih pisem za misijone, mislimo na Boga in obudimo v duši novo dejanje žive vere. Mnoge med nami so za to navdušile naše iznajdljive krščanske matere, druge dobri kateheti ali učiteljice. Dober katoliški zdravnik in velik misijonski prijatelj piše o tem: "Pokojni škof dr. Gnidovec je nas zavodarje navduševal za misijone. Pri meni ni bilo uspehov, razen da sem začel zbirati znamke za misijone. To mi je prešlo kar v kri, da me boli, če vidim zavrženo ali uničeno znamko. Se prav nič ne razumem na znamke, le izrežem jih in shranim, da se nabere. Pošiljal sem do sedaj največ nekemu misijonskemu zbirališču znamk v St. Joseph's Seminary, Illinois. Zadnje čase sem pa večkrat bral, da zbirajo znamke tudi za slovenske misijone. Končno je vseeno, da le gredo v dobre namene, vendar bi jih raje pošiljal za slovenske, če imajo koristi od njih."

Misijonski prijatelj iz Kanade piše: "V tukajšnji tovarni, kjer sem zaposlen, že precej časa med pisarnškimi odpadki pobiram rabljene znamke. Tako sem jih nabral do sedaj blizu 50.000. So to po večini kanadske. Namenil sem te znamke za misijone, pa sem se radi tega zadnjič obrnil na Vašega misijonskega naslednika g. Prebila za nasvet, komu oz. kam je najbolje, da te znamke oddam. Najljubše bi mi bilo, če bi bile v korist slovenskemu misijonarju. Svetoval mi je, da je najbolje, če se v tej zadevi obrnem na Vas. Hvaležen Vam bom za nasvet!"

Da si naši številni, po vsej zemeljski obli raztreseni čitatelji ustvarijo jasnejšo sliko, zakaj so znamke za misijone dobre, kakšne morajo biti, katere dežele so najbolj iskane, čemu so nerabljene poleg rabljenih zelo zaželjene, kako jih je treba zbirati, od papirja odlepiti in posušiti, kako pošiljati, kako so uporabljene, koliko za misijone prinesejo in kdo ima v misijonih korist od njih, bomo poslej v stalnih člankih o znamkah pisali tudi v našem misijonskem mesečniku.

Poleg potrebnih pojasnil, zahval in objavljanja darovalcev znamk, bomo skušali tudi odgovarjati na vprašanja splošnega značaja kar v listu, da se izognemo odgovarjati posameznim pošiljateljem. Sčasoma bo vsak resničen misijonski prijatelj spoznal, da je v zbiranju znamk vsaj skromen vir pomoči misijonom, čeprav zlepa vsote niso visoke. Je pa vsaka pošiljka znamk pomoč misijonom. Že nekaj let prejme ta in oni slovenski misijonar letno nekaj dolarjev v zvezi z znamkami. Lazaristovski Joseph's College, Princeton, New Jersey in Mary Immaculate Seminary and College, Northampton, Pa., imata lepo organ zirane krožke ameriške THE STUDENTS MISSION CRUSADE, katere poseben odsek je namkarski THE STAMP COMMITTEE. Ta dobi za pomoč misijonarjem po svetu, posebej v Afriki, vse znamke, ki jih name zadnje leto pošiljajo razni misijonski prijatelji. Kar je sem in tja boljših znamk, pisec hrani načrtno za bodočo pomoč našim misijonarjem. Posebej, če so kake celotne serije ali nerabljene znamke in znamke dežel, ki so bolj

iskane, kot so Vatikan, Zveza narodov v ZDA in Švici, Izrael, angleške kolonije, Kanada, Avstralija, Belgija, Francija, Nemčija, Italija, Južna Amerika, nove države v Afrki, Japonska, Vietnam, Švica, Avstrija, pa tudi druge dežele na splošno, vključno Jugoslavija in vse za železno zaveso.

Dasi je prodaja preko odseka za zbiranje znamk možna le pri večjih količinah znamk naenkrat, potem ko so dobro odbrane, je običajno možno precej točno presoditi, kakšno vrednost ima vsaka pošiljka znamk in pomagati kakšnemu misijonarju z nekaj centi ali celo kakšnim dolarjem, ako so znamke kaj več vredne. One, ki odbrane, čakajo boljše uporabe, pa itak ohranijo svojo vrednost za misijone v bodočnosti. Vrednost znamk se spreminja in je različna v raznih deželah. Iz ZDA bomo več o tem sproti poročali ali vsaj nakazali glavne cene raznih vrst sortiranih znamk. Za 1 lbs., kar je nekako pol kg., jih je treba že zelo veliko in jih en sam misijonski sodelavec težko zbere, a mnogo misijonskih prijateljev skupaj to veliko laže naredi. (Sledi.)

Znamke ali za znamke so darovali
od 1. septembra 1959 do 20. maja 1960
naslednji:

V U.S.A., Kanadi in po ostalem svetu: Dr. Jože Basaj (mnoge redne pošiljke v zvezi z Ligo katoliških Slovencev v ZDA); Br. Alojzij Vodenik C.M., Rim (pogostne pošiljke); bogoslovec Donald Cançenne C.M.; Horazio A. Proce; M. Angela Bahovec OSU, Rim; M. Rafaela Vurnik OSU, Rim; usmiljenka Jožefa Zupančič, Japonska; M. Ksaverija Pirc OSU, Siam; indjska bogoslovec Matthew Pulingathil in P. T. Thomas, SDB; Joseph E. D'erkes (ponovne pošiljke); Rev. Janez Grič, Venezuela (ponovne pošiljke); Marija Ilija (ponovne pošiljke); Rev. Janez Zupan SDB, Bolivija; Rev. Franc Sodja CM (ponovno); otroci Slovenske šole v Torontu (posebej in celotni drugi razred): Helena Springer, Miha, Jan, Jože Turk, Muhčič Majda, Muhčič Marija, Muhčič Jožica, Ferkulj Toni, Ferkulj Marjanca, Demšar Anica, Demšar Marta; Slovenska šola v Montrealu; Francka Smrdelj in Jože Kastelic; Sestra Cypriana; Rev. Andrej Majcen SDB, Vietnam (ponovno); Frank J. Morcher (ponovno); Rev. Jules Meyrat CM (ponovno); Rev. Louis Trotta CM (ponovno); Rev. Salvatore Russo CM (ponovno); Mrs. Jehanna Petkovek (ponovno); Sestra Marija Angela iz Afrike in Belgije (ponovno); Rev. Joško Geder SDB (ponovno); Mrs. Duane Lehn; Rev. James J. Megivern CM, Švica (ponovno); Winifred G. Creed (ponovno); Neimenovana kitajska redovnica v USA (ponovno); Dr. Erwin Kretzer; Mrs. Juliana Kragel (ponovno); John Tushar in gilbertski misijonski krožek deklet (ponovno); Miljenko in Zdenka Kopinja (Vancouver, ponovno); prof. Joseph N. Shawinsky (ponovno); Kathy Popench (ponovno); Rev. Martin Turk; Bernard McColgan CM (ponovno); Znamkarski ožek misijonskega krožka, St. Joseph's College, Princeton; Precious Blood Sisters, Princeton. (Sestra Crescenta; S. Cvrna, S. Jovella); M. Deodata Hošvar OSU, Indonezija (ponovno); S. Molinda; Rev. Leo Campbell CM (ponovno); Rev. Julius Slonček (ponovno); Br. Karel Kerševan CM, Belgijski Kongo; Rev. Francis Stauble CM (ponovno); Rev. John Fang CM, Kitajec z delokrogiom v Italiji; Robert Kerketta SDB, Indija (študij v Italiji); Savelko Oven z gospo; Rev. Martin Ocepak CM, Tunizija (ponovno); Mrs. Katarina Brula (ponovno); Martin Navak in hči Marjanca (ponovno); Rev. John Šuštaršič; S. Šubelj Andrée, usmiljenka, Portu-

gal in Čile (ponovno); Rev. Jože Cukale SJ, Indija (ponovno); Rev. Joseph Dunne CM (ponovno); Marija Troje, Rim (ponovno); David Tushar; Sastra Anica Mklavčič, Japonska; S. Mary Elissa; Mrs. Gina Catelli (ponovno); Rev. Gerald Carroll, MM; Mary Hudol'n (ponovno); Sister Claire Anne, WS; Sister Stanislaus, SA, Edmonton (ponovno); Rev. Joseph Vovk; usmiljenka Lidija Krek in sestre Dvoržak. Prvožič in Prebil, Toronto (ponovno); Paul E. Eberle; Milka Gorčican (ponovno); Rev. Janez Petek CM, Argentina (ponovno); Erik Kovačič; Mrs. Ignac Gačnik, Windsor; Mrs. Agnes Bukovec; Irene Von Osthoff; John Marentič, Toronto (ponovno); Rev. Emilio Chiuch, Afrika in Italija (ponovno); Rev. Joseph McNichol CM; Sr. M. Expedita SSPC; Ivy Marks, Indija; družina Joseph Wessel, Chaput Hughes; Anton Jeglič (lepa nabirka); Dr. T. E. Reyes; družina Gruntar, Toronto; družina dr. Peter Markež, Toronto; Sestra Smale, Pariz; Br. Franc Drobnič SJ, Indija; Rev. Franc Rode CM, Pariz (ponovno); Rev. Vincent Rudzinskas, Windsor; Franc Rabič; Anne M. Hughes; Br. Joseph Zen SDB, kitajski teolog v Italiji; Agnes Grebenc, St. Catharines; Rev. I. Rumello IMC, Tanganyka; Mrs. Nevenka Sommerger, Spittal (ponovno); Ivanka Furlan, Trst (ponovno); Mrs. Mav Kerzch (ponovno); Rev. Jože Cukale SJ, Indija (ponovno); Rev. Frank Skumavec, Kanada; Dr. W. J. Bratina; Br. Alfred Smith CM (ponovno); Mo'her K. Lesjak OSU, Južna Afrika (ponovno); Mary E. Donovan; M. Pinto de Castello Branco, Portugal; Lily Lomas, Toronto (ponovno); Rev. Andrej Prebil CM, Toronto (ponovno); Franc študentski; Mrs. Florijan Duh, Calgary; Rev. Ladislav Lenček CM, Argentina (ponovno); Mrs. Margaret Kmetič; Mr. Luka Kumer; Rev. Michael Churak; prof. Oton Mohr (ponovno); Rev. Emil Povše, Argentina; Br. Loize Klancar CM, Pariz (ponovno); druž. Joseph Winter, Kirkland Lake, Ont.; Ivanka Pograjec (ponovno); Rev. Stephen Getlik (ponovno); Mrs. Frances Raboli (ponovno); Josephine Beričič; Franci Baraga; Jakob Kvas z družino; Mrs. Helvika Lister, Kanača; S. Maria Acacia Kacin, Govica; Malvina Znidaršič, Toronto (lepa zbirka); Frank Gorup z gospo; Mrs. Margaret Žagar; Mrs. Mary Schwanik; Mrs. Mary Grosz; Mrs. Mary Baker; Veronika Petelin; Rev. Joseph Marron CM; Br. René Jasseume CM, Francija; Rev. Vladimir Kos SJ, Japonska; Mrs. Frank Podgoršek; dr. Janez Janež in Rev. Fr.

Rebol MM, Formoza; Rev. Eugene Wormer CM (ponovno); Mrs. Mary Škul; Mrs. Ursula Herbeck; Mrs. Marija Bitenc; Mrs. Agnes Pierce; Miss Kathleen Bovée, R. N.; Rev. Joseph Dunne CM; Rev. Vincent Rogers CM; družina Frank Poušić; Mrs. Rose Kenik; Mrs. Caroline Gregory; Mrs. Katherine Spreitzer; Mrs. Victoria Deslich; Matthew Tekavec; Mrs. Johana Logar; Mrs. Rose Van Nest; Mrs. Mary Mihelič; Rudi

Knez; Mrs. Georgiana B. Walker; Frank Starin (znaten delež k nabavi kuvert za znamke); Charles Korce; Mrs. Rose Marošek; John Pohleven; Mrs. Katharine Homovec; Mrs. Teresa Hodnik; Mrs. Mary Osredkar; Mrs. Mary Lenarčič; Mrs. Rose Merlak; družina Lawrence Modrijan; Amelia Modrijan; Mrs. Urselia Kutnik; Ivo Medved, Batawa (večja nabirka z obljubo nadaljnjih); Rev. Daniel Kilty; Arlene Brachore.

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE
so darovali:

Iz zapuščine blagopokojnega škofa Rožmana za slovenske misijonarje 50 dolarjev.

Italija, v lirah: N. N., družbenica, Rojan v Trstu, 1.000; N. N., Dolina pri Trstu, 1.000.)

Argentina, v pesih: Tičar Benjamin, 100; č. g. Stanko Skvarca, Luján, 100.

V U.S.A. in v Kanadi, po č.g. Wolbangu C.M., v času od 3. I. do 25. V. 1960:

Rev. Joseph Ferkul, 100; Mrs. John Skubitz, 55; Neimenovana iz Kalifornije, 50; Matthew Tekavec, za najpotrebnejše, 25; Miss Manca Presa, za najpotrebnejše, 25; Miss Mary C. Hribar, 20; Mrs. Margaret Smole, za najrevnejše otroke, 20; Frank Starin, 20; Jakob Fister, 15; Mr. Frank Tushar, 11; Mrs. Mary Kerzevic (za najpotrebnejšo misijonsko postajo), 10; Rudi Kolaric, v zahvalo za uspeh pri univ. studiju, 10; Miss Mary Anne Mlinar, 10; Mrs. Johana Logar, 5; Neimenovani (ob smrti naročnice KM Mrs. Mary Ziberna, po Mrs. Louise Kosmerl), 8; Mrs. Mary Strancar, Mrs. Karla Kueker, Anton Rozman, po 7; Mrs. Viktorija Deslich (za najpotrebnejše), 6; Mr. John Gorjanc, Mrs. Gertrude Bokal, Mrs. Georgiana Walker (prva postna žrtev v zahvalo, za najpotrebnejše otroke na Daljnem vzhodu), po 5; Mrs. Carolina Gregory, Mrs. Paulina Russ, Mrs. Mary Škul, po 4; Mrs. Jennie Zupan, Neimenovana (po Mrs. A. Pierce), 2,50; Mrs. Frank Pirjevec, po 3; Mrs. Frances Rebolj, 2,50; Rev. dr. Joseph Gale, John Per, Mrs. Ana Jalovec, Mrs. Frank Laurich, Mrs. Alojzija Segar, Miss Milka Gorican, Mrs. Sonja Kregar, Miss Josephine Berčič, Louis Ovnice, Jr., po 2; Joseph Miklavcic, 1,50; Rev. Joseph Pirc, 1,50; Mrs. Louise Kosmerl, Neimenovana (po Mrs. A. Pierce), Janez Gerjol, N. N., Mrs. Julia Petric, po 1; Mrs. Mary Izanec, 0,50; Mrs. Matija Šlak (za najpotrebnejše misijonarje), 5; Frank Mrace, Jr. (po A. Prebilu C.M.), 2; Mrs. Mary Rovanssek, 1. — Za posamezne misijonarje posebej so darovali: Jos. Peshel, za Vl. Kosa S.J., Japonska; dr. Franc in Ivanka Puc, 14,50 za o. Demšarja S.J., 14,50 za o. Sedeja S.J., 16 za najpotrebnejšega; Rev. dr. Milan Kopušar (po Fr. Juliju Slapšaku), 10 za s. Terezijo Medvešček; Mr. Johana Logar, za o. Poderžaja, 5; Miss Lojzka Verbič, za o. Jožeta Cukale S.J., 2.

ZA KRSTE IN PODOBNO:

V U.S.A. in Kanadi, po č.g. Wolbangu C.M., v času od 3. I. do 25. V. 1960:

Miss Frances Konicar in Mrs. Agnes Pierce, za dva krsta na imeni John in Anna, 20 dol.; Mr.

in Mrs. Louis Oven, vsak mesec za en krst pogankega otroka kot dar za vsakega od štirih lastnih otrok, od aprila tega leta dalje po 5 dolarjev - 55 dolarjev; Za krst na ime Marija, Mrs. Clarence Vlataha, 2 dol.; Janezek in Anton Jevnikar (po č.g. Prebilu C.M.), Kanada, za krst na ime Anton, 5 dolarjev.

Trst: Za krst pogančka "Jožeka" daruje Purini Justina 500 Lir; po č.g. Zorku v Rojanu, N. N., za krst na ime Neža, 500 Lir, na ime Lucija, 500 Lir.

ZA MISIJONE:

Kanada: Stane Lamovšek, 2 dol.; Misijonski krožek Baraga, Toronto, 8 dolarjev.)

Argentina: Maks Ovjak, Mendoza, 100 pesov; Vinko Preložnik, Mendoza, 60; Likozar Anton, San Justo, 55.

Za D. Š. V.: Tičar Beno, Buenos Aires, 12 pesov.

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE IN CERKEV MARIJE KRALJICE V LANUSU:

Argentina, v pesih: Č. g. Martin Radoš, González Catán, 200; č.g. Anton Ravnikar, Manuel Ocampo, 1652; Olga Radoš, San Justo, 50; N. N., Ramos Mejía, 300; Sušnik Marica, Lanus, 200.

U. S. A.: Mr. Rudi Kolarich, 15 dolarjev.

Kanada: Misijonski krožek, Toronto, 100 dolar.

Ekvador: Č.g. Stanislav Boljka C.M., 85 dolarjev.

Tuniz: Č.g. Ocepke Martin C.M., 100 dolarjev.

V SKLAD "KATOLISKIH MISIJONOV":

Jože Zažar, Toronto, 1 dolar; ga. Barbara Berkopec, Toronto, 0,50; Likozar Anton, Argentina, 20 pesov.

Za J. A. B. Z.:

Rezka Štirn, Mendoza, za beatifikacijo, 150 pesov.

☆

VSEM TISOČKRAT MISIJONSKI
BOG POVRNI!

SLIKA na prvi strani ovitka: Na Veliki petek, v afriški tovarni, počastitev sv. križa. Slika tu levo: Pred misijonsko cerkvijo na Koreji.

IZ VSEBINE: Beseda Gospodova — Naša odgovornost — Kardinalska čast misijonom — Tam so naši bratje, tam so naše sestre — Človek - vladar sveta? — Žena - večera in danes — Cerkev v letu 1960 — Zasajanje Cerkve — Islam osvaja — Protestant-ski misijoni — Po misijonskem svetu — Naši misijonarji pišejo — Znamke za misijone — Misijonski darovi.

CORREO ARGENTINO Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int.
No. 528.263

Director responsable: Lenček Ladislav C.M.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

“KATOLIŠKI MISIJONI” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zveze”. Izdaja ga “Baragovo misijonišče”. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C. M. — Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska “Federico Grote”, Montes de Oca 320 (Lenček Ladislav C.M.). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 100 pesov; v USA in Kanadi 3 dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov. Letnik 1960 bo imel 10 zvezkov s skupno 512 stranmi, ne upoštevajoč ovitke.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

- Argentina: Lenček Ladislav C.M., Misijonska pisarna, Montes de Oca 320, Bs. Aires.
 U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey. — Rudi Knez, 679 E., 157 St., Cleveland 10, Ohio. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.
 Kanada: Rev. Franc Sodja C.M., 594 Manning Ave. Toronto 4. Ont. za mesto Toronto; za ostalo Kanado: Rev. Andrej Prebil C.M., istotam.
 Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.
 Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.
 Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).
 Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Draau D. P. Camp, Kärnten. — B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.
 Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop'n House, West Tce. Adelaide, S. Australia.